

การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF INDICATORS FOR SECONDARY
CHINESE TEACHERS COMPETENCY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (EDUCATIONAL RESEARCH METHODOLOGY)

Department of Education Foundations

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2019

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาตัวปั่งสี่สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา
โดย	นวพร ศรีสุข
สาขาวิชา	วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ประถม มหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุวรี ญาณปริษาเศรษฐ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.จุมิตร นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวรี ญาณปริษาเศรษฐ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษารวม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สร้อยญา จันทร์ชูสกุล)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินดา วรรณันท์)

58264305 : วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ปริญญามหาบัณฑิต

คำสำคัญ : ครูสอนภาษาจีน / สมรรถนะ / ตัวบ่งชี้

นางสาว นวพร ศรีสุข: การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา อาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุวรี ญาณปริชาเศรษฐ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา 2) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 240 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือเป็นแบบสอบถามการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 72 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ 0.98 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองด้วยโปรแกรมลิสเรล

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มีองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้รวมทั้งหมด 12 ตัวบ่งชี้ คือ องค์ประกอบที่ 1 ด้านความรู้ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้ทางวิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ องค์ประกอบที่ 2 ด้านทักษะ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อและเทคโนโลยี และองค์ประกอบที่ 3 ด้านเจตคติ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว 2) ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 43.72$; $df = 33$; $p = 0.10046$; $RMSEA = 0.037$; $RMR = 0.010$; $GFI = 0.97$; $AGFI = 0.93$)

58264305 : Major (EDUCATIONAL RESEARCH METHODOLOGY)

Keyword : CHINESE TEACHERS/ COMPETENCY/ INDICATOR

MISS NAWAPOHN SRISUK : THE DEVELOPMENT OF INDICATORS FOR SECONDARYCHINESE TEACHERS COMPETENCY THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR YUWAREE YANPRECHASET

The purposes of this research were to 1) develop the indicators of competent Chinese teachers in secondary school level 2) investigate the consistency of modelling measures, implemented by the researcher, of qualified Chinese teachers compared to empirical data. The sampling group was among 240 Chinese high school teachers under the jurisdiction of the Office of the Basic Education Commission which were randomly picked with multistage sampling. The research tool was a questionnaire with 72 items based on developing Chinese teachers' indicators in secondary school. Moreover, its Item-Objective Congruence (IOC) ranged from 0.67 – 1.00 and Cronbach's alpha coefficient from 0.98 Descriptive statistics and Pearson correlation analysis and second order confirmatory factor analysis using LISREL program.

The research results were as follow: 1) The result of Chinese teacher's competency indicators consisted of 3 components and 12 indicators. The first component was knowledge which composed of 4 indicators: Language Knowledge (LK), Culture Knowledge (CK), Academic Knowledge (AK) and Creative Thinking (CT). The second component was skill which composed of 4 indicators: Ability of Using Language (AUL), Teaching Techniques and Methods (TTM), Measurement and Evaluation (MA) and Using Instructional Media and Technology (UMT). The third component was attitude which composed of 4 indicators: Faith in the Profession (FP), Curiosity (CR), Attentiveness (ATT) and Adjustment(AJ). 2) The Chinese teacher indicators model was found to fit the empirical data. (chi-square = 43.72; df = 33; p = 0.10046; RMSEA = 0.037; RMR = 0.010; GFI = 0.97; AGFI = 0.93)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเมตตาและความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวรี ญาณปรีชาเศรษฐ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรัญญา จันทร์ชูสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาและแนะนำ ตลอดจนตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่อง และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พินดา วราสุนันท์ ผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะตรวจสอบ และแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์ ขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญที่ให้ ความกรุณาในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่อำนวยความสะดวกด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณ คณะครูที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบการทำวิทยานิพนธ์นี้ โดยการสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถาม รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์

ขอขอบคุณพี่ๆ ในสาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่ได้ให้กำลังใจ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และช่วยเหลือในทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วง

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของข้าพเจ้า ในการมอบโอกาสทางการศึกษา สนับสนุน และเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้วิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ดำเนินมาได้จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

นภาพร ศรีสุข

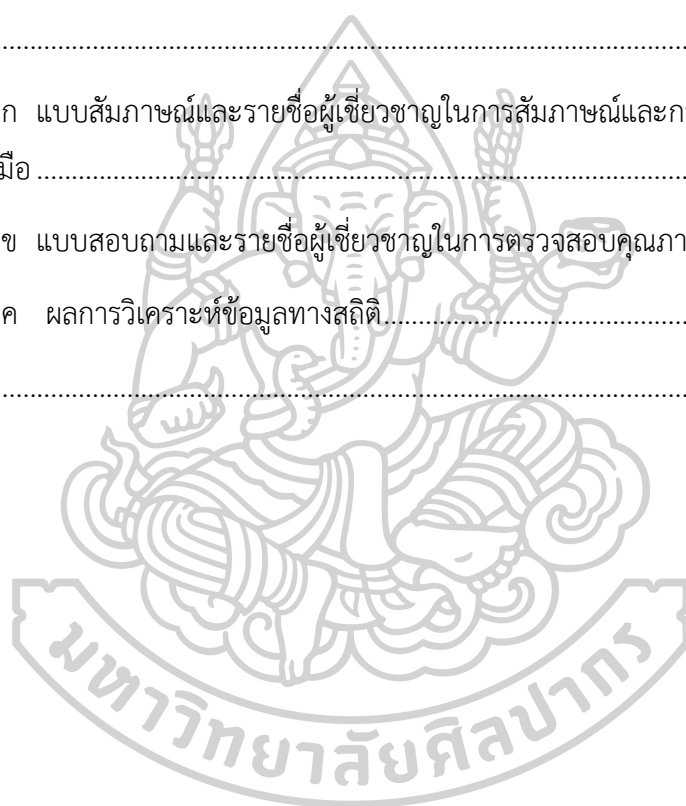
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
ประโยชน์ของการวิจัย.....	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	5
ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้.....	5
ความหมายของตัวบ่งชี้.....	5
ประเภทของตัวบ่งชี้.....	6
การสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ทางการศึกษา.....	8
วิธีการกำหนดนิยามของตัวบ่งชี้.....	9
ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ.....	10

ความหมายของสมรรถนะ (Competency).....	11
องค์ประกอบของสมรรถนะ.....	12
ประเภทของสมรรถนะ	13
ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีน.....	14
การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	14
การเรียนรู้ภาษา.....	16
การจัดการเรียนการสอนภาษา.....	17
ครูสอนภาษา.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครูสอนภาษา.....	35
การสังเคราะห์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
ระยะที่ 1 การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ.....	41
ระยะที่ 2 การศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ.....	44
1. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา.....	47
2. ผลการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	48
3. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดล	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ตอนที่ 1 เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา.....	56
ตอนที่ 2 เพื่อตรวจสอบโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	59
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	67

สรุปผลการวิจัย.....	67
อภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะ.....	71
ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้.....	71
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	71
รายการอ้างอิง.....	72
ภาคผนวก.....	74
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์และรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์และการตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือ.....	75
ภาคผนวก ข แบบสอบถามและรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	86
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ.....	95
ประวัติผู้เขียน.....	115

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ผลการสังเคราะห์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	37
ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	43
ตารางที่ 3 รายชื่อจังหวัดที่ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	45
ตารางที่ 4 โครงสร้างและจำนวนข้อคำถามในแบบสอบถามและผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ	48
ตารางที่ 5 ค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคของแบบสอบถาม	48
ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของโมเดลการวัด การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	49
ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบด้านความรู้	50
ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบด้านทักษะ	51
ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบด้านทักษะ	53
ตารางที่ 10 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	60
ตารางที่ 11 ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis).....	62
ตารางที่ 12 เมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร สังเกตได้ในโมเดลการวิจัย	63
ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับ มัธยมศึกษา	65

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model)	11
ภาพที่ 2 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ	13
ภาพที่ 3 โมเดลทักษะศตวรรษที่ 21 ของเด็กไทย	15
ภาพที่ 4 วงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis and McTaggart	32
ภาพที่ 5 องค์ประกอบสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	38
ภาพที่ 6 องค์ประกอบด้านความรู้	39
ภาพที่ 7 องค์ประกอบด้านทักษะ	39
ภาพที่ 8 องค์ประกอบด้านเจตคติ	40
ภาพที่ 9 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านความรู้	51
ภาพที่ 10 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านทักษะ	52
ภาพที่ 11 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านเจตคติ	54
ภาพที่ 12 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	66

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญของการพัฒนาคน พัฒนาสังคม และพัฒนาประเทศ ประเทศไทยมีนโยบายของการขับเคลื่อนและการจัดการศึกษาในช่วงต่างๆ ตั้งแต่การเกษตรกรรม อุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมหนัก จนถึงปัจจุบันเป็นการพัฒนาคนสร้างนวัตกรรม กล่าวได้ว่า เป็นยุคของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม เรียกว่า Thailand 4.0 อันนำไปสู่ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564) ดังนั้น สภาพการจัดการศึกษาจึงมีความเปลี่ยนแปลงตามสภาพการณ์ทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนในช่วงศตวรรษที่ 21 คือ เน้นการสร้างผู้เรียนแห่งคุณภาพ เป็นผู้เรียนอย่างมีคุณธรรม โดยมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ ใฝ่เรียนใฝ่รู้ เป็นเด็กไทยที่มีภาวะผู้นำและเป็นเด็กผู้สร้างนวัตกรรม (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2560) ดังนั้นการจัดการศึกษาด้านหลักสูตร จึงเป็นการเน้นหลักสูตรมาตรฐานการเรียนรู้ มีกรอบหลักสูตรเป็นหลักสูตรแกนกลางในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตัวชี้วัดของมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นการจัดการเรียนการสอนเน้นเด็กเป็นสำคัญและเน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง ส่วนสื่อการเรียนรู้ จะเน้นสื่อตามสภาพจริงสื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาจากแหล่งเรียนรู้เป็นการเรียนการสอนตามสภาพจริง ด้านการประเมินการเรียนรู้ เน้นการประเมินการเรียนรู้ การประเมินกระบวนการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือการประเมินอย่างหลากหลาย ด้านการจัดการชั้นเรียน เน้นการสร้างบรรยากาศเชิงบวก เพื่อสร้างให้ผู้เรียนมีวินัยเชิงบวกได้เรียนรู้อย่างมีความสุขและได้รับการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์และค่านิยม ตามหลักสูตรและตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ สุดท้ายด้านการนิเทศเพื่อพัฒนาครู เน้นกระบวนการชี้แนะ โดยผ่านรูปแบบของกลุ่มบุคคลรวมกลุ่มทำงานและสนับสนุนร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนร่วมกัน โดยมุ่งเน้นและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นองค์รวม เรียกว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community)

ในปัจจุบันประเทศไทยได้ให้ความสำคัญของภาษาจีนเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากการเติบโตเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มีต่อเศรษฐกิจโลกอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ภาษาจีนเข้ามามีอิทธิพลตามการเติบโตของเศรษฐกิจ ภาษาจีนจึงเป็นหนึ่งในภาษาที่มีคนใช้อย่างแพร่หลาย เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของโลกาภิวัตน์ จึงมีการจัดการเรียนการสอน

ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในประเทศไทยนี้ เป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามสถานการณ์ต่างๆ สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถ เปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติ ที่ดีต่อภาษาจีน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556)

สำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน มีจุดหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนเพื่อ การสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยกระบวนการคิดและการฝึกฝนการใช้ภาษาในการสื่อสาร ได้ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารได้ใน สถานการณ์จริง โดยสามารถใช้ได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา เหมาะสมกับสถานการณ์ กาลเทศะ และวัฒนธรรมของการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังสามารถใช้ ภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ต่อไป แต่ยังคงพบว่าคุณภาพของผู้เรียนยังไม่เป็นไปตามที่ กำหนดไว้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยยังมีปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องของหลักสูตรที่ใช้ ปัญหาของคุณภาพของครูสอนภาษาจีน โดยเป็นปัญหาตั้งแต่การผลิตครู เชิงคุณภาพ คือ คุณลักษณะและสมรรถนะของบัณฑิตครูไม่เป็นไปตามกรอบที่กำหนดไว้ (สำนักงาน เลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) ซึ่งครูเป็นผู้ที่มีบทบาทเป็นอย่างมากในการจัดการเรียนการสอน โดยมีหน้าที่หลักอยู่ 2 ประการสำคัญ คือ ประการแรก ครูเป็นผู้นำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ทำหน้าที่ ช่วยกันรักษาสืบต่อไว้และแสวงหาค้นคว้าวิชาการนั้นๆ และประการที่สอง ครูเป็นหน้าที่ของ กัลยาณมิตร เป็นผู้ชี้แนะ ครูจึงต้องมีความตระหนักถึงผู้เรียนเสมอ (พระราชวรมนิ, ม.ป.ป.) เพื่อให้ คุณภาพผู้เรียนเป็นไปตามที่กำหนด จึงไม่ควรมองข้ามในเรื่องการพัฒนาครูผู้สอนภาษาจีน ดังนั้น จึง ควรมีกรอบสมรรถนะที่กำหนดเป็นคุณลักษณะของครูสอนภาษาจีน ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่มีคุณภาพ ตลอดจนสามารถพัฒนาตนเองและพัฒนาวิชาชีพให้ เป็นไปตามมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากความสำคัญเรื่องการพัฒนาครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาข้างต้น ผู้ซึ่งเป็นกลไก สำคัญหนึ่งซึ่งส่งผลต่อการขับเคลื่อนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาคุณลักษณะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ตามแนวคิดการ เรียนรู้ควบคู่การปฏิบัติในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล (สรสิริ วรวรณ และอดิเรก นวลศรี, 2559) ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยการพัฒนาโมเดลการวัด สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง

เพื่อเป็นแนวทางในการวัดและพัฒนาครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยให้มีสมรรถนะที่เหมาะสม อันนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ประกอบด้วยองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ใดบ้าง
2. โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ที่ได้จากการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

สมรรถนะครูสอนภาษาจีน หมายถึง คุณลักษณะ พฤติกรรมที่เกิดจากการรวมความรู้ ทักษะ และเจตคติของครูสอนภาษาจีนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยสมรรถนะครูสอนภาษาจีน ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

ด้านความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาและการจัดระบบความคิดจนเป็นความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ด้านทักษะ หมายถึง ความสามารถในการใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการชั้นเรียน ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความสามารถการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อเทคโนโลยี

ด้านเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีที่มีต่อวิชาชีพครู ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว

ครู หมายถึง ผู้ทำหน้าที่หลักทางการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในสถานศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้ตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สามารถเป็นประโยชน์ในการสร้างเครื่องมือสำหรับตรวจสอบและประเมินคุณภาพของครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาต่อไป
2. ได้สารสนเทศที่สามารถเป็นข้อมูลพื้นฐานในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูสอนภาษาจีนมีประสิทธิภาพในการพัฒนาตนเองและพัฒนาการจัดการศึกษาด้านภาษาจีนมากขึ้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอในส่วนนี้ออกเป็น 3 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้

- 1.1 ความหมายของตัวบ่งชี้
- 1.2 ประเภทของตัวบ่งชี้
- 1.3 การสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ

- 2.1 ความหมายของสมรรถนะ
- 2.2 องค์ประกอบของสมรรถนะ
- 2.3 ประเภทของสมรรถนะ

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีน

- 3.1 การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
- 3.2 ภาษาและการเรียนรู้ภาษา
- 3.3 การจัดการเรียนการสอนภาษา
- 3.4 ครูสอนภาษา
- 3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครูสอนภาษา

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้

ความหมายของตัวบ่งชี้

คำว่า “ตัวบ่งชี้” ในภาษาไทยมีคำที่นำมาใช้ความหมายเดียวกันกับคำว่าตัวบ่งชี้อยู่หลายคำ เช่น ตัวชี้วัด ตัวชี้นำ เครื่องชี้วัด ดัชนี เป็นต้น โดยตัวบ่งชี้มีความหมายที่หลากหลายขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ จึงได้รวบรวมความหมายของตัวบ่งชี้ไว้ดังนี้

จอห์นสโตน (Johnstone, 1981) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง สารสนเทศเกี่ยวกับสิ่งหรือสภาพที่ศึกษาอย่างกว้างๆ โดยเป็นการรวมตัวแปรที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นภาพรวมของสิ่งหรือสภาพที่ต้องการศึกษา ค่าของตัวบ่งชี้แสดงสารสนเทศ ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลา ตัวบ่งชี้แสดงค่าของสิ่งหรือสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะจุดหรือช่วงเวลาที่กำหนด เมื่อเวลาเปลี่ยนไปค่าของตัวบ่งชี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ตัวบ่งชี้หน่วยพื้นฐาน สำหรับการพัฒนาทฤษฎี ควรเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่

เป็นตัวบ่งชี้ โดยใช้ตัวบ่งชี้เป็นหน่วยพื้นฐานสำหรับการวิจัยเพื่อสร้างทฤษฎีใหม่หรือพัฒนาทฤษฎี (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2545)

วรรณิ แกมเกต (2540) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง สารสนเทศหรือค่าที่สังเกตได้ ในเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้บ่งบอกสถานะของสิ่งที่มุ่งวัดหรือสะท้อนลักษณะ ปัญหา และอุปสรรคของการดำเนินงานไว้อย่างกว้างๆ ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

สุวิมล ว่องวานิช (2545) ได้กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวแปรประกอบหรือองค์ประกอบ ที่มีค่าแสดงถึงลักษณะหรือปริมาณสภาพที่ต้องการศึกษา ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ค่าตัวบ่งชี้แสดงถึงสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวมอย่างกว้างๆ แต่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะใช้เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อประเมินสภาพที่ต้องการศึกษาได้และใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างช่วงเวลาที่แตกต่างกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงของสภาพที่ต้องการศึกษาได้

ศิริชัย กาญจนวาสี (2550) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวประกอบ ตัวแปรหรือค่าที่สังเกตได้ ซึ่งใช้บ่งชี้บอกสถานภาพหรือสะท้อนลักษณะดำเนินงานหรือผลการดำเนินงาน

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2551) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวแปรประกอบหรือองค์ประกอบที่มีค่าแสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษา ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลาหนึ่ง ค่าของตัวบ่งชี้แสดง/ระบุ/บ่งบอกถึงสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวมอย่างกว้างๆ แต่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะใช้ในการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อประเมินสภาพที่ต้องการศึกษาได้ และใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างจุดเวลา/ช่วงเวลา ที่ต่างกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงของสภาพที่ต้องการศึกษา

จากความหมายของตัวบ่งชี้ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง สิ่งที่ใช้บ่งชี้ถึงสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวมอย่างกว้างๆ ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เพื่อประเมินสภาพที่ต้องการศึกษา โดยการนำเอาข้อมูลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ประเภทของตัวบ่งชี้

นักการศึกษาได้จัดแยกประเภทของตัวบ่งชี้ ไว้แตกต่างกันตามเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดแยกประเภท ซึ่งการสังเคราะห์การจัดแยกประเภทที่นักการศึกษาได้เสนอไว้นั้น สรุปได้เป็น 7 แบบ ดังนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2551: 7-8)

1. การจัดแยกประเภทตามทฤษฎีระบบ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้ด้านปัจจัย (input indicators) ตัวบ่งชี้ด้านกระบวนการ (process indicators) และตัวบ่งชี้ด้านผลผลิต (output indicators)

2. การจัดแยกประเภทตามลักษณะนิยามของตัวบ่งชี้ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้แบบอัตนัย (subjective indicators) และตัวบ่งชี้แบบปรนัย (objective indicator)

3. การจัดแยกประเภทตามวิธีการสร้าง แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้ตัวแทน (representative indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่สร้างขึ้นจากตัวแปรเพียงตัวเดียวให้เป็นตัวแทนตัวแปรอื่น ๆ ตัวบ่งชี้แยก (disaggregative indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่มีสถานะคล้ายกับตัวแปร หรือตัวบ่งชี้ย่อย โดยที่ตัวบ่งชี้ย่อยแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน และบ่งชี้ลักษณะ หรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว การที่จะบ่งชี้สภาพองค์รวมจะต้องใช้ตัวบ่งชี้ย่อยทุกตัวรวมกันทั้งหมด ตัวบ่งชี้ประกอบ (composite indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่เกิดจากการรวมตัวแปรหลาย ๆ ตัวเข้าด้วยกัน โดยให้น้ำหนักความสำคัญของตัวแปรตามที่เป็นจริง ตัวบ่งชี้ชนิดนี้ให้สารสนเทศที่มีคุณค่า มีความเที่ยง และความตรงสูงกว่าตัวบ่งชี้สองประเภทแรก จึงเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการกำกับ ติดตาม และการประเมิน และเป็นที่ยอมรับใช้กันมากในปัจจุบัน

4. การจัดแยกประเภทตามลักษณะตัวแปรที่ใช้สร้างตัวบ่งชี้ การจัดวิธีนี้แยกประเภทที่สำคัญได้ 3 วิธี วิธีแรก คือ การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้การศึกษาตามระดับการวัดของตัวแปร วิธีนี้จัดแยกได้เป็น 4 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้นามบัญญัติ (nominal indicators) ตัวบ่งชี้เรียงอันดับ (ordinal indicators) ตัวบ่งชี้ช่วง (interval indicators) และ ตัวบ่งชี้อัตราส่วน (ratio indicators) วิธีที่สอง คือ การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้การศึกษาตามประเภทของตัวแปร วิธีนี้จัดแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้สต็อก (stock indicators) และตัวบ่งชี้การเคลื่อนไหว (flows indicators) วิธีที่สาม คือ การจัดแยกประเภทตามคุณสมบัติทางสถิติของตัวแปร วิธีนี้จัดแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับการแจกแจง (distributive indicators) เช่น สัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) และตัวบ่งชี้ไม่เกี่ยวกับการแจกแจง (non - distributive indicators) เช่น ค่าเฉลี่ย มัชยฐาน ของตัวแปร

5. การจัดแยกประเภทตามลักษณะค่าของตัวบ่งชี้ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้สัมบูรณ์ (absolute indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่ค่าของตัวบ่งชี้บอกปริมาณที่แท้จริง และมีความหมายในตัวเอง คือ ตัวบ่งชี้สัมพัทธ์ หรือตัวบ่งชี้อัตราส่วน (relative or ratio indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่ค่าของตัวบ่งชี้เป็นปริมาณเทียบเคียงกับค่าอื่น ๆ เช่น จำนวนนักเรียนต่อครู 1 คน สัดส่วนของครูวุฒิปริญญาโท

6. การจัดแยกประเภทตามฐานการเปรียบเทียบในการแปลความหมาย แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้อิงกลุ่ม (norm-referenced indicators) หมายถึงตัวบ่งชี้ที่มีการแปลความหมายเทียบกับกลุ่ม ตัวบ่งชี้อิงเกณฑ์ (criterion-referenced indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่มีการแปลความหมายเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และตัวบ่งชี้อิงตน (self-referenced indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่มีการแปลความหมายเทียบกับสภาพเดิม ณ จุด หรือช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

7. การจัดแยกประเภทตามลักษณะการใช้ตัวบ่งชี้ แบ่งตามการใช้ตัวบ่งชี้ในการวิจัยได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้แสดงความหมาย (expressive indicators) และตัวบ่งชี้ทำนาย (predictive indicators) และแบ่งตามการใช้ตัวบ่งชี้ในการกำกับโครงได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้ผลการปฏิบัติ (performance indicator) และตัวบ่งชี้ตามข้อกำหนด (compliance indicator)

จากการแบ่งประเภทของตัวบ่งชี้ข้างต้น จึงสรุปได้ว่า สามารถแบ่งออกได้หลายประเภทและมีความใกล้เคียงกัน ซึ่งการนำไปใช้งานจะขึ้นอยู่กับผู้ใช้งานว่าจะนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ใด ซึ่งแต่ละประเภทจะมีเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดแยกประเภทอย่างชัดเจน

การสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ทางการศึกษา

วิธีการสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ทางการศึกษามีสิ่งที่ควรคำนึงถึง 4 ประการ (วรณี แกมเกตุ, 2540 : 58)

1. การกำหนดนิยามของตัวแปร
2. การคัดเลือกตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของสิ่งที่มุ่งศึกษา
3. การสังเคราะห์ตัวแปรต่างๆ เข้าด้วยกัน
4. การกำหนดน้ำหนักของตัวแปร

จอห์นสโตน (Johnstone, อ้างถึงใน เอมอร จังศิริพรปกรณ์ 2541: 42) กล่าวถึงวิธีการสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ทางการศึกษา มี 3 วิธีคือ

1. การสร้างตัวบ่งชี้เพื่อประโยชน์ของการใช้ (The Pragmatic Definition of an Indicator) การสร้างตัวบ่งชี้ประเภทนี้มี 2 แบบ คือ

1.1. การเลือกตัวแปรจำนวนหนึ่งที่ได้หรือที่มีอยู่มาใช้ วิธีนี้เป็นวิธีจัดทำตัวบ่งชี้ในลักษณะที่เป็นตัวบ่งชี้ตัวแทน (Representative Indicator)

1.2. การเลือกเอาตัวแปรจำนวนหนึ่งมาผสมผสานรวมกัน ซึ่งวิธีการรวมกันนี้มาจากข้อสมมติฐานบางประการว่า ตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กัน การรวมตัวแปรประเภทนี้มักกำหนดขึ้นเพื่อใช้ในงานวิจัยงานใดงานหนึ่งโดยเฉพาะ

2. การสร้างตัวบ่งชี้โดยอาศัยนิยามเชิงทฤษฎี (The Theoretical Definition of an Indicator) สร้างโดยเลือกตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับสภาวะหรือคุณลักษณะที่สนใจ แล้วจัดลำดับความสำคัญของตัวแปร โดยอาศัยน้ำหนักของตัวแปรตามเหตุผลหรือพื้นฐานทางทฤษฎีเพื่อวิเคราะห์ตัวแปรขึ้นเป็นตัวบ่งชี้

3. การสร้างตัวบ่งชี้โดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์ (The Empirical Definition of an Indicator) สร้างโดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์โดยการจัดกลุ่มความสัมพันธ์ของตัวแปร การกำหนดน้ำหนักของตัวแปรใช้วิธีการทางสถิติเป็นหลัก เช่น การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)

การวิเคราะห์จำแนก (Discriminant Analysis) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation Analysis) เป็นต้น

วิธีการกำหนดนิยามของตัวบ่งชี้

1. วิธีการกำหนดนิยามของตัวบ่งชี้ จำแนกออกเป็น 3 วิธี ได้แก่ การนิยามเชิงทฤษฎี การนิยามเชิงประจักษ์ และการนิยามเชิงปฏิบัติการ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2541 อ้างถึงใน เศรษฐภรณ์ หน่อคำ, 2548) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1.1 การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงทฤษฎี (theoretical definition) เป็นนิยาม ที่ใช้ทฤษฎีรองรับการตัดสินใจของนักวิจัย ซึ่งการนิยามตัวบ่งชี้โดยใช้การนิยามเชิงทฤษฎีอาจทำได้ 2 แบบ คือ การใช้ทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยในการสนับสนุนทั้งหมด ตั้งแต่การกำหนดตัวแปรย่อย การกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อย และการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อย

1.2 การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงประจักษ์ (empirical definition) เป็นนิยามที่นักวิจัยกำหนดว่าตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร รวมทั้งกำหนดรูปแบบวิธีการ รวมตัวแปรให้ได้ตัวบ่งชี้โดยมีทฤษฎี เอกสารวิชาการ หรืองานวิจัยรองรับ ส่วนการกำหนดน้ำหนักของตัวแปรแต่ละตัวจะอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประจักษ์

1.3 การนิยามตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงปฏิบัติการ (pragmatic definition) เป็นนิยามที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรย่อยของตัวบ่งชี้ที่มีฐานข้อมูล หรือมีการสร้าง ตัวแปรประกอบจากตัวแปรย่อยๆ หลายตัวไว้แล้ว นักวิจัยเพียงคัดเลือกตัวแปรจากฐานข้อมูลที่มีอยู่แล้วและนำมาพัฒนาตัวบ่งชี้โดยกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อย และกำหนดน้ำหนักของตัวแปรย่อย ซึ่งการนิยามตัวบ่งชี้แบบนี้อาจทำให้นิยามมีความลำเอียง เนื่องจากไม่มีการอ้างอิงทฤษฎีหรือตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

2. การคัดเลือกตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของสิ่งที่ต้องการศึกษา การคัดเลือกตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของสิ่งที่ต้องการศึกษา จะต้องนำตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการศึกษาทั้งหมดมา รวมกันเพื่อสร้างเป็นตัวบ่งชี้ ดังนั้นจึงต้องศึกษาทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้อง หรือการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญอย่างละเอียด เพื่อที่จะได้ระบุลักษณะของสิ่งที่ต้องการศึกษาได้อย่างชัดเจน ไม่ควรใช้ตัวแปรจำนวนมากเพราะจะทำให้มีน้ำหนักของสิ่ง ที่ต้องการศึกษาซับซ้อนและแปลความหมายยาก ควรกลั่นกรองให้เหลือเฉพาะตัวแปรที่มีความสำคัญเท่านั้น โดยเฉพาะในกรณีที่มีตัวแปรตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปมีความสัมพันธ์กันสูงจะต้อง คัดเลือกเฉพาะตัวแปรที่มีความสมบูรณ์ที่สุด จะไม่ใช่ตัวแปรเหล่านั้นทั้งหมด

3. การกำหนดวิธีการรวมตัวแปร ในการกำหนดวิธีการรวมตัวแปร โดยทั่วไปจะใช้อยู่ 2 วิธี ได้แก่ การรวมทางพีชคณิต (Additive) และการรวมทวีคูณ (Multiplicative)

4. การกำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปร สามารถทำได้ 2 วิธี คือ กำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรให้เท่ากัน (Equal weight) และให้ต่างกัน (Differential weight) สำหรับการกำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรให้ต่างกัมนั้นอาจใช้การพิจารณาตัดสิน โดยผู้เชี่ยวชาญ (Expert judgement) วิธีวัดความสำคัญของตัวแปรโดยพิจารณาจากเวลา (Time taken) หรือค่าใช้จ่าย (cost) ของการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรนั้น หรือวิธีการใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ (empirical data) ด้วยวิธีการทางสถิติก็ได้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 วิธีการพิจารณาตัดสินโดยผู้เชี่ยวชาญ (Expert judgement) เป็นการพิจารณาถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญกับสิ่งที่ต้องการศึกษา โดยสมาชิกแต่ละคนจะเสนอค่าน้ำหนักของตัวแปร แล้วพิจารณาหาข้อยุติโดยการให้ค่าเฉลี่ยหรือด้วยการอภิปรายลงความเห็น หรืออาจจะใช้แบบสอบถามเพื่อหาร้อยละที่ผู้ตอบเห็นด้วยกับสำคัญของตัวแปรที่รวมอยู่ในองค์ประกอบหรืออาจใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi technique) เพื่อสำรวจฉันทามติ จากผู้เชี่ยวชาญจนได้คำตอบที่ชัดเจนสอดคล้องกันแล้วจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาหาค่าน้ำหนักของตัวแปรองค์ประกอบต่อไป

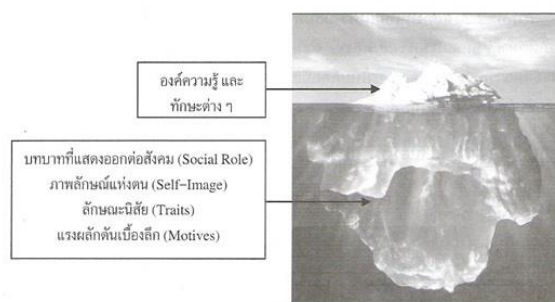
4.2 วิธีวัดความสำคัญของตัวแปร โดยพิจารณาจากเวลา (Time taken)หรือค่าใช้จ่าย (cost) ของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับตัวแปร คือ ถ้าเวลาและค่าใช้จ่ายของการกระทำ กิจกรรมบางอย่างสำหรับตัวแปรหนึ่งมากกว่าอีกตัวแปรหนึ่ง ตัวแปรนั้นควรมีการกำหนดน้ำหนักมากกว่าหรือน้อยกว่าอีกตัวแปรหนึ่ง ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับบริบทของสิ่งที่ต้องการศึกษา

4.3 การใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ (Empirical data) เป็นวิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดน้ำหนักของตัวแปร เช่น การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) การวิเคราะห์จำแนก (Discriminant analysis)

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ

แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ

แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะหรือขีดความสามารถในการทำงาน (Competency) มาจากศาสตราจารย์เดวิด ซี แมคเคลแลนด์ (David C. McClelland) นักจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เป็นผู้ริเริ่มแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ โดยพัฒนาแบบทดสอบทางบุคลิกภาพเพื่อศึกษาว่า บุคคลที่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมีทัศนคติและนิสัยอย่างไร และได้เขียนบทความเรื่อง Testing for Competence Rather than for Intelligence ในปี 1973 ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิดของแนวคิดเรื่องสมรรถนะที่สามารถอธิบายบุคลิกลักษณะของคนว่าเปรียบเสมือนกับภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg)

ภาพที่ 1 แบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model)

จากภาพที่ 1 สามารถอธิบายได้ว่า คุณลักษณะของบุคคลนั้นเปรียบเสมือนภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในน้ำ โดยมีส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนน้อยลอยอยู่เหนือน้ำซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ง่าย ได้แก่ ความรู้สาขาต่างๆ ที่ได้เรียนมา (Knowledge) และส่วนของทักษะ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญ ความชำนาญ พิเศษด้านต่างๆ (Skill) สำหรับส่วนของภูเขาน้ำแข็งที่จมอยู่ใต้น้ำซึ่งเป็นส่วนที่มีปริมาณมากกว่านั้น เป็นส่วนที่ไม่อาจสังเกตได้ชัดเจนและวัดได้ยากกว่า และเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากกว่า ได้แก่ บทบาทที่แสดงออกต่อสังคม (Social role) ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Self-image) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Trait) และแรงจูงใจ (Motive) ส่วนที่อยู่เหนือน้ำเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับเขาวนปัญญาของบุคคล ซึ่งการที่บุคคลมีความฉลาดสามารถเรียนรู้องค์ความรู้ต่างๆ และทักษะได้นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้มีผลการปฏิบัติงานที่โดดเด่น จึงจำเป็นต้องมีแรงผลักดันเบื้องต้น คุณลักษณะส่วนบุคคล ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง และบทบาทที่แสดงออกต่อสังคมอย่างเหมาะสมด้วย จึงจะทำให้บุคคลกลายเป็นผู้ที่มีผลงานโดดเด่นได้

ความหมายของสมรรถนะ (Competency)

ความหมายของศัพท์คำว่า “สมรรถนะ” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง “ความสามารถ” โดยคำว่า “ความสามารถ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ตามแนวคิดทางจิตวิทยา ใช้คำว่า Ability หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติงานหรือความสามารถและความเหมาะสมในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการให้ความหมายของสมรรถนะ โดยใช้คำว่า Competency ดังนี้

เดวิด ซี แมคเคลแลนด (David C. McClelland, 1999) สรุปไว้ว่า สมรรถนะ (Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่ตนรับผิดชอบ

เกริกเกียรติ ศรีเสริมโชค (2546) ให้ความหมายของ Competency ว่าคือความสามารถเชิงสมรรถนะ หมายถึง กลุ่มของความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบุคคลซึ่งสะท้อนได้จากพฤติกรรมใน

การทำงานที่แสดงออกมาของแต่ละบุคคลที่สามารถวัดได้ และสังเกตเห็นได้ ดังนั้นขีดความสามารถเชิงสมรรถนะจึงมีองค์ประกอบอยู่ 3 ส่วนคือ ลักษณะของบุคคล พฤติกรรม และผลสำเร็จ

สัทัญญา รัศมีธรรมโชติ (2548) ให้ความหมายว่าสมรรถนะ คือความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะส่วนบุคคล ที่ทำให้บุคคลผู้นั้นทำงานในความรับผิดชอบของตนได้ดีกว่าผู้อื่น

อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์ (2548: 22 - 23) ให้ความหมายของ Competency ว่าความสามารถหรือศักยภาพหรือสมรรถนะ ซึ่งเป็นตัวที่กำหนดรายละเอียดของพฤติกรรมการแสดงออก โดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 มุมมอง ได้แก่ KSAs ซึ่งมีความหมายดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ข้อมูลหรือสิ่งที่ถูกสั่งสมมาจากการศึกษาทั้งในสถาบันการศึกษา สถาบันฝึกอบรม สัมมนา หรือการศึกษาด้วยตนเอง รวมถึงข้อมูลที่ได้รับจากการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กับผู้รู้ทั้งในสายวิชาชีพเดียวกันและต่างสายวิชาชีพ

2. ทักษะ (Skills) หมายถึง สิ่งที่จะต้องพัฒนาและฝึกฝนให้เกิดขึ้นโดยจะต้องใช้ระยะเวลาเพื่อฝึกฝนปฏิบัติให้เกิดทักษะนั้นขึ้นมา แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ทักษะการบริหาร/จัดการงาน และทักษะด้านเทคนิคเฉพาะงาน

3. คุณลักษณะส่วนบุคคล (Attributes) หมายถึง ความคิด ความรู้สึก เจตคติทัศนคติ แรงจูงใจ ความต้องการส่วนบุคคล พบว่าคุณลักษณะส่วนบุคคลนั้นจะเป็นสิ่งที่ติดตัวมาและไม่ค่อยจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไป

ธำรงค์ดี คงคาสวัสดิ์ (2549: 6) ให้ความหมาย สมรรถนะว่าหมายถึงทักษะ สมรรถนะ ความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ แรงจูงใจหรือคุณลักษณะที่เหมาะสมของบุคคลที่สามารถปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จ

กล่าวโดยสรุป สมรรถนะ คือ กลุ่มของความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบุคคล ซึ่งสะท้อนออกมาจากแต่ละบุคคล โดยที่สามารถวัดได้และสังเกตเห็นได้ จากการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

องค์ประกอบของสมรรถนะ

หลักแนวคิดของเดวิด ซี แมคเคลแลนด์แบ่งองค์ประกอบของสมรรถนะออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้ (David C. McClelland, 1973)

1. ความรู้ (Knowledge) คือความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้เป็นสาระสำคัญสำหรับวิชาชีพ เช่น ความรู้ด้านเครื่องยนต์ เป็นต้น

2. ทักษะ (Skills) คือ สิ่งที่ต้องการให้ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ทักษะทางคอมพิวเตอร์ ทักษะทางการถ่ายทอดความรู้ เป็นต้น ทักษะที่เกิดได้นั้นมาจากพื้นฐานทางความรู้และสามารถปฏิบัติได้อย่างแคล่วคล่องว่องไว

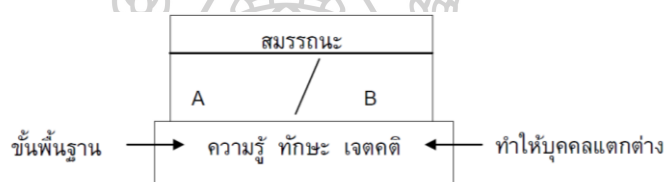

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self – Concept) คือเจตคติค่านิยมและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนหรือสิ่งที่คุณคิดว่าตนเองเป็น เช่น ความมั่นใจในตนเอง เป็นต้น

4. บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล (Traits) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้น เช่น คนที่ น่าเชื่อถือและไว้วางใจได้หรือมีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นต้น

5. แรงจูงใจ/เจตคติ (Motives/Attitude) เป็นแรงจูงใจหรือแรงขับภายในซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่เป้าหมายหรือมุ่งสู่ความสำเร็จ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อนำมาแสดงความสัมพันธ์ในเชิงอธิบายเปรียบเทียบตามทัศนะของ เดวิด ซี แมคเคิลแลนด์ จะพบว่า สมรรถนะเป็นส่วนประกอบขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ และเจตคติ/แรงจูงใจ หรือ ความรู้ ทักษะ และเจตคติ/แรงจูงใจ ก่อให้เกิดสมรรถนะ (สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2547: 48)

ภาพที่ 2 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ

จากภาพที่ 2 จะพบว่า ความรู้ ทักษะ และเจตคติไม่ใช่สมรรถนะแต่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดสมรรถนะ ดังนั้นแค่ความรู้จะยังไม่เป็นสมรรถนะ แต่ความรู้เป็นสิ่งที่นำมาใช้ให้เกิดกิจกรรมจนประสบความสำเร็จจึงจะถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะ ตามนัยดังกล่าวข้างต้นสามารถแบ่งสมรรถนะได้เป็น 2 กลุ่มคือ

1. สมรรถนะขั้นพื้นฐาน (Threshold Competencies) หมายถึง ความรู้หรือทักษะพื้นฐานที่จำเป็นของบุคคลที่ต้องมีเพื่อให้สามารถที่ทำงานที่สูงกว่าหรือซับซ้อนกว่าได้ เช่น สมรรถนะในการพูด การเขียน เป็นต้น

2. สมรรถนะให้เกิดความแตกต่าง (Differentiating Competencies) หมายถึง ปัจจัยที่ทำให้บุคคลมีผลการทำงานที่ดีกว่าหรือสูงกว่ามาตรฐาน สูงกว่าคนทั่วไปจึงทำให้เกิดผลสำเร็จที่แตกต่างกัน

ประเภทของสมรรถนะ

นักวิชาการได้แบ่งประเภทของสมรรถนะไว้ดังนี้

ณรงค์วิทย์ แสันทอง (2547: 10-11) แบ่งสมรรถนะออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. สมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึง บุคลิกของคนที่จะซ่อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทัศนคติ ความเชื่อ และอุปนิสัยของคนในองค์กรโดยรวมที่จะช่วยสนับสนุนให้องค์กรบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้

2. สมรรถนะตามสายงาน (Job Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะคติ ความเชื่อ และอุปนิสัยที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลนั้นๆ สามารถสร้างผลงานในการปฏิบัติงานตำแหน่งนั้นๆ ได้สูงกว่ามาตรฐาน

3. สมรรถนะส่วนบุคคล (Personal Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะคติ ความเชื่อ และอุปนิสัยที่ทำให้บุคคลนั้นมีความสามารถในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้โดดเด่นกว่าคนทั่วไป

ปิยะชัย จันทรวงศ์ไพศาล (2549 : 16) แบ่งสมรรถนะออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. สมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึง ส่วนที่เป็นความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่เป็นผลมาจากการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีที่ซับซ้อนและการปฏิบัติงานที่กลมกลืน

2. สมรรถนะในการบริหารจัดการ (Professional Competency) หมายถึง ส่วนที่เป็นความสามารถในการบริหารจัดการ ซึ่งจะแปรผันตามกลยุทธ์ขององค์กรและหน่วยงานไม่หยุดนิ่งเป็นส่วนที่สนับสนุนผลการดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ยึดถือเป้าหมายขององค์กรเป็นหลักและสามารถวัดผลได้

3. สมรรถนะในตำแหน่งหน้าที่ (Functional Competency) หมายถึง ส่วนที่เป็นความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่งงานนั้นๆ เพื่อให้มั่นใจว่าบุคลากรมีความรู้ ทักษะและความสามารถเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า สมรรถนะสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทหลัก คือ สมรรถนะหลัก เป็นคุณลักษณะของบุคคลที่มีทักษะ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ ในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรได้ และสมรรถนะตามสายงาน เป็นคุณลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถ มีความรู้ ทักษะ ทักษะคติ ความเชื่อที่จะช่วยส่งเสริมและสร้างผลงานในการปฏิบัติงานตำแหน่งนั้นๆ ได้สูงกว่ามาตรฐาน

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีน

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนครูสอนภาษาจีน คือ ครูที่มีความรู้ความเข้าใจในศาสตร์การสอนสามารถจัดการเรียนรู้ทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และแนวความคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการเข้าใจองค์ความรู้แต่ละยุคสมัยมีส่วนช่วยให้ครูสอนภาษาเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา เนื้อหาที่จะนำมาสอน วิธีการเรียนการสอน และวิธีการวัดและประเมินผล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

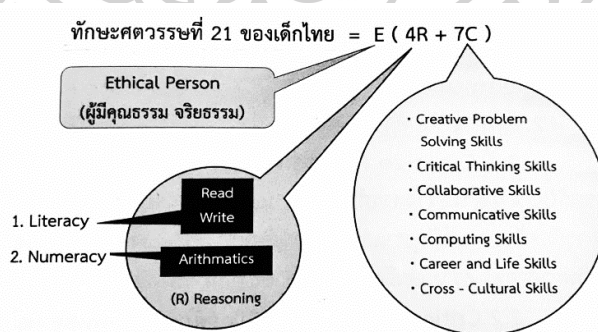
การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้มีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งมีเป้าหมายหลักในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและมีทักษะที่สามารถดำรงชีวิตในปัจจุบันอย่างมี

ความสุขด้วยความมีคุณธรรมและจริยธรรม (พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข, 2558: 1) เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม การพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 นั้นครูต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะศตวรรษที่ 21 ของผู้เรียน ตลอดจนมีทักษะและคุณลักษณะในการพัฒนาผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) วิจารณ์ พานิช (2555: 16-21) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ให้เท่าทันในยุคศตวรรษที่ 21 นี้ ควรเป็นการเรียนรู้สาระวิชาจากการค้นคว้าเองของผู้เรียน โดยครูช่วยแนะนำ และช่วยออกแบบกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเองได้ ผู้เรียนจึงควรมีทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21 คือ 3R x 7C ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้ 3R ได้แก่ Reading (อ่านออก), (W)Riting (เขียนได้) และ(A)Rithmetics (คิดเลขเป็น) 7C ได้แก่ Critical thinking & problem solving (ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะในการแก้ปัญหา) Creativity & innovation (ทักษะด้านการสร้างสรรค์และนวัตกรรม) Cross-cultural understanding (ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรมต่างกระบวนทัศน์) Collaboration, teamwork & leadership (ทักษะด้านความร่วมมือการทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำ) Communications, information & media literacy (ทักษะด้านการสื่อสารสารสนเทศและรู้เท่าทันสื่อ) Computing & ICT literacy (ทักษะด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร) Career & learning skills (ทักษะอาชีพและทักษะการเรียนรู้) อันเป็นทักษะที่คนทุกคนต้องเรียนรู้ตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงมหาวิทยาลัยและตลอดชีวิต

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2558: 1) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับทักษะศตวรรษที่ 21 ของผู้เรียนสำหรับประเทศไทยเป็นโมเดล คือ E (4R + 7C) รายละเอียดตามภาพที่ 4

ภาพที่ 3 โมเดลทักษะศตวรรษที่ 21 ของเด็กไทย

จากภาพที่ 3 ตัวย่อ E ของโมเดลทักษะศตวรรษที่ 21 ของเด็กไทยมาจาก Ethical Person กล่าวคือ เด็กไทยยุคนี้ต้องเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและมีทักษะที่สามารถดำรงชีวิตในปัจจุบันอย่างมีความสุขด้วยความมีคุณธรรมและจริยธรรม ประกอบด้วยทักษะ 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่ม 4R แบ่งเป็น 3 ทักษะหลัก คือ Literacy (การรู้หนังสือ) Numeracy (การรู้เรื่องจำนวน) และ Reasoning (การใช้เหตุผล)

กลุ่มที่ 2 กลุ่ม 7C แบ่งเป็น 7 ทักษะหลัก คือ Creative Problem Solving skills (การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์) Critical Thinking Skills (ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ) Collaborative Skills (ทักษะการทำงานอย่างร่วมพลัง) Communicative Skills (ทักษะการสื่อสาร) Computing Skills (ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์) Career and Life Skills (ทักษะอาชีพและทักษะการใช้ชีวิต) และ Cross-Cultural Skills (ทักษะการใช้ชีวิตในวัฒนธรรมข้ามชาติ)

นอกจากนี้ ยังมีทักษะ 7 ประการที่คนไทยควรพัฒนาในอนาคต (ไพฑูริย์ สิ้นลารัตน์, 2558: 13) ดังนี้

1. มีทักษะในการคิดวิเคราะห์และประเมิน (Critical Thinking and Evaluation)
2. ทักษะการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ (Analysis and Synthesis)
3. ทักษะการคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ (Creativity and Imagination)
4. ทักษะการผลิตและคิดนวัตกรรม (Productivity and Innovation)
5. ทักษะการเปลี่ยนแปลงและแก้ปัญหา (Change and Problem Solving)
6. ทักษะการสื่อสารและความมั่นใจในตนเอง (Communication and Self-Confidence)
7. ทักษะทางคุณธรรมและความรับผิดชอบ (Ethics and Responsibility)

จากแนวคิดเกี่ยวกับทักษะศตวรรษที่ 21 บทบาทของครูจึงไม่ได้เป็นเพียงแค่ให้ความรู้กับนักเรียน แต่ต้องเป็นผู้ผลักดันให้ผู้เรียนมีทักษะและคุณลักษณะที่สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างราบรื่น

การเรียนรู้ภาษา

สำหรับการเรียนรู้ภาษา ต้องมีความเข้าใจในภาษาก่อน โดยประเภทของภาษา สามารถแบ่งตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอนออกเป็น 4 ประเภท คือ ภาษาแม่ (Mother tongue) ภาษาที่สอง (Second Language) ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) และภาษาถิ่น (Dialect) (อินทจุล, 2538 : 8-9 อ้างถึงใน แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 7-8) ซึ่งเงื่อนไขการเรียนรู้ภาษา แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ

1. เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของผู้เรียน (Internal Conditions) ได้แก่ ความหมายของสิ่งที่เรียน การคิดเกี่ยวกับถ้อยคำที่ใช้

2. เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายนอก (External Conditions) แบ่งออกได้ดังนี้

- 2.1 การชี้แนะการเรียน เป็นลักษณะการเรียนที่ผู้เรียนรู้ว่าเราเรียนเพื่ออะไร ต้องการอะไรจากการเรียนรู้นั้น

2.2 การฝึกหัด การฝึกหัดช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้นและคงสภาพอยู่ได้นาน โดยเฉพาะภาษาซึ่งถือว่าการเรียนรู้ทางทักษะอย่างหนึ่ง การได้ฝึกบ่อย ๆ และมีโอกาสพูด จะ ทำให้การเรียนรู้ดีขึ้น คล่องขึ้น การฝึกหัดมี 2 ลักษณะคือ การฝึกกรวดเดียวโดยไม่ได้พัก และการฝึกแบบทำแล้วพักสลับกันไป

2.3 การเสริมแรง เป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงผลที่ได้รับว่ามีความสำเร็จและเป็นกำลังใจที่จะเรียนต่อไป

2.4 การเรียนรู้ถึงสิ่งขัดขวางความจำ (Interference Factor) ซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ สิ่งที่เราเรียนรู้ไปแล้ว ขัดขวางไม่ให้ผู้เรียนเรียนของใหม่ได้ดีเท่าที่ควร(Proactive Inhibition) การเรียนรู้ใหม่ ทำให้ของเดิมที่เคยเรียนรู้ไว้ก่อนเลือนหายไป (Retroactive Inhibition)

2.5 การวัดผล ครูมีวิธีการวัดผลการเรียนรู้ภาษา ได้แก่ การให้ทำซ้ำ (Reproduction) การให้ระลึกได้ (Recognition) การคาดคะเน (Reconstruction) และการให้เรียนใหม่ (Relearning)

การจัดการเรียนการสอนภาษา

สำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษา ครูต้องมีความเข้าใจและกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา โดยเอ็ดเวิร์ด แอนโทนี (Edward Antony, 1972) ได้นำเสนอคำ 3 คำ คือ แนวคิด (Concept) วิธีสอน (Method) และกลวิธีสอน (Technique) ว่าเป็นพื้นฐานในการสอนภาษา โดยกลวิธีสอนจะช่วยให้ วิธีสอนบรรลุผล ในขณะที่วิธีสอนจะต้องสอดคล้องกับแนวคิดที่ผู้สอนยึดถือ แตริชาร์ดและรอดเจอร์ส (Richards and Rodgers, 1982: 101) มีความเห็นว่า จะต้อง มีทฤษฎีและการปฏิบัติร่วมกับวิธีสอนด้วย ดังนั้น ในระบบการ สอนจะต้องประกอบไปด้วย แนวคิด (Concept) รูปแบบการสอน (Design) และกระบวนการสอน (Procedure)

ในปัจจุบันมีหลากหลายแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา โดยแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง มี 2 ลักษณะคือ การเรียนแบบรู้ภาษา (Acquisition) และแบบการเรียนภาษา (Learning) ดังนี้ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 98-104)

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแบบการเรียนรู้ภาษา

นอกจากสมมติฐาน 5 ประการของคราเซนดังกล่าว เขาและเทอร์เรลได้เสนอแนวคิด ทาง การสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ขึ้น ซึ่งมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1.1 แนวการสอนแบบธรรมชาติ เป็นวิธีการสอนที่เรียนแบบภาษาแม่ของเด็ก

1.2 แนวการสอนแบบธรรมชาติที่ถือหลักไม่พูดภาษาของผู้เรียน แต่จะใช้วิธีการออกท่าทาง กริยา และวิธีแลกเปลี่ยนคำถามคำตอบเพื่อให้ถ้อยคำของครูเป็นที่เข้าใจและใช้เลียนแบบได้

1.3 แนวการสอนแบบธรรมชาติ เน้นภาษาพูดเป็นหลักสำคัญ และมีจุดเน้นที่การสื่อสารในสถานการณ์ที่และจริง (Real Communication)

2. แนวคิดทางการสอนตามแบบการเรียนภาษา มีลักษณะเป็นการเรียนการสอนในห้องเรียน ครูต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ และแนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ดังจะอธิบายรายละเอียดแต่ละศาสตร์ ดังนี้

2.1 แนวคิดทางด้านจิตวิทยา เป็นแนวคิดที่กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ได้แก่ ทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนองหรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม และทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ

2.2 แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษา ได้แก่ นักภาษาศาสตร์กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง (Structure) กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต (Transformationalist) และกลุ่มภาษาสังคม (Sociolinguists) มีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง จุดเน้นของกลุ่มนี้ถือว่าภาษาเป็นสิ่งที่วิเคราะห์ได้ เป็นระบบ ภาษาคือ ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน การวิเคราะห์ภาษาจึงควรดูจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด ไม่ใช่สิ่งที่ควรพูด

2.2.2 กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต มีแนวคิดว่าจะเข้าใจในภาษานั้น ก่อนถึงจะแสดงการใช้ได้ โดยชอมสกี (Chomsky) กล่าวว่า ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ และในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวคิดโครงสร้างที่ลึกและโครงสร้างผิว

2.2.3 กลุ่มภาษาสังคมศาสตร์ นำโดยไฮมส์ (Dell Hymes) กล่าวว่า การแสดงออกทางภาษาของชอมสกีนั้น มิใช่เป็นความสามารถในการนำภาษาไปใช้ แม้ว่าจะกล่าวถึงการนำภาษาไปใช้ในคำว่าแสดงออกทางภาษาก็ตาม ทั้งนี้เพราะชอมสกีไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญทางด้านวัฒนธรรมสังคม เนื่องจากไฮมส์เชื่อว่า ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุดคือ ความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้

2.2.4 แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ซึ่งโรเจอร์ส (Carl Rogers) มีความเห็นว่า ผู้ที่จะเรียนภาษาได้ดีนั้น จะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงออกความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรม

จากแนวคิดที่กล่าวข้างต้น ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นพฤติกรรมหรือการสร้างสมนินทรีย์ กลุ่มนี้ได้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบกระตุ้นและการตอบสนองแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มโครงสร้างกลุ่มนี้มีความเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนินทรีย์ หรือความเคยชิน การเรียนภาษาก็คือการเลียนเสียง การสอนภาษาจึงมุ่งที่จะสอนนินทรีย์

ให้พูดภาษาใหม่ได้คล่องแคล่ว โดยไม่ต้องคิดเน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น เนื่องจากแนวคิดนี้ได้อิทธิพลจากจิตวิทยาตามทฤษฎีของการเรียนรู้ซึ่งเห็นว่า ผู้เรียนจะตอบโต้ กับสิ่งเร้า ถ้ามีการเสริมแรงให้ทำต่อไป การเรียนรู้ภาษาจึงคล้ายกับพฤติกรรมอื่นๆ เน้นการฝึกซ้ำๆ การสอนภาษาจึงเน้นการจำและการฝึกอย่างเต็มที่เพื่อสร้างทักษะใหม่ให้เป็นนิสัย วิธีการสอนตามแนวความคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบฟังพูด (Audio Lingual Method)

2. กลุ่มที่เน้นความรู้ความเข้าใจ กลุ่มนี้มีความเชื่อว่า การเรียนการใช้ภาษาเป็นกระบวนการอิสระที่ไม่ผูกพันกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับการสอนแบบนี้ ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยาแบบความเข้าใจ และทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต ซึ่งเน้นการสอนภาษาที่มุ่งให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดของภาษา การสอนภาษาตามแนวคิดนี้ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา สามารถใช้กฎเกณฑ์ได้ โดยเริ่มให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษา และการแสดงออกทางภาษา การเข้าใจกฎเกณฑ์ เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ภาษา การเรียนรู้ควรจะเป็นไปอย่างมีความหมาย และเชื่อมโยงกับความรู้ที่มีอยู่แล้วในการเรียนภาษาของตนเอง วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-Translat Method) วิธีสอนแบบตรง (Direct Method) และวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความ เข้าใจ (Cognitive Code Learning Theory)

3. กลุ่มเน้นการสื่อสาร โดยมีแนวคิดสำคัญ คือ การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมาย ความสามารถในการใช้ประโยค และความคิดอย่างต่อเนื่องทั้งหมดในขณะสื่อสาร กระบวนการของการสื่อสาร มีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา การเรียนภาษาเน้นการปฏิบัติ และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มิใช่อุปสรรคที่สำคัญที่สุดของการสื่อสาร ทั้งนี้วิธีการสอนตามแนวคิดกลุ่มนี้ก็คือ วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งวิธีสอนตามแนวคิดนี้ ได้แก่ วิธีการสอนแบบฟังพูด (Audio Method)

4. กลุ่มมานุษยวิทยา การสอนให้ยึดแนวความคิดทางมานุษยวิทยา มีหลักสำคัญคือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษามีใช้เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้อื่นเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพภายในตัวเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) ซึ่งวิธีสอนตามแนวคิดนี้ ได้แก่ วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) และวิธีสอนแบบชักชวน (Sug-gestopedia)

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเกิดจากความคิดของครูสอนภาษาที่มองภาษาในแง่ของการใช้ภาษา ซึ่งเป็นความคิดต่อเนื่องจากแนวคิดของนักปฏิบัตินิยมที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ครูสอนภาษามองภาษาในแง่การเรียนการสอนว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถช่วยผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้ และเชื่อว่าการสร้างหลักสูตรตามการวิเคราะห์ของนักภาษาศาสตร์บางกลุ่ม ที่มุ่งวิเคราะห์เฉพาะตัวภาษา

โดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนไม่สามารถช่วยผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษามากนัก

วิตโดสัน (Widdowson, 1978) เน้นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษา (usage) และความสามารถการใช้ภาษา (use) ความรู้เกี่ยวกับภาษาคือ ความรู้เรื่องระบบของภาษา ได้แก่ ความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ และโครงสร้าง ส่วนความสามารถการใช้ภาษา คือ การนำความรู้เกี่ยวกับภาษามาใช้ได้ สถานการณ์ที่ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อความหมาย ความสามารถในการสื่อสาร จำ เป็นต้องมีความรู้ทั้งสองประเภท แต่ความรู้เกี่ยวกับภาษาเพียงอย่างเดียวไม่เป็นหลักประกันว่าผู้เรียนจะสื่อสารความรู้สึกนึกคิดได้ แต่ถ้าผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องแสดงว่าผู้ใช้ภาษามีความรู้ในเรื่องแรก

คราสเชิน (Krashen, 1982) เสนอวิธีช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อสารว่า กระบวนการเรียนการสอนควรเป็นแบบการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแรก ซึ่งเน้นความสามารถใช้ภาษาที่วิตโดสัน เสนอกระบวนการเรียนรู้ต่างจากกระบวนการเรียนรู้แบบการวิเคราะห์ภาษาแบบนักภาษาศาสตร์วิเคราะห์ แต่เป็นกระบวนการที่ผู้สอนต้องจัดสภาพแวดล้อมให้จิตใจผู้เรียนใช้ภาษาได้ ซึ่งภาษาที่ใช้สอนต้องไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป สิ่งที่สอนตรงกับความต้องการของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนเน้นที่ความหมายและรูปแบบที่ถูกต้อง บรรยากาศในการเรียนไม่เครียดและครู่ทำ หน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ ช่วยปรับข้อมูลทางภาษาที่ยากเกินระดับให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนถ้าสภาพการเรียนการสอนอยู่ในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ในที่สุด การประยุกต์หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมการสอนภาษาของแต่ละแห่ง บางแห่งได้ผลเพราะมีปัจจัยเอื้อทั้งสภาพแวดล้อมการใช้ภาษา ครูมีความเข้าใจในหลักการและมีความสามารถที่จะประยุกต์ได้ในห้องเรียน บางแห่งการนำ ความคิดนี้ไปปฏิบัติก็ไม่บรรลุวัตถุประสงค์เท่าที่ควรด้วยมีข้อจำกัดหลาย ๆ ด้านทั้งผู้สอน สภาพแวดล้อมการใช้ภาษา สภาพห้องเรียน จำนวนผู้เรียน เป็นต้น ทั้งนี้มีใช้หมายความว่าหลักการจะไม่ถูกต้องแต่การนำไปปฏิบัติต้องมีการปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ครูมีความสามารถและทัศนคติที่จะนำไปประยุกต์ด้วย ระยะเวลาหลังมีผู้วิจารณ์การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพราะผู้เรียนใช้ภาษาไม่ได้

เซลล์ ค-เมอร์ เซีย (Celce-Murcia, 1998) จึงเสนอแนวคิดแบบ “principled communicative approach” ซึ่งมีจุดประสงค์ช่วยผู้เรียนให้สื่อความหมายได้ โดยครู มีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทั้งรูปแบบและความหมาย

การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ในแต่ละประเภท ผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาภาษา ทักษะทั่วไปในการใช้ภาษา เนื้อหาของภาษา กลวิธีในการสื่อสารและทักษะการใช้ภาษา เฉพาะด้าน ลักษณะของข้อมูลทางภาษาต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเฉพาะด้าน ดังที่

วิตโตสัน กล่าวว่ Learning Purpose และ Language Use ต้องสัมพันธ์กัน และการใช้ภาษาได้ผู้ใช้ภาษาต้องมีความรู้เรื่องภาษา (กาญจนา ปราบพาล, 2549 : 1-6)

ฟลิน (Flynn, 1984: 21) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า จำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานของภาษาแม่ มีกระบวนการเรียนการสอน มีหลักสูตร และมีรูปแบบการสอน การเน้นความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศจะทำให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สมัคร สุพรรณรัตน์ (2536: 69) ได้สรุปผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า การสอนภาษามีวิธีการสอน 15 วิธี ซึ่งมีวิธีที่ได้รับความนิยมอยู่ 4 วิธี คือ

1. วิธีการที่ยึดไวยากรณ์และการแปล ซึ่งเป็นหลักวิธีการยึดการออกเสียงของภาษาเป็นหลัก
2. วิธีการโดยตรงคือให้ผู้เรียนฝึกฟังแล้วพูดในเรื่องที่ต้องการโดยตรง
3. วิธีการกองทัพอเมริกาคือการฝึกอย่างหนักโดยใช้วิธีการและเทคนิคหลายอย่างและใช้เวลาอย่างเต็มที่
4. วิธีการที่ยึดหลักการฝึกพูดและฟังเป็นหลัก

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542: 12-14) กล่าวไว้ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพการที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นการเรียนภาษาที่ดีผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนจึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ เน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และการบูรณาการอย่างเหมาะสม การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความสนใจและความถนัดตามความแตกต่างระหว่างบุคคล การฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างสมดุล และจัดบรรยากาศที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ เช่นเดียวกับกระทรวงศึกษาธิการ (2545: 143) ที่กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องรู้ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการสอน วิธีสอน และแนวคิดทฤษฎี ซึ่งเป็นที่มาของวิธีสอนแบบต่างๆ เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของคำทั้งสามตามระดับชั้น ด้านแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ด้านจิตวิทยา ด้านภาษาศาสตร์ และด้านการศึกษา แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้รับอิทธิพลจากแนวคิดในยุคสมัยต่างๆ ของนักปรัชญา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์ ซึ่งเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางใน

การจัดการเรียนการสอนภาษาหลายแนวทางที่ได้พัฒนาไปหลายรูปแบบตามยุคสมัย จนถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีลักษณะเด่นชัด คือเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered) การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้น การจัดการกระบวนการเรียนรู้จะมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มากและให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่หลากหลาย ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ (Learning Strategies) ที่เหมาะสมกับวัยและระดับขั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นของตนเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผนจัดการเรียนรู้ของตนเอง การใช้วิธีเรียนแบบต่างๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ ได้เหมาะสมกับตนเองตามระดับขั้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 31) ได้กำหนดหลักการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. เนื้อหาที่ใช้มีพอสมควรเท่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึก และถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน
4. การสอนยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทางภาษา กู๊ดแมน (Goodman, 1982 อ้างถึงใน ชนาธิป พรกุล และทีศนา แคมมณี, 2544: 35-49)

ได้ให้แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ 6 ประการ คือ

1. การเรียนภาษาต้องเรียนจากสิ่งที่เป็นจริงและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้เรียน โดยเรียนไปพร้อมกันทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. การเรียนภาษาผู้เรียนต้องได้รับประสบการณ์จริง เพื่อให้เห็นกระบวนการการใช้ภาษาอย่างหลากหลายในสถานการณ์ต่างๆ
3. การเรียนภาษาสามารถเรียนได้จากทุกที่ ทุกแห่ง และทุกวิชา
4. การเรียนภาษาต้องเกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนเอง โดยมีครูสนับสนุนและเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้อง
5. การเรียนภาษาต้องเป็นการทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกันระหว่างครูกับผู้เรียนเพื่อการแก้ไขที่ถูกต้อง
6. การเรียนภาษาผู้เรียนสามารถตัดสินใจในการพิจารณาการใช้ภาษาด้วยตนเอง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 30-119) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาไว้ว่า การสอนภาษามีใช้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษา แต่เน้นการฝึกใช้ภาษา ไวยากรณ์เป็นสิ่งที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา ควรสอนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูด สำนวนที่ได้ยินกันในบทสนทนาถือว่าใช้ได้ และผู้สอนควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับชั้นของการเรียน

กลวิธีการสอนภาษาตามความหมายกว้างๆ มี 2 วิธี คือ การใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ประมวลกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่มีอยู่ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เรียนอย่างมีระบบ และการใช้ทฤษฎีของการกระทำเป็นประจำจนเคยชินเป็นนิสัย โดยการฝึกฟังและพูดมีข้อโต้แย้งในกลุ่มของผู้มีอาชีพทางการสอนในเรื่องลำดับก่อนหลังของวัตถุประสงค์ต่างๆ ของการเรียนภาษา ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ แสดงความคิดเห็นได้ 2 ประเภท คือแนวความเชื่อว่าเนื้อหาของความรู้จะปรากฏไม่ได้ นอกจากอยู่ในจิตใจหรือความคิดเห็นของผู้เรียน และอีกประการคือแนวความเชื่อในหลักของกลไก ผู้แทนของทั้งสองกลุ่มนี้ อาจแยกเรียกได้คือ ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการและผู้ชอบการปฏิบัติตนเอง ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการจะมั่นใจต่อการสอนในรูปแบบของความลดความเห็น โดยพิจารณาจากหลักโดยทั่วไปสู่เรื่องเฉพาะ จะเริ่มจากการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ กับการใช้ในตัวอย่างต่าง ๆ กลุ่มผู้ชอบการปฏิบัติจะสละและอุทิศเวลาให้กับความเข้าใจอย่างกว้างขวางครอบคลุมทั่วๆ ไป โดยที่หลังจากเด็กนักเรียนได้ยินและได้ใช้แบบต่างๆ ซ้ำกันพอประมาณ โดยเฉพาะการใช้ข้อคล้ายคลึงหรือการเปรียบเทียบและความผิดแผกกันหรือตรงกันข้ามกัน ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการมีความโน้มเอียงที่จะให้คำทักษะในการอ่านและการเขียนที่ถูกต้องแน่นอน ในขณะที่ผู้ชอบการปฏิบัติเน้นหนักที่ความเข้าใจและการพูดด้วยปากเปล่า ซึ่งเป็นฐานของความคล่องต่อการอ่านและการเขียนในระยะแรกๆ การวิเคราะห์โดยพิจารณาวิธีการสอนที่ถือไวยากรณ์และวิธีการแปล น่าจะถือเป็นทฤษฎีของการเรียนรู้ประมวลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เรียนอย่างมีระบบ ในขณะที่ถือการออกเสียงของภาษาเป็นหลัก และวิธีการของกองทัพอเมริกาเป็นตัวแทนทฤษฎีของการกระทำเป็นประจำจนเคยชินเป็นนิสัย โดยการฝึกฟังและพูด ผลของการทดลองต่างๆ มีแนวโน้ม ดังนี้

1. สิ่ง que เด็กเรียนรู้และเข้าใจเป็นเรื่องต่าง ๆ ที่เน้นอยู่ในการสอน
2. ความแตกต่างที่เด่นในทางสถิติระหว่างสองวิธี Cognitive Code-learning Theory และ Audio-lingual Theory จะปรากฏในระยะแรกหรือปีที่ 1 และจะหมดไปในขณะที่ระบบเวลาการเรียนขยายกว้างออกไป
3. มีความโน้มเอียงในการที่จะเรียนสาระต่าง ๆ ได้ดีกว่า ถ้าสาระต่าง ๆ เหล่านั้นถูกเน้นในการสอน

4. วิธีการสอนซึ่งใช้ประโยชน์ของภาษาของผู้เรียนในการอธิบาย มีแนวโน้มที่จะให้ความสะดวกสบายในการเรียนโดยเฉพาะผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ วิธีการสอนแบบนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่าดีกว่าวิธีการอื่น ๆ

กล่าวโดยสรุป พบว่า จากวิธีการสอนแต่ละวิธีจะให้ผลแตกต่างกันในระยะต้น แต่ความแตกต่างจะหายไปเมื่อการเรียนขยายเวลาออกไป และทักษะต่าง ๆ มีแนวโน้มขึ้นอยู่กับอายุ เวลา และความพร้อม ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาที่สอง ควรพิจารณาพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. วัตถุประสงค์ของการเรียน
2. อายุเวลาของผู้เรียน และความพร้อม (หมายถึง ครู หลักสูตร และกระบวนการที่สามารถต่าง ๆ)

กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 245) กล่าวถึง การวัดผลและประเมินผลทางภาษาว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนเป็นผู้ที่เสาะแสวงหาวิธีสอนและเทคนิคการสอนภายในชั้นเรียนให้เกิดความรู้แบบผสมผสาน โดยคาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องมีความรู้และทักษะทางภาษา โดยนำความรู้จากกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา ตลอดกระบวนการต่าง ๆ มาผนวกเข้ากับความรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนและสามารถใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง ส่วนลักษณะภาษาที่นำมาประเมินควรเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารตามสภาพจริง คือเป็นข้อความที่สมบูรณ์ในตัวเองเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้มีความเป็นธรรมชาติอยู่ในบริบท ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย การประเมินความสามารถของการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุม นั่นคือ ต้องประเมินทั้งความรู้ ซึ่งหมายถึง เนื้อหาทางภาษา ประกอบด้วย เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ประเมินทั้งความสามารถหรือประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง ทักษะในการนำความรู้ไปใช้ การเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสม สอดคล้องกับความคิดและสถานการณ์ และประเมินขอบเขตของการใช้ภาษา นั่นคือ สมรรถภาพในการสื่อสาร ซึ่งหมายถึง ทักษะการรู้จักปรับตนของนักเรียนในสถานการณ์

การเรียนการสอนที่เน้นทักษะการสื่อสาร มีนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้จัดแนวคิดในการสอนภาษาให้สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของภาษาตามความเชื่อทางด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมศาสตร์เป็น 4 แนวคิดดังนี้ (กรมวิชาการ, 2546)

1. แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยม ที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าและแนวคิดทฤษฎีกลุ่มโครงสร้าง ที่ว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน โดยมีประเด็นสำคัญของแนวคิด ดังนี้

1.1 ภาษา คือ ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน สังเกตจากเด็ก การใช้ภาษาครั้งแรกของเด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อน โดยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในการสอนจึงควรเริ่มสอนจากการฟังและพูดก่อน

1.2 ภาษา เป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ที่จะต้องมีการฝึกจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ในการสอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกพูด อาจจะเป็นการเลียนแบบผู้สอน จนจำได้และสามารถนำมาใช้พูดโต้ตอบได้

1.3 แต่ละภาษามีโครงสร้างหน้าที่แตกต่างกัน ในการสอนจึงควรเตรียมบทเรียนทั้งในด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้มากที่สุด โดยเฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน

2. แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist) เป็นกลุ่มแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการปรับปรุงแบบโครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต ที่เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะใช้และเข้าใจภาษาได้โดยที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้ โดยมีประเด็นสำคัญของแนวคิด ดังนี้

2.1 ภาษา เป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่างๆ จากกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ขึ้นใช้ได้โดยไม่จำกัด ในการสอนจึงควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อจะได้มีพื้นฐานในการสร้างประโยคด้วยตนเอง

2.2 ไวยากรณ์ของทุกภาษา มีลักษณะสากลมีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายกัน กล่าวคือประโยคแต่ละประโยคสามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างได้ด้วยกฎการปฏิบัติ ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ สามารถวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคที่พบเห็นจนได้ความหมายที่แท้จริง

2.3 มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนได้เข้าใจภาษา มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาและการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออก

2.4 การเรียนรู้ภาษา เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลซึ่งเป็นพฤติกรรมการสะสมความรู้จนสามารถใช้ความรู้นั้น แสดงออกทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสอนจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น เกิดการซักถาม จนเกิดความเข้าใจ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้กับสิ่งที่รู้แล้วเข้าเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป และการเรียนรู้จะมีผลมากขึ้นหากผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่มีความหมายต่อตัวเอง

3. แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษา ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา โดยมีประเด็นสำคัญของแนวคิด ดังนี้

3.1 ความรู้ความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) เป็นศักยภาพทางภาษาของบุคคล ก่อนจะใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ต้องการ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษาและความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3.2 การแสดงพฤติกรรมทางภาษา (Linguistic Performance) เป็นการนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่บุคคลมีอยู่มาใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การแสดงพฤติกรรมทางภาษานี้จะสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาของบุคคล

ในการสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนให้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จนสามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง

4. แนวคิดกลุ่มมานุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมานุษยนิยม ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนได้อารมณ์ความรู้สึก กล่าวคือ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดี ถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระ ได้เรียนในสิ่งที่ตรงกับความต้องการ ความสนใจ จนเกิดความรู้สึกสบายใจ ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน จัดสภาพห้องเรียน กิจกรรม และมีสื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย เป็นตัวของตัวเอง ไม่กังวลสถานการณ์ในการเรียน โดยมีประเด็นสำคัญของแนวคิด ดังนี้

4.1 ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเป็นอิสระลดการปกป้องตนเอง

4.2 จัดสภาพแวดล้อม ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้บรรยากาศแห่งการยอมรับ ที่ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยจากความล้มเหลว การถูกกลั่นแกล้ง คำวิจารณ์ การแข่งขัน และร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความสนใจ ความจำ และจินตนาการ

4.3 เลือกกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในห้องเรียนให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม จะต้องเป็นกิจกรรมที่มีความหมายและเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

4.4 ในการดำเนินกิจกรรม ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านภาษาให้มากที่สุด เช่น เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความรู้ด้านภาษาของผู้เรียน กิจกรรมที่สนุกสนาน และผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้

ครูสอนภาษา

การเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ส่งผลให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนและปรับตัวอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมพร้อมรับในการเปลี่ยนแปลงต่างๆ สำหรับทางการศึกษานั้น ครูมีบทบาทอย่างมากในการ

ตั้งรับและปรับเปลี่ยนในความเปลี่ยนแปลงนี้ จากสังคมการเรียนรู้เดิมๆ ที่ครูเป็นผู้ให้ความรู้และนักเรียนเป็นผู้รับความรู้จากครู จะต้องเปลี่ยนเป็นการที่นักเรียนสร้างองค์ความรู้ขึ้นมาได้ด้วยตนเอง และค้นหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ นอกห้องเรียน ประเทศไทยในปัจจุบันยังพบว่านักเรียนขาดทักษะสำคัญที่จะเป็นต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ดังนั้น ครูจึงควรมีความใฝ่รู้ รู้จักเปลี่ยนแปลงวิธีการสอน และบูรณาการให้เหมาะสม กล่าวคือ ครูที่ขาดต้องการนั้นต้องเป็นครูเก่งและรู้ดีในความ เป็นครูมืออาชีพ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข, 2558) นอกจากนี้ ครูควรมีความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) สามารถคิดสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน อาจจะเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้จากความคิดสร้างสรรค์นั้นๆ ทักษะชีวิตและสังคม มีความสนใจต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก เข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างของแต่ละสังคม (คำหมาน คนไค, 2546) มีการปรับตัวและมีมนุษยสัมพันธ์ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับทุกคนในโรงเรียน ยิ้มแย้ม ทักทาย รู้จักปรับตัวให้เป็นที่รักของผู้อื่น และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2543) และครูต้องเป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ให้กับนักเรียน เอาใจใส่นักเรียน เพื่อสร้างให้นักเรียนเป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียน (สำนักงานระบบบริหารงานบุคคลและนิติกร, 2553)

อชรา เอิบสุขสิริ (2557: 294-299) กล่าวถึง บทบาทของครูในการเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ ในโรงเรียน นอกจากครูมีหน้าที่ในการให้ความรู้และปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีแก่ผู้เรียน ครูยังต้องมีสัมพันธภาพที่ดี ในการอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ครูที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีควรมีคุณลักษณะ คือ มีบุคลิกภาพดี มีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจ มีการใช้การเสริมแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีคุณธรรม และเป็นผู้มีความยุติธรรม

นอกจากนี้ครูยังต้องมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู ต้องมีอุดมการณ์ของความเป็นครูมีจิตวิญญาณของความเป็นครูอย่างแท้จริง อันจะนำมาสู่การปฏิบัติงาน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีคุณภาพและมีประสิทธิผลในหน้าที่ของครูที่ดี (คำหมาน คนไค, 2546; งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และศูนย์ประสบการณ์วิชาชีพ, 2557; พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข, 2558; กฤษณาพร อาชาราช, 2555; ศรีณยู ศิริเจริญธรรม, 2556) ครูต้องปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียนนอกจากการปฏิบัติงานครูที่ดีแล้ว จะต้องเป็นต้นแบบในทุกด้าน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนได้ปฏิบัติตาม (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2543; คำหมาน คนไค, 2546; สำนักงานระบบบริหารงานบุคคลและนิติกร, 2553) มีความตั้งใจปฏิบัติงานที่โรงเรียนมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ กระตือรือร้น ขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์สุจริต เมตตากรุณา เสียสละ มีศีล มีความรับผิดชอบ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2543)

วัลลภา เทพหัสติน ณ อุรุยา (2544: 13) กล่าวว่า ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการถ่ายทอดความคิด วิทยาการ และกระบวนการให้แก่ผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนย่อมจะเป็นผู้ที่ทำให้การเรียนการสอนเกิดผลดีได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. บุคลิกภาพของผู้สอน หมายถึง การพูด เสียงที่พูด ความกระฉับในการพูดสำเนียงที่พูด หน้าตา กิริยาท่าทางและการแสดงออกต่างๆ สุขภาพกาย สุขภาพจิต ทักษะคติต่อวิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม ความอดทน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความเสียสละและความขยันหมั่นเพียร
2. ความรู้ของผู้สอน ผู้เรียนย่อมคาดหวังไว้สูงว่า ผู้สอนจะมีความพร้อมทางด้านวิชาการ สามารถจะให้ข้อมูล สามารถสอน อธิบายหลักเกณฑ์และข้อสงสัยต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้กระจ่างชัด ดังนั้นผู้สอนจะต้องมีความใฝ่รู้ ติดตามข่าวสารทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ มีความพร้อมที่จะสอน
3. วิธีการสอน การสอนที่ดีรวมถึงการที่ผู้สอนรู้จักวิธีการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ให้ผู้เรียน โดยใช้วิธีการแตกต่างกันออกไปอย่างเหมาะสมและน่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนได้ความรู้ความคิดตาม ความมุ่งหมายของผู้สอน นอกจากนี้ก็ควรมีความเอาใจใส่ต่อผู้เรียน ตลอดจนความรักศรัทธาในวิชาชีพ อาจารย์อีกด้วย

ทบวงมหาวิทยาลัย (2543: 10-11) เสนอแนวทางการปฏิรูปการเรียนการสอนในด้านผู้สอนไว้ดังนี้

1. ควรลดการบรรยายทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนชี้แนะ (Facilitators)
2. เน้นความเข้าใจและเห็นความจำเป็นของหลักการผู้เรียนเป็นสำคัญ
3. มีการกำหนดภาระงานที่เหมาะสมและชัดเจน ได้แก่ การสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการและการทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม
4. มีการประเมินผลการสอนของครูผู้สอน โดยการเน้นการประเมินผลในเชิงสร้างสรรค์ คือ เป็นการประเมินเพื่อพัฒนาและปรับปรุงการสอนของครูผู้สอนให้มีประสิทธิภาพ
5. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนโดย การกำหนดเป็นภาระงานที่จะต้องปฏิบัติและจัดสรรงบประมาณสนับสนุนตลอดจนอำนวยความสะดวก รวมทั้งจัดมาตรการที่จะช่วยกระตุ้นจูงใจในการดำเนินการวิจัย

การพัฒนาตนเองและการวัดและประเมินผลยังเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของครู กล่าวคือ การพัฒนาตนเอง เป็นลักษณะที่สำคัญเพราะครูต้องใฝ่ศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการติดตามข่าวสาร การเข้าฝึกอบรม การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนครูด้วยกัน หรือการติดตามผลการจัดการเรียนการสอน หากพบปัญหาจะต้องดำเนินการแก้ไขไปตามระเบียบแบบแผน ครูต้องพัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ (สุธียา สุริยวงศ์, 2550; ศศิธร ชันดิธรางกูร, 2551; สำนักงานระบบบริหารงานบุคคลและนิติกร, 2553; งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และศูนย์ประสบการณ์วิชาชีพ, 2557; ภัทรวดี วชิรธาดากุล, 2553) การวัดและประเมินผลนักเรียนจะเป็นสิ่งสะท้อนถึงความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นเมื่อพบปัญหาครูจำเป็นต้องใช้กระบวนการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อเสาะแสวงหาความรู้ เพื่อที่จะตอบคำถาม หรือปัญหา

ข้อสงสัยที่มีอยู่อย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาการจัดการการสอนของตนเองและพัฒนาให้นักเรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ (สุธียา สุริยวงศ์, 2550; อมรเทพ คาเพชร, 2556)

พอล (Paul, 1970 อ้างถึงใน ประพนอม สุรัสวดี, 2531) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับลักษณะครูที่ดีไว้ คือ ครูที่ดีสามารถปฏิบัติการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีความตั้งใจ ปรับตัวได้ดี มีความรอบคอบ แม่นยำ รู้อย่างแท้จริง มีความเมตตากรุณา ไม่เห็นแก่ตัว กระตือรือร้น พุดค่อง สนใจปัญหาเด็ก มีความยืดหยุ่น นำวิธีสอนแปลกใหม่มาสอนอยู่เสมอ ไม่ฝัดวันประกันพรุ่ง บุคลิกภาพของครูที่ใช้มนุษย์สัมพันธ์ในการดำเนินการสอนภาษา คือ ยิ้มแย้ม แจ่มใสเป็นกันเอง เพราะรู้ความต้องการของเด็ก กระตือรือร้น สนใจนักเรียนเป็นรายบุคคล มีจิตสำนึกว่า ควรใช้การชมเชย แทนการดุด่า และ มีความสุขในการสอน และส่วนของกิจกรรมและลักษณะการดำเนินการสอนของครู มีลักษณะดังต่อไปนี้คือ กิจกรรมมีความเด่นชัดในแง่ของการสร้างความสนใจแก่เด็ก กิจกรรมไม่ซ้ำซาก วิธีการพูดและท่าทางของครูสร้างความสบายใจให้แก่เด็กและทำให้เกิดความรู้สึกอยากเรียน การพูดของครูไม่เร็วไป เพื่อพร้อมที่จะรับฟังการพูดโต้ตอบของเด็กได้ตลอดเวลา

พรณี สาคริก (2514, อ้างถึงใน ประพนอม สุรัสวดี, 2531) ครูเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นครูคือคนที่มีลักษณะและความสามารถพิเศษพอสมควร เพราะนอกจากจะมีความรู้ทางด้านวิชาการแล้ว จะต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ดีด้วย นอกจากนี้ ครูต้องรักการอ่าน รักการศึกษาค้นคว้าวิจัยและทดลอง เพื่อที่จะนำผลมาปรับปรุงตนเองให้ทันสมัยอยู่เสมอ มีความคิดเห็นเป็นของตัวเอง มีวิจาร์ณญารู้จักไตร่ตรอง (ประพนอม สุรัสวดี, 2531)

ธีรศักดิ์ อัครบวร (2545) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของครูที่ดี ซึ่งมีการวิจัยไว้หลายแง่มุมและหลากหลายกลุ่มตัวอย่าง และสรุปลักษณะของครูดีได้ดังต่อไปนี้

1. คุณลักษณะทางด้านส่วนตัว

1.1 ความประพฤติดี คือ ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ทั้งในห้องเรียนและในการดำรงชีวิตตามปกติ

1.2 มีความใฝ่รู้ดี คือ มีความรู้ในเรื่องที่สอนอย่างดี และต้องมีความรู้รอบตัวกว้างขวาง ทันสมัย ทันวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงไป

1.3 สุขภาพกายดี ครูตั้งทำงานหนักตั้งแต่การเตรียมการสอน จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตรวจงาน ควบคุมความประพฤติของศิษย์ ให้คำแนะนำปรึกษาแก่ศิษย์ตลอดจนวัดและประเมินผลการเรียน ครูจึงต้องมีสุขภาพกายที่แข็งแรง เพื่อจะได้สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ได้โดยเรียบร้อยสมบูรณ์

1.4 มีสุขภาพจิตดี คือ ต้องมีความอดทนอดกลั้นต่อความโกรธหรือความไม่พอใจกับความประพฤติของศิษย์ ตลอดจนทนต่อความผิดหวังที่ไม่ได้ตั้งใจ ครูจึงต้องมีสุขภาพจิตที่ดีพอ จึงจะทำให้ครูสามารถควบคุมตนเองได้ดี

1.5 บุคลิกภาพดี ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยสร้างความน่าเชื่อถือ

1.6 ความตรงต่อเวลา การตรงต่อเวลาเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือ และน่าเคารพให้แก่ครู ครูต้องตรงเวลาในการเข้าสอน ตลอดจนตรวจงานศิษย์ให้เสร็จตามกำหนด

1.7 มีเจตคติที่ดีต่อศิษย์ ครูต้องเข้าใจถึงความต้องการและความสามารถของศิษย์ ยอมรับความคิดเห็น เปิดโอกาสให้ศิษย์แสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งจะช่วยเหลือให้ศิษย์ได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้ครูจะต้องช่วยกระตุ้นให้ศิษย์มีความใฝ่รู้ มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

1.8 มีความสามารถในการพูด ครูต้องสามารถใช้การพูดเป็นสื่อที่จะทำให้ศิษย์เข้าใจบทเรียนได้ง่าย นอกจากนี้จะต้องออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจน เพื่อเป็นตัวอย่างด้วย

2. คุณลักษณะด้านวิชาการและงานครู

2.1 รอบรู้วิทยาการกว้างขวาง

2.2 มีความรู้ในวิชาที่สอนดี ครูจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี

2.3 มีความรู้ในวิธีสอนดี ครูจะต้องวางแผนการสอนอย่างดี ทั้งรูปแบบการสอนวิธีสอน อุปกรณ์การสอน การสอนการจัดกิจกรรมการสอน และการประเมินผลการเรียน

2.4 มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ครูที่ดีจะต้องหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ปรับปรุงงานสอนให้ทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ

2.5 เจตคติต่ออาชีพ ครูต้องศรัทธาต่องานครู สนใจที่จะแก้ปัญหาต่างๆ ที่ไม่ว่าจะมาจากศิษย์ เพื่อนครู ผู้ปกครอง หรือผู้บริหารก็ตาม

2.6 มีความสามารถในการปรับปรุงวิธีการสอนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาการและสังคมอยู่เสมอ สามารถปรับบทเรียนให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของนักเรียน

2.7 มีความเข้าใจศิษย์ เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลของศิษย์แต่ละคน

2.8 มีความสามารถในการใช้กลวิธีการสอนต่างๆ ครูต้องสามารถใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระและวัยของศิษย์แต่ละชั้น

3. คุณลักษณะทางด้านสังคม

3.1 มีสัมพันธภาพที่ดีกับศิษย์

3.2 มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนครู

3.3 มีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ปกครอง

3.4 มีสัมพันธภาพต่อบุคคลทั่วไปในชุมชนและในท้องถิ่น

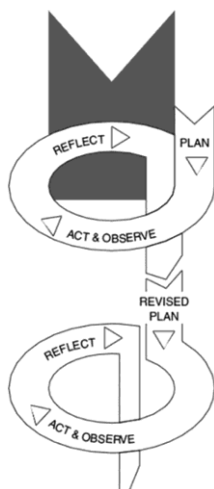
นูนัน (Nunan, 1987) อธิบายถึงสาเหตุที่ครูต้องเป็นมืออาชีพคือ มีความสามารถทั้งการสอนและวิจัยในชั้นเรียน เนื่องจากการวิจัยชั้นเรียนเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาวิชาชีพและเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน นอกจากนี้ระหว่างครูตามแนวทางใหม่ยังสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษาที่ครูต้องมีบทบาทในการพัฒนาสูตรได้ด้วยตนเอง

นักวิจัยจำนวนมากลงความเห็นว่า ครูควรมีทักษะการวิจัย นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงบทบาทครูที่สอดคล้องกับแนวทางใหม่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษาเพื่อสร้างประสบการณ์ให้ครู และเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการนำทักษะการวิจัยชั้นเรียนไปทดลองในสถานการณ์จริงคือชั้นเรียนของตนเอง การวิจัยชั้นเรียนจะเริ่มต้นจากปัญหาในระดับปฏิบัติ โดยครูผู้สอนเองเป็นผู้สร้างทฤษฎีจากการปฏิบัติจริงไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก การทำวิจัยชั้นเรียนของครูมีประโยชน์หลายประการ เช่น เป็นการแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอนที่ครูประสบปัญหาอย่างแท้จริง เป็นสิ่งที่ครูสนใจเนื่องจากเกี่ยวข้องโดยตรงกับการปฏิบัติ เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมบทบาทครูในฐานะนักวิจัยชั้นเรียน ช่วยให้ครูตระหนักและใช้กระบวนการวิจัยแก้ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ครูมีวิธีการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบและเป็นรูปธรรม ผู้มีข้อมูลที่น่าเชื่อถืออันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน

โคเฮนและแมนเนียน (Cohen and Manion, 1985) อธิบายว่า การวิจัยชั้นเรียนเปรียบเสมือนการทดลองขนาดเล็กที่ครูสามารถนำทักษะการวิจัยไปปฏิบัติในชั้นเรียน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างแท้จริง สำหรับประเด็นที่ครูสามารถนำมาเป็นหัวข้อการทำวิจัยชั้นเรียนแบ่งได้เป็นประเด็น คือ

1. การจัดการเรียนการสอน เช่น รูปแบบการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน การจัดการชั้นเรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ การบริหารเวลาในชั้นเรียน เป็นต้น
2. ประเด็นการพัฒนาวิชาชีพ เช่น การประเมินการสอนของตนเอง ทักษะการทำวิจัยชั้นเรียน การเรียนรู้ระหว่างเพื่อนร่วมวิชาชีพ การพัฒนาตนเอง การพัฒนาครอบครัวใหม่ เป็นต้น
3. ประเด็นการวัดและประเมินผล เช่น การพัฒนาทักษะการประเมินผลการเรียน การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นต้น

การวิจัยชั้นเรียนเป็นกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติ สามารถอธิบายกระบวนการวิจัยตามแนวคิดของเคมมิสและแมคแทกกาท (Kemmis and McTaggart) ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 วงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis and McTaggart

จากภาพที่ 4 กระบวนการดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของเคมมิสและแมคทาากาท (Kemmis and McTaggart, 1988: 11) ประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอนหลัก คือ

1. การวางแผน (planning)
2. ลงมือปฏิบัติการตามแผน (action)
3. สังเกตการณ์ (observation)
- 4) สะท้อนกลับ (reflection) และปรับปรุงแผนการปฏิบัติงาน (re - planning)

โคเฮนและแมนเนียน (Cohen and Manion, 1985) ได้นำเสนอขั้นตอนการวิจัยชั้นเรียนที่สอดคล้องกับแนวคิดของเคมมิสและแมคทาากาท (Kemmis and McTaggart, 1988) มีรายละเอียดดังนี้

1. สำรวจปัญหา
2. ทำเค้าโครงวิจัยจากปัญหาที่สำรวจ
3. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหา
4. กำหนดสมมติฐานในการศึกษา
5. กำหนดพื้นที่การศึกษาระยะเวลาดำเนินการ
6. กำหนดวิธีการที่จะใช้ประเมิน
7. กำหนดวิธีการเก็บข้อมูล
8. ศึกษาวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

สันติรักษ์ ลุสिता (2544: 20) ได้กล่าวแนวโน้มในการสอนภาษาว่า เป้าหมายของการสอนภาษา ควรเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริง ให้โอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา ให้ได้รับประสบการณ์และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตัวเองเป็นสำคัญ โดยผู้สอน

จะเป็นผู้คอยชี้แนะ ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องใช้หลักการ พัฒนาทักษะทั้งสี่ในลักษณะของการบูรณาการ

กาญจนา ปราบพาล (2548) กล่าวว่า ครูสอนภาษาต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากเดิมที่ ถ่ายทอดความรู้เนื้อหาทางภาษาอย่างเดียวกลายเป็นผู้จัดกิจกรรมโดยนำข้อมูลทางภาษา ช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เปลี่ยนจากการเน้นที่ครูมาเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ ภาษาให้เป็นประโยชน์ ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างไร ครูสอนภาษาจำเป็นต้องพิจารณา ความรู้ในศาสตร์ที่เป็นปัจจุบันสามารถนำความรู้มาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนและต้อง ติดตามความก้าวหน้าของโลก จำเป็นต้องพัฒนาตนเองตลอดเวลา ครูสอนภาษาจึงจะสามารถทำ หน้าที่ได้อย่างเหมาะสมตามยุคสมัย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้ดำเนินโครงการส่งเสริมการเรียน การสอนภาษาจีนตอบสนองยุทธศาสตร์ส่งเสริมการสอน คือ พัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ที่จัดทำโดยกรมวิชาการตั้งแต่ปี พ.ศ.2527 เป็นสื่อที่จัดทำขึ้นตามสภาพแวดล้อมในขณะนั้นคือ เป็น อักษรเต็มตัว ใช้ในโรงเรียนจีนที่เปิดสอนในขณะนั้นเรียนด้วยหลักสูตรภาษาจีนแบบเข้มข้น ผู้ที่เรียน ในโรงเรียนลักษณะนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีเชื้อสายจีน ใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว ซึ่งไม่เหมาะ กับสภาพการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบัน อีกทั้งขณะนี้ภาษาจีนได้ปรับเปลี่ยนอักษรให้ง่ายลง เป็นอักษรตัวย่อ นำภาษาพินอิน (คำอ่านด้วยอักษรภาษาอังกฤษ) มากำกับทำให้การเรียนเข้าใจง่าย ขึ้น แต่ปัจจุบันไม่มีสื่อการสอนที่เป็นมาตรฐานจัดทำโดยกระทรวงศึกษาธิการ สื่อการสอนที่วาง จำหน่ายทั่วไปในท้องตลาดเป็นสื่อที่จัดทำโดยบริษัท สำนักพิมพ์เอกชน หรือโรงเรียนเอกชนต่างๆ แปรมาจากฉบับภาษาจีนที่จัดพิมพ์หรือนำเข้ามาจากสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยตรง ทำให้ราคา จำหน่ายค่อนข้างสูง หลักสูตรภาษาจีน ปัจจุบันใช้หลักสูตรภาษาต่างประเทศ ซึ่งลักษณะภาษาจีนจะ แตกต่างจากภาษาอื่นๆ มาก คือ เป็นภาษาภาพ ต้องใช้ความจำมากในการจำคำต่างๆ ไม่มีตัวสะกดให้ สามารถอ่านหรือเดาได้ เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ ดำเนินการดังนี้

1. ยกร่างหลักสูตร 3 ระดับ ได้แก่ ระดับพื้นฐาน/กลาง/กลาง-สูง ตามมาตรฐานหลักสูตร ภาษาต่างประเทศร่วมมือกับ HANBAN (สำนักส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติหรือ สำนักงานฮั่นป๋น) โดยมีหน่วยงาน 2 แห่งที่รับมอบหมายจาก HANBAN ให้จัดทำคือสำนักพิมพ์ HEP จัดทำหนังสือร่วมกับประถมศึกษาปีที่1-6 มัธยมศึกษาปีที่1-3 และมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เป็นหนังสือ เรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนในแต่ละระดับดังกล่าว ขณะนี้หนังสือเรียนจัดทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ระดับ ประถมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 เริ่มใช้ตั้งแต่เปิดเทอมนี้ ซึ่งเหมาะสำหรับ ผู้เริ่มเรียน และมหาวิทยาลัยครูยูนนานจัดทำหนังสือสำหรับมัธยมศึกษาปี ที่1-6 ขณะนี้จัดทำเสร็จ เรียบร้อยแล้ว

2. สร้างความพร้อมและความเข้มแข็งให้แก่สถานศึกษา เพื่อเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่ายช่วยเหลือกันระหว่างกลุ่มโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้จัดตั้งศูนย์เครือข่ายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นในโรงเรียนที่มีความพร้อมตามภาคต่างๆ ทั่วประเทศรวม 23 ศูนย์ ศูนย์ฯ เหล่านี้จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเข้มข้น และเป็นพี่เลี้ยงให้แก่ โรงเรียนที่เปิดสอนภาษาจีนอื่นๆ รวมทั้งสนับสนุนเขตพื้นที่การศึกษาที่มีโรงเรียนเปิดสอนภาษาจีน จำนวนมาก จัดกิจกรรมส่งเสริมและช่วยเหลือโรงเรียนในเขตของตน

3. พัฒนาฐานข้อมูล เพื่อให้มีฐานข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้จัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับ

3.1 จำนวนสถานศึกษา ผู้เรียน ครูผู้สอน สภาพและหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละโรงเรียน เพื่อให้สามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้ตรงตามเป้าหมาย

3.2 โรงเรียนที่เป็นศูนย์เครือข่ายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อเตรียมการจัดตั้งเป็นห้องเรียนขงจื้อ

3.3 พัฒนาบุคลากร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาบุคลากรให้ทันต่อความต้องการของสภาพปัจจุบันจึงได้เร่งพัฒนาครูไทยที่สอนภาษาจีน และให้ความสำคัญกับการสร้างวิสัยทัศน์ในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนให้แก่ผู้บริหาร จึงจัดอบรมครูไทยที่สอนภาษาจีนและจัดรายการศึกษาดูงานด้านการจัดการการเรียนการสอนสำหรับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อให้เกิดการพัฒนาไปพร้อมๆ กัน

นอกจากนี้ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 10) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไว้ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน และการแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย

1. การใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก อันเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 20) ได้กำหนดครูสอนภาษาจีนไว้ว่าครูควรมีทักษะครบทั้ง 4 ด้านคือ สามารถพูด ฟัง อ่าน เขียนภาษาจีนได้ถูกต้องตามหลักภาษาจีนเป็นอย่างดี และเข้าใจวัฒนธรรมจีนเป็นอย่างดี

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 35) ได้กำหนดวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนไว้ดังนี้

1. ครูสอนภาษาจีนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่อง จึงจะเกิดการพัฒนาคำรู้ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษา รูปแบบการเรียนการสอนควรมีความหลากหลายสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ การกำหนดหัวข้อเป็นเรื่องๆ และการกำหนดสถานการณ์ แล้วสอนภาษาให้สอดคล้องกับเรื่องหรือสถานการณ์นั้นๆ ครูควรเลือกหรือกำหนดวิธีสอนให้เหมาะสมกับบริบท เนื้อหา และจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในลักษณะใด

2. การเตรียมบทความหรือเรื่องให้นักเรียนฟังและอ่าน ครูควรเตรียมคำถามและคำตอบตามเนื้อหาด้วย และอธิบายคำศัพท์ยากๆ เพื่อขยายความรู้ความเข้าใจ

3. การสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนภาษาให้น่าสนใจตื่นเต้น มีกิจกรรมเคลื่อนไหวรวมทั้งใช้สื่อประกอบที่เป็นภาพและของจริง การจัดมุมภาษาจีน

4. การจัดเวทีให้นักเรียนแสดงออกทางความรู้และทักษะทางภาษาจีน เช่น การประกวด แข่งขันพูด อ่าน เขียน กล่าวสุนทรพจน์ เขียนพู่กันจีนและการแสดงทางวัฒนธรรม

5. การจัดกิจกรรมทัศนศึกษาออกสถานที่ เช่น องค์กรบริษัทจีน สถานที่ท่องเที่ยวที่ชาวจีน นิยม วัด เขาวราช โบราณสถาน สถาบันขงจื้อ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครูสอนภาษา

เยาวลักษณ์ มุลสระคู (2558) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด โดยวิธีตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาอังกฤษกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยการวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 กำหนดองค์ประกอบหลักและตัวบ่งชี้จากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ ระยะที่ 2 จัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) กับครูผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาอังกฤษ ระยะที่ 3 เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด ได้แก่ แบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ชนิดปลายเปิด จำนวน 5 ข้อ ฉบับที่ 2 แบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาอังกฤษ

สรสิริ วรวรรณ และอดิเรก นวลศรี (2559) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาคุณลักษณะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ตามแนวคิดการเรียนรู้ควบคู่การปฏิบัติในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของครูสอนภาษาจีนตามแนวคิดการเรียนรู้ควบคู่การปฏิบัติ และแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาคุณลักษณะของครูสอนภาษาจีนตามแนวคิดการเรียนรู้ควบคู่การปฏิบัติ โดยวิธีการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) การกำหนดกรอบคุณลักษณะครูผู้สอนภาษาจีน 2) การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อกรอบคุณลักษณะครูผู้สอนภาษาจีนของผู้เกี่ยวข้อง และ 3) การกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาคุณลักษณะของครูสอนภาษาจีนตามแนวคิดการเรียนรู้ควบคู่การปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า 1. กรอบคุณลักษณะของผู้สอนภาษาจีน พบว่า ประกอบด้วย 1) คุณลักษณะด้านคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งแบ่งออกเป็น 1.1) คุณธรรมจริยธรรมสำหรับตัวของครู และ 1.2) คุณธรรมจริยธรรมที่ครูพึงปฏิบัติต่อศิษย์ 2) ด้านบุคลิกลักษณะ และ 3) ด้านการจัดการเรียนรู้ 2. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องซึ่งได้แก่ ผู้สอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลที่มีประสบการณ์ในการสอนไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 124 คน ที่มีต่อกรอบคุณลักษณะครูผู้สอนภาษาจีน พบว่า เห็นด้วยกับคุณลักษณะของครูผู้สอนภาษาจีนอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านบุคลิกลักษณะ และเห็นด้วยกับคุณลักษณะของผู้สอนภาษาจีนด้านการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก 3. การกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาคุณลักษณะของครูสอนภาษาจีนตามแนวคิดการเรียนรู้ควบคู่การปฏิบัติ ควรประกอบด้วย 3.1) การพัฒนาด้านหลักสูตรที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของทั้งผู้เรียนและผู้ใช้บัณฑิตอย่างแท้จริง 3.2) การพัฒนาด้านผู้สอนที่มุ่งเน้นการถ่ายทอดความรู้เชิงกระบวนการ มีการพัฒนาปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับปัจจุบัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง 3.3) ด้านการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อการใช้งานจริงของผู้เรียน ส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนรู้ ควบคู่กับการปฏิบัติ และ 3.4) ด้านกิจกรรมนักศึกษาที่สนับสนุนให้เกิดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มุ่งเน้นสร้างความเข้มข้นในวิชาการ มีการประสานองค์ความรู้ร่วมกับสหวิทยาการ

การสังเคราะห์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสังเคราะห์ตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีเกณฑ์การคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีจำนวนตั้งแต่ 5 ความถี่ขึ้นไป ดังตารางที่ 1

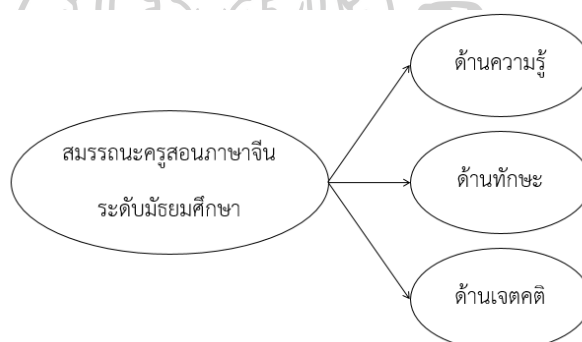
ตารางที่ 1 ผลการสังเคราะห์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	รวม
ด้านความรู้													
ความรู้ทางวัฒนธรรม		✓	✓							✓	✓	✓	6
ความรู้เกี่ยวกับภาษา		✓	✓							✓	✓	✓	6
จิตวิทยาการเรียนรู้										✓			1
ความรู้วิชาการ			✓		✓		✓	✓	✓	✓		✓	9
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์			✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓		9
ด้านทักษะ													
ความสามารถการใช้ภาษา		✓	✓		✓		✓		✓	✓	✓	✓	8
การวัดและประเมินผล		✓	✓	✓		✓			✓	✓	✓	✓	8
การถ่ายทอดความคิด	✓	✓			✓			✓					4
การใช้สื่อเทคโนโลยี	✓		✓	✓				✓	✓		✓		6
เทคนิคและวิธีการสอน		✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	10
การสภาพแวดล้อมเอื้อต่อการเรียนรู้	✓	✓	✓										3
ด้านเจตคติ													
ศรัทธาในวิชาชีพ			✓	✓	✓			✓	✓				5
ความใฝ่รู้			✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓		7
ความรับผิดชอบ	✓			✓			✓		✓				4
ความกระตือรือร้น				✓			✓		✓				3
ความเอาใจใส่	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓			8
การปรับตัว				✓		✓	✓	✓	✓				5
ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี				✓					✓				2
ส่งเสริมผู้เรียนเต็มตามศักยภาพ/การเสริมแรง	✓		✓				✓						3
ขยันหมั่นเพียร					✓				✓				2

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	รวม
การพัฒนาตนเอง			✓			✓					✓		3
การทำงานร่วมกับผู้อื่น				✓		✓			✓				3
เจตคติที่ดีต่อภาษา		✓	✓								✓		3

[1]ปราเตอร์ (Prator, 1969 อ้างถึงใน วรพงศ์ ไชยฤกษ์, 2549), [2]วิดโดว์สัน (Widdowson, 1978), [3]กระทรวงศึกษาธิการ (2545), [4]คำหามาน คนโค, 2546 [5]วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544), [6]สุรียา สุริยวงศ์ (2550), [7]พอล (Paul, 1970, อ้างถึงใน ประนอม สุรัสวดี, 2531), [8]พรณี สาคริก (2514, อ้างถึงใน ประนอม สุรัสวดี, 2531), [9] ชีร์ศักดิ์ อัครบวร (2545), [10]คาลาอิล จิติส (Kalailzidis, 2003), [11]กาญจนา ปราบพาล (2548), [12]ฟลิน (Flynn, 1984)

จากตาราง 1 การสังเคราะห์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สามารถจัดสมรรถนะที่สำคัญได้ 3 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบที่ 1 ด้านความรู้ องค์ประกอบที่ 2 ด้านทักษะ และองค์ประกอบที่ 3 ด้านเจตคติ ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 องค์ประกอบสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

การสังเคราะห์องค์ประกอบด้านความรู้ สามารถจัดกลุ่มเป็น 4 ตัวบ่งชี้ดังนี้

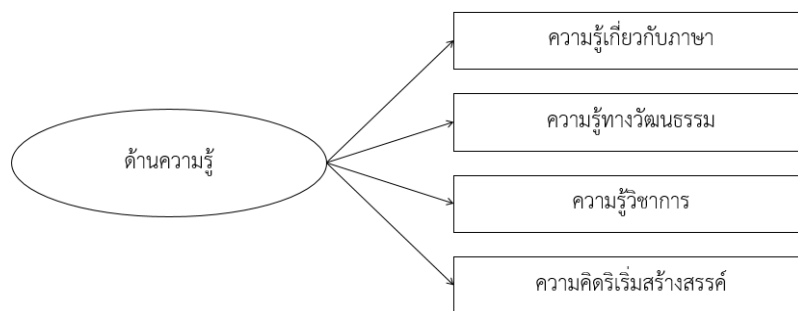
ความรู้เกี่ยวกับภาษา คือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ความรู้เกี่ยวกับภาษาจีน เช่น การออกเสียงภาษาจีน การเขียนตัวอักษรจีน คำศัพท์ภาษาจีน ไวยากรณ์ภาษาจีน รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับการใช้ทักษะในการสื่อสาร

ความรู้ทางวัฒนธรรม คือ ความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งมีวัฒนธรรมทางภาษา และวัฒนธรรมทางความเป็นอยู่ เช่น วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ปรัชญาและคุณธรรมอันดีงามของจีน ฯลฯ รวมทั้งความรู้ความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีน เช่น ภูมิศาสตร์ประเทศจีน ประวัติศาสตร์ประเทศจีน ฯลฯ โดยมีความรู้ความเข้าใจสามารถพิจารณาความเหมือนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศจีนและต่างประเทศ

ความรู้วิชาการ คือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิชาชีพครู การสร้างและการพัฒนาหลักสูตร การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ การสร้างสื่อและนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้อัตโนมัติและประเมินผลการเรียนรู้ การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อัตโนมัติ

ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความคิด การคิดค้น การรังสรรค์ ผลงานใหม่หรือการนำผลงานที่มีอยู่เดิมมาต่อยอดความคิดและพัฒนาให้อยู่ในรูปแบบใหม่อย่าง สร้างสรรค์

สรุปองค์ประกอบด้านความรู้ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทาง วัฒนธรรม ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 องค์ประกอบด้านความรู้

การสังเคราะห์องค์ประกอบด้านทักษะ สามารถจัดกลุ่มเป็น 4 ตัวบ่งชี้ดังนี้

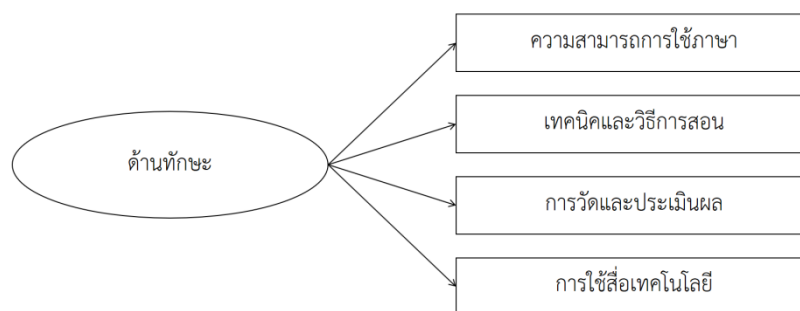
ความสามารถการใช้ภาษา คือ ความสามารถในการใช้ภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ทั้งสามารถใช้ภาษา น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ สถานการณ์ และความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล

เทคนิคและวิธีการสอน คือ ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่หลากหลาย โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และสามารถนำเทคนิคและวิธีการสอนที่หลากหลายเข้ามา บูรณาการในการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนสามารถบริหารจัดการชั้นเรียนได้อย่างเป็นระบบ

การวัดและประเมินผล คือ ความสามารถในการเลือกและใช้วิธี เครื่องมือ และเกณฑ์ในการวัด และประเมินผลทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การใช้สื่อเทคโนโลยี คือ สามารถเลือกใช้ สร้าง และพัฒนาสื่อนวัตกรรมทางการศึกษา โดย นำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและระดับความสามารถของผู้เรียน

สรุปองค์ประกอบด้านด้านทักษะ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ ความสามารถในการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อเทคโนโลยี ดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 องค์ประกอบด้านทักษะ

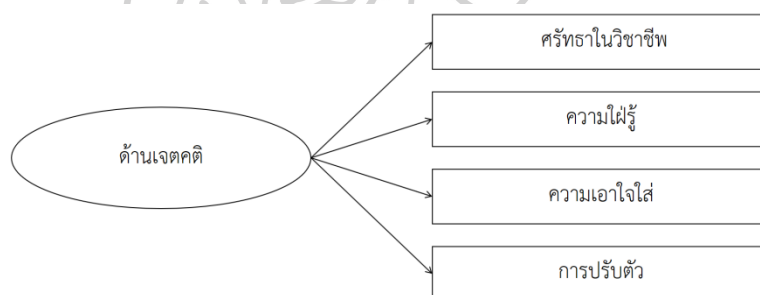
การสังเคราะห์องค์ประกอบด้านด้านเจตคติ สามารถจัดกลุ่มเป็น 4 ตัวบ่งชี้ดังนี้
 ศรัทธาในวิชาชีพ คือ มีความรักและศรัทธาต่อวิชาชีพครู เห็นว่าเป็นวิชาชีพที่มีคุณค่าควรแก่
 การธำรงและปกป้องวิชาชีพ

ความใฝ่รู้ คือ มีความสนใจชวนขวนขวายหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ มีความพร้อมที่จะพัฒนาตัวเอง
 ในรูปแบบที่หลากหลาย

ความเอาใจใส่ คือ มีความตระหนักต่อบทบาท หน้าที่ และภาระงานของครู โดยมีความมุ่งมั่น
 ทุ่มเท เสียสละในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ให้ความดูแลและช่วยเหลือ
 ผู้เรียน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาเต็มตามศักยภาพ

การปรับตัว คือ มีการปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เช่น การปรับตัวให้เข้ากับ
 สภาพการณ์ปัจจุบัน การปรับตัวให้เข้ากับผู้เรียน การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีการ
 รวมตัวแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปองค์ประกอบด้านความเจตคติ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้
 ความเอาใจใส่ และการปรับตัว ดังภาพที่ 8

ภาพที่ 8 องค์ประกอบด้านเจตคติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาและเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของ โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย โดยแบ่งการศึกษาวิจัยออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ

วิธีการดำเนินการวิจัยในระยะที่ 1 เป็นการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา เพื่อคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับ มัธยมศึกษาและกำหนดกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีน ระดับมัธยมศึกษาและพิจารณาคัดเลือกองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับ มัธยมศึกษา และกำหนดกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ เพื่อขอข้อสนับสนุน และคำแนะนำเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยได้พิจารณาผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คน โดยมีรายละเอียดคุณสมบัติ ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้สอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนของรัฐ จำนวน 3 คน ประกอบด้วยคุณสมบัติ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่ทำการสอนในโรงเรียนของรัฐ ตำแหน่ง ครู ตั้งแต่วิทยฐานะชำนาญการขึ้นไป หรือ
2. เป็นผู้ที่ทำการสอนในโรงเรียนของรัฐ ไม่น้อยกว่า 10 ปี

กลุ่มที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้สอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาในสถานศึกษาของเอกชนหรือ เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาภาษาจีน จำนวน 3 คน ประกอบด้วยคุณสมบัติ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่ทำการสอนในโรงเรียนเอกชน ไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือ
2. เป็นผู้ที่มิประสบการณ์ทางด้านการจัดการศึกษาหรือด้านการสอนภาษาจีนระดับ มัธยมศึกษา ไม่น้อยกว่า 10 ปี

กลุ่มที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นนักวิชาการหรือผู้สอนในระดับอุดมศึกษา ด้านการจัดการศึกษา หรือด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 3 คน ประกอบด้วยคุณสมบัติ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่ทำการสอนและการวิจัยในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ด้านการจัดการศึกษา หรือด้านการสอนภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือ

2. เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านการสอนภาษาจีน ระดับอุดมศึกษา ไม่น้อยกว่า 10 ปี

ขั้นตอนที่ 3 เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาข้อสนับสนุน และคำแนะนำเกี่ยวกับตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ขั้นตอนที่ 4 นำกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัยมาเป็นกรอบแนวทางในการสร้างแบบ สัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ โดยแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ชื่อ-สกุลผู้ให้สัมภาษณ์ ประวัติการศึกษา อาชีพ และ ประสบการณ์

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมี ลักษณะเป็นข้อคำถามปลายเปิด เพื่อคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นำกรอบแนวคิดเบื้องต้นสำหรับการวิจัยที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง นำไปใช้ในการกำหนดข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายเปิด จำนวน 9 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณา แสดงความคิดเห็น และคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ควร พิจารณาในองค์ประกอบใดบ้าง และมีลักษณะพฤติกรรมอย่างไร

ขั้นที่ 2 นำแบบสัมภาษณ์เสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมา ปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 3 นำแบบสัมภาษณ์เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจำนวน 3 คน เพื่อ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 คน พิจารณาความสอดคล้องและ ครอบคลุมของข้อคำถาม โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Item-Objective Congruence) ซึ่งมี ระดับความสอดคล้อง คือ +1 หรือ 0 หรือ -1 โดยแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

+1 หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

-1 หมายถึง ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

โดยมีเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ที่คำนวณได้ต้องมากกว่า .70 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556: 108) จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้น มีความสอดคล้องและครอบคลุมกับ วัตถุประสงค์ สามารถนำเครื่องมือไปใช้ในการวิจัยได้

ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสัมภาษณ์ทั้งฉบับ คือ 1.00 ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC มากกว่า .70 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556: 108) ถือว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องและครอบคลุมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย สามารถนำแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญนี้ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
1. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในประเทศไทย	1.00
2. ท่านคิดว่าสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ควรจะเป็นอย่างไร	1.00
3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรที่แบ่งสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาไว้ 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ	1.00
4. ท่านคิดว่าตัวบ่งชี้ที่กำหนดในแต่ละองค์ประกอบ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร	1.00
5. ท่านคิดว่าความรู้สำหรับการถ่ายทอดความรู้ของครูสอนภาษาจีนควรเป็นอย่างไร	1.00
6. ท่านคิดว่าทักษะของครูสอนภาษาจีนที่ดีควรเป็นอย่างไร	1.00
7. ท่านคิดว่าเจตคติของครูสอนภาษาจีนควรเป็นอย่างไร	1.00
8. ท่านมีแนวคิดในการพัฒนาและส่งเสริมด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติของครูสอนภาษาจีนในประเทศไทยอย่างไร	1.00
9. ท่านมีความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาหรือไม่ อย่างไร	1.00
รวมเฉลี่ย	1.00

ขั้นตอนที่ 5 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแล้วไปเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน เพื่อขอข้อสนับสนุนและคำแนะนำเกี่ยวกับตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยมีสาระสำคัญสำหรับการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ดังนี้

1. ด้านองค์ประกอบของสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ควรแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ เนื่องจากครูสอนภาษาจีนนอกจากมีความรู้และทักษะ ความสามารถ ยังต้องมีเจตคติที่ดี เนื่องจากภาษาจีนเป็นหนึ่งในภาษาที่เรียนรู้ยาก การที่

ครูสอนภาษาจีนมีเจตคติที่ดีทั้งต่อตนเองและผู้เรียนแล้ว ยังต้องสามารถสร้างเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีนให้กับผู้เรียน เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและตรงตามจุดประสงค์

2. ด้านตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

องค์ประกอบที่ 1 ด้านความรู้ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จากเดิมมีเพียง 3 ตัวบ่งชี้ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยแยกความรู้ทางวัฒนธรรมออกจากความรู้เกี่ยวกับภาษา เนื่องจากความรู้เกี่ยวกับภาษา คือความรู้ในระบบของภาษา สำหรับการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับเจ้าของภาษานั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาส และบุคคล จึงควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับความรู้ทางวัฒนธรรมด้วย

องค์ประกอบที่ 2 ด้านทักษะ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความสามารถการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อเทคโนโลยี เนื่องจากสื่อเทคโนโลยีเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ง่ายและมีความทันสมัย ถึงแม้การใช้สื่อเทคโนโลยีนี้อาจมีข้อจำกัดสำหรับบางบริบทของสถานศึกษา แต่หัวใจหลักคือ ครูต้องขวนขวายหาความรู้และหาสิ่งใหม่มาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มกำลังความสามารถ

องค์ประกอบที่ 3 ด้านเจตคติ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว เนื่องจากในปัจจุบันบทบาทหน้าที่ของครูไม่ได้มีเพียงแค่การสอนในชั้นเรียน ครูต้องคำนึงถึงความสำคัญของผู้เรียนและการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนมากกว่าภาระงานอื่นๆ ซึ่งครูต้องมีจิตวิญญาณความเป็นครู มีความมุ่งมั่น ทุ่มเท เสียสละ นอกจากนี้ครูต้องสามารถปรับตัวและพร้อมรับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมและเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ขั้นตอนที่ 6 นำข้อสนับสนุนและคำแนะนำมาปรับปรุงและพัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัย

ระยะที่ 2 การศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ

วิธีการดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง (Second Order Confirmatory Factor Analysis) การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรล ขนาดของกลุ่มตัวอย่างต้องมีขนาดใหญ่ ซึ่งซาริสและสตรองค์ฮอร์สท (Saris & Stronkhorst, 1984, หน้า 213-214 อ้างถึงใน นางลักษณ์ วิรัชชัย, 2542: 54) กำหนดว่า ควรใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับหรือมากกว่า 100 นอกจากนี้ ลินเดอร์แมน มีเรินดา และโกลด์ (Lindeman, Merenda & Gold, 1980: 163; Weiss, 1972 อ้างถึงใน นางลักษณ์ วิรัชชัย, 2542: 54) ให้กฎการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างไว้ว่า อัตราส่วนระหว่างหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์หรือตัวแปรควรจะเป็น 20 ต่อ 1 สำหรับการวิจัยนี้มี 3 องค์ประกอบ และ 12 ตัวแปร เมื่อใช้สูตรของลินเดอร์แมน มีเรินดา และโกลด์ ในการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 240 หน่วย ทั้งนี้อัตราการตอบกลับของแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเฉลี่ยมีค่าประมาณร้อยละ 80 (นางลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็น 300 หน่วย โดยเก็บข้อมูลจากครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้ คือ ครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 300 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random Sampling) มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มภูมิภาคจากภูมิภาคในประเทศไทย (ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก ภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคใต้) มา 2 ภาค โดยการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) จากการสุ่มได้ 2 ภาค คือ ภาคกลางและภาคตะวันออก

ขั้นที่ 2 สุ่มจังหวัดในแต่ละภูมิภาค โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ภูมิภาคละ 5 จังหวัด รวมจำนวน 10 จังหวัด ดังตารางที่ 3
ตารางที่ 3 รายชื่อจังหวัดที่ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ภูมิภาค	จังหวัด
ภาคกลาง	กรุงเทพมหานคร
	สมุทรปราการ
	นนทบุรี
	ปทุมธานี
	นครปฐม
ภาคตะวันออก	ชลบุรี
	ฉะเชิงเทรา
	ระยอง

ภูมิภาค	จังหวัด
	จันทบุรี
	ปราจีนบุรี
	ชลบุรี

ขั้นที่ 3 สุ่มครูในแต่ละจังหวัดโดยการสุ่มอย่างง่าย จังหวัดละ 30 คน รวมจำนวน 300 คน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 72 ข้อ แต่ละระดับมีความหมายดังนี้

5 หมายถึง มีสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง มีสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง มีสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

นำค่าที่ได้มาแปลความหมาย โดยนำไปเทียบกับเกณฑ์แปลความหมาย ซึ่งมี 5 ช่วงคะแนน แต่ละช่วงคะแนนมีความหมาย ดังนี้

4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อข้อคำถามอยู่ในระดับมากที่สุด

3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อข้อคำถามอยู่ในระดับมาก

2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อข้อคำถามอยู่ในระดับปานกลาง

1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อข้อคำถามอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อข้อคำถามอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ลำดับต่อมาผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยปรับแก้และพัฒนาให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และส่งให้กับผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

มีขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาและนำข้อสนับสนุนและคำแนะนำที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมา

คัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย จากนั้นดำเนินการสร้างแบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตามตัวบ่งชี้ที่ผ่านการพิจารณา นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 2 นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา ด้านวิจัย และด้านภาษา ในการพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถาม โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Item-Objective Congruence) ซึ่งมีระดับความสอดคล้อง คือ +1 หรือ 0 หรือ -1 โดยแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

+1 หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

-1 หมายถึง ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

โดยมีเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ที่คำนวณได้ต้องมากกว่า .70 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556: 108) จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้น มีความสอดคล้องและครอบคลุมกับวัตถุประสงค์ สามารถนำเครื่องมือไปใช้ในการวิจัยได้

หลังจากตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการเพิ่มเติมและปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำมาวิเคราะห์หาความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient)

ขั้นตอนที่ 4 นำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ในการพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถามจากผู้เชี่ยวชาญ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 โครงสร้างและจำนวนข้อคำถามในแบบสอบถามและผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	จำนวนข้อ	ช่วงพิสัยค่า IOC
1. ด้านความรู้	ความรู้เกี่ยวกับภาษา	5	1.00
	ความรู้ทางวัฒนธรรม	6	.67 – 1.00
	ความรู้วิชาการ	6	1.00
	ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	6	.67 – 1.00
2. ด้านทักษะ	ความสามารถการใช้ภาษา	5	.67 – 1.00
	เทคนิคและวิธีการสอน	10	.67 – 1.00
	การวัดและประเมินผล	6	.67 – 1.00
	การใช้สื่อเทคโนโลยี	6	.67 – 1.00
3. ด้านเจตคติ	ศรัทธาในวิชาชีพ	7	1.00
	ความใฝ่รู้	6	.67 – 1.00
	ความเอาใจใส่	5	.67 – 1.00
	การปรับตัว	4	1.00

2. ผลการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ผลการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) โดยการคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) มีรายละเอียดผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแยกตามองค์ประกอบ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคของแบบสอบถาม

องค์ประกอบ	ค่าความเที่ยง
ด้านความรู้	.95
ด้านทักษะ	.97
ด้านเจตคติ	.97
รวมเฉลี่ยทั้งฉบับ	.98

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคของแบบสอบถามพบว่า มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .98 จากเกณฑ์การพิจารณาความเที่ยงที่เหมาะสมควรมีค่าไม่ต่ำ

กว่า .50 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556: 97) แสดงว่าแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับที่สามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดล

การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ โดยใช้การตรวจสอบองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ได้มีการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เนื่องจากถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในเมทริกซ์ไคไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์กันน้อย แสดงว่า เมทริกซ์นั้นไม่มีองค์ประกอบร่วมกันและไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไปวิเคราะห์องค์ประกอบ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) พบว่า มีค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ .94 หมายถึง ข้อมูลชุดนี้เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบดีมาก และค่า Bartlett's test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 3034.18 ($p=.00$) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรต่างมีความสัมพันธ์กันนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตารางที่ 6 ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของโมเดลการวัดการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
Mean	4.05	3.97	4.17	4.26	4.23	4.31	4.23	4.30	4.77	4.55	4.64	4.61
S.D.	.74	.79	.70	.67	.72	.64	.71	.68	.48	.58	.52	.56

Kaiser-MeyerOlkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) = .94;
Bartletts Test of Sphericity = 3034.18; df = 66; p = .00

3.1 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านความรู้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่า ตัวแปรขององค์ประกอบด้านความรู้ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .70 ถึง .85 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ โดยมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT) และความรู้ทางวิชาการ (AK) และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT) และความรู้เกี่ยวกับภาษา (LK) เมื่อพิจารณา ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ .81 หมายถึง ข้อมูลชุดนี้เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบดีมาก และค่า

Bartlett's test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 804.47 ($p=.00$) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรต่างมีความสัมพันธ์กันนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบด้านความรู้

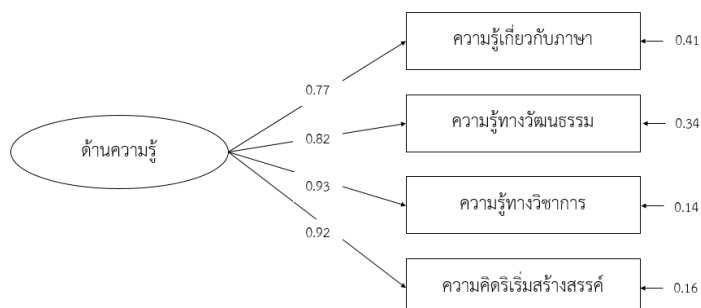
ตัวแปร	LK	CK	AK	CT
ความรู้เกี่ยวกับภาษา (LK)	1.00			
ความรู้ทางวัฒนธรรม (CK)	.82	1.00		
ความรู้ทางวิชาการ (AK)	.72	.75	1.00	
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT)	.70	.75	.85	1.00
Mean	4.05	3.97	4.17	4.26
S.D.	.74	.79	.70	.67
Kaiser-MeyerOlkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) = .81;				
Bartletts Test of Sphericity = 804.47; df = 6; p = .00				

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขององค์ประกอบด้านความรู้ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ เท่ากับ .95 ซึ่งค่าไคสแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ .33 ที่ องศาอิสระ 1 ($\chi^2 = .95$; $df = 1$; $p = .33$) ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) มีค่าเท่านั้นน้อยกว่า 3 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีวัดความสอดคล้องในรูปความคลาดเคลื่อน ได้แก่ ค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ .00 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .00 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่าน้อยกว่า .05 ส่วนค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเชิงสมบูรณ์ ได้แก่ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .98 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่ามากกว่า .90 ขึ้นไป ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องที่กล่าวมาเป็นไปตามเกณฑ์ แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขององค์ประกอบด้านความรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ทุกตัวมีค่าเป็นบวกมีขนาดตั้งแต่ .77 ถึง .93 และภายในแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยมีตัวบ่งชี้ความรู้ทางวิชาการ (AK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดเท่ากับ .93 รองลงมาคือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT) มีค่าน้ำหนัก

องค์ประกอบเท่ากับ .92 ความรู้ทางวัฒนธรรม (CK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .82 และความรู้เกี่ยวกับภาษา (LK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .77 ดังภาพที่ 9

ภาพที่ 9 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านความรู้

3.2 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านทักษะ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่า ตัวแปรขององค์ประกอบด้านความรู้ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .69 ถึง .86 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ โดยมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ การวัดและประเมินผล (MA) และเทคนิคและวิธีการสอน (TTM) และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ การใช้สื่อและเทคโนโลยี (UMT) และความสามารถการใช้ภาษา (AUL) เมื่อพิจารณาค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ .83 หมายถึง ข้อมูลชุดนี้เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้มาก และค่า Bartlett's test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 848.59 ($p=.00$) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรต่างมีความสัมพันธ์กันนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ ดังตารางที่ 8 ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบด้านทักษะ

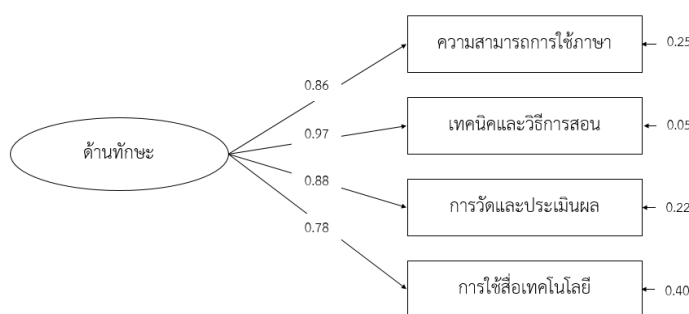
ตัวแปร	AUL	TTM	MA	UMT
ความสามารถการใช้ภาษา (AUL)	1.00			
เทคนิคและวิธีการสอน (TTM)	.842	1.00		
การวัดและประเมินผล (MA)	.755	.860	1.00	
การใช้สื่อและเทคโนโลยี (UMT)	.693	.750	.767	1.00
Mean	4.23	4.31	4.23	4.30
S.D.	.72	.64	.71	.68

Kaiser-MeyerOlkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) = .83;
Bartletts Test of Sphericity = 848.59; df = 6; p = .00

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขององค์ประกอบด้านทักษะ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 2.25 ซึ่งค่าไคสแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ .13 ที่ องศาอิสระ 1 ($\chi^2 = 2.25; df = 1; p = .13$) ค่าไค-สแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) มีค่าเท่านั้นน้อยกว่า 3 แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีวัดความสอดคล้องในรูปความคลาดเคลื่อน ได้แก่ ค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ .00 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .072 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่าระหว่าง 0-1.00 ส่วนค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเชิงสมบูรณ์ ได้แก่ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .95 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่ามากกว่า .90 ขึ้นไป ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องที่กล่าวมาเป็นไปตามเกณฑ์ แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขององค์ประกอบด้านทักษะ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ทุกตัวมีค่าเป็นบวกมีขนาดตั้งแต่ .78 ถึง .97 และภายในแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยมีตัวบ่งชี้เทคนิคและวิธีการสอน (TTM) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดเท่ากับ .97 รองลงมาคือการวัดและประเมินผล (MA) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .88 ความสามารถการใช้ภาษา (AUL) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .86 และการใช้สื่อและเทคโนโลยี (UMT) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .78 ดังภาพที่ 10

ภาพที่ 10 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านทักษะ

3.3 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านเจตคติ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่า ตัวแปรขององค์ประกอบด้านความรู้ มีค่าสหสัมพันธ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .65 ถึง .78 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ โดยมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ การวัดและประเมินผล (MA) และเทคนิคและวิธีการสอน (TTM) และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ การใช้สื่อและเทคโนโลยี (UMT) และ

ความสามารถการใช้ภาษา (AUL) เมื่อพิจารณาค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ .85 หมายถึง ข้อมูลชุดนี้เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบดีมาก และค่า Bartlett's test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 614.94 ($p=.00$) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ตัวแปรต่างมีความสัมพันธ์กันนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบด้านทักษะ

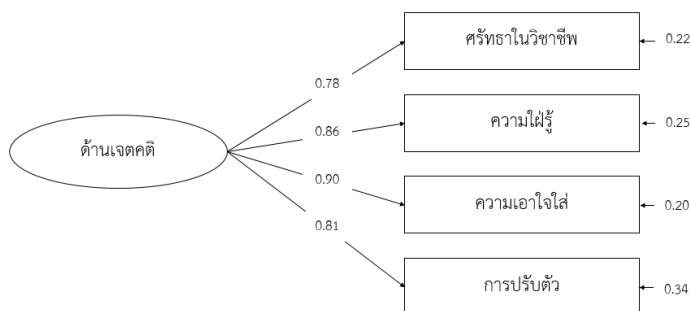
ตัวแปร	FP	CR	ATT	AJ
ศรัทธาในวิชาชีพ (FP)	1.00			
ความใฝ่รู้ (CR)	.67	1.00		
ความเอาใจใส่ (ATT)	.71	.78	1.00	
การปรับตัว (AJ)	.65	.70	.72	1.00
Mean	4.77	4.55	4.64	4.61
S.D.	.48	.58	.52	.56
Kaiser-MeyerOlkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) = .85; Bartletts Test of Sphericity = 614.94; df = 6; p = .00				

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขององค์ประกอบด้านเจตคติ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ เท่ากับ .86 ซึ่งค่าไคสแควร์ แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ .65 ที่ องศาอิสระ 2 ($\chi^2 = .86$; $df = 1$; $p = .65$) ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) มีค่าเท่านั้นน้อยกว่า 3 แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีวัดความสอดคล้องในรูปความคลาดเคลื่อน ได้แก่ ค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ .0017 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .00 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่าระหว่าง 0-1.00 ส่วนค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเชิงสมบูรณ์ ได้แก่ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .99 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่ามากกว่า .90 ขึ้นไป ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องที่กล่าวมาเป็นไปตามเกณฑ์ แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขององค์ประกอบด้านเจตคติ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ทุกตัวมีค่าเป็นบวกมีขนาดตั้งแต่ .79 ถึง .90 และภายในแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยมีตัวบ่งชี้ความเอาใจใส่ (ATT) มีค่าน้ำหนัก

องค์ประกอบมากที่สุดเท่ากับ .90 รองลงมาคือความใฝ่รู้ (CR) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .86 การปรับตัว (AJ) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .81 และศรัทธาในวิชาชีพ (FP) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .79 ดังภาพที่ 11

ภาพที่ 11 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้านเจตคติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามจากระบบออนไลน์ เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยของข้อมูล จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดไปลงรหัสเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปการเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูสอนภาษาในระดับมัธยมศึกษาในสถานศึกษา ได้จำนวน 240 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยใช้สถิติบรรยายด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อให้ทราบถึงลักษณะและการแจกแจงของตัวแปรที่ใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด

2. การวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

2.1 วิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

2.2 การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวบ่งชี้ ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA) และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง (Second Order Confirmatory Factor Analysis) ด้วยโปรแกรมลิสเรล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาและเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของ โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับตอบวัตถุประสงค์ดังกล่าว จำแนกออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ตอนที่ 2 เพื่อตรวจสอบโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดล

2.3 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์และความหมายที่ใช้แทนตัวแปรในการวิจัย ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
C.V.	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (Coefficient of Variation)
Sk	หมายถึง	ค่าความเบ้ (Measure of Skewness)
Ku	หมายถึง	ค่าความโด่ง (Measure of Kurtosis)
χ^2	หมายถึง	ดัชนีตรวจสอบความกลมกลืนประเภทค่าสถิติไค-สแควร์
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับสอบความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
AGFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากกำลังสองของค่าเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (Root Mean Square Residual)
RMSEA	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (Root mean square error of approximation)
R ²	หมายถึง	สัมประสิทธิ์การทำนาย (Coefficient of determination)
df	หมายถึง	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)

p	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ในรูปคะแนนดิบ
β	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error)

สัญลักษณ์ในโมเดล

หมายถึง ตัวแปรแฝง

หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปร

SCTC หมายถึง สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา (Secondary Chinese Teachers' Competency)

KN	หมายถึง	ด้านความรู้ (Knowledge)
LK	หมายถึง	ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Language Knowledge)
CK	หมายถึง	ความรู้ทางวัฒนธรรม (Culture Knowledge)
AK	หมายถึง	ความรู้ทางวิชาการ (Academic Knowledge)
CT	หมายถึง	ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative Thinking)
SK	หมายถึง	ด้านทักษะ (Skills)
AUL	หมายถึง	ความสามารถการใช้ภาษา (Ability of Using Language)
TTM	หมายถึง	เทคนิคและวิธีการสอน (Teaching Techniques and Methods)
MA	หมายถึง	การวัดและประเมินผล (Measurement and Evaluation)
UMT	หมายถึง	การใช้สื่อและเทคโนโลยี (Using Instructional Media and Technology)
AT	หมายถึง	ด้านเจตคติ (Attitude)
FP	หมายถึง	ศรัทธาในวิชาชีพ (Faith in the Profession)
CR	หมายถึง	ความใฝ่รู้ (Curiosity)
ATT	หมายถึง	ความเอาใจใส่ (Attentiveness)
AJ	หมายถึง	การปรับตัว (Adjustment)

ตอนที่ 1 เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยพิจารณาองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ และคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีจำนวน 5 ความถี่

ขึ้นไป โดยได้ตัวบ่งชี้รวมทั้งหมด 12 ตัวบ่งชี้ เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัย และทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา แสดงความคิดเห็น และคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ควรพิจารณาในองค์ประกอบใดบ้าง และมีลักษณะพฤติกรรมอย่างไรมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในประเทศไทยเป็นไปอย่างแพร่หลาย เห็นได้จากการที่โรงเรียนต่างบรรจุวิชาภาษาจีนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรโรงเรียน โดยการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา มีการจัดการเรียนการสอนหลายรูปแบบตามบริบทของโรงเรียน แต่ยังพบปัญหาเรื่องของคุณภาพของผู้เรียนที่ไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ ดังนั้นจึงต้องศึกษาคุณภาพของครูสอนภาษาจีน ในปัจจุบันมีทั้งกลุ่มครูสอนภาษาจีนชาวไทยและกลุ่มครูสอนภาษาจีนชาวจีน ในที่นี้กล่าวถึงครูสอนภาษาจีนชาวไทยที่สอนในระดับมัธยมศึกษา

สำหรับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สามารถแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ กล่าวคือ ครูสอนภาษาจีนต้องมีความรู้ที่หลากหลายและมากพอในการถ่ายทอดความรู้ มีทักษะที่ดีในการจัดการเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพและตรงตามจุดประสงค์ หากครูสอนภาษาจีนมีแค่ความรู้และมีทักษะที่ดี ยังเป็นได้เพียงผู้ที่สอนได้ การเป็นครูจำเป็นต้องมีเจตคติที่ดีทั้งต่อตนเองและต่อผู้เรียนด้วย โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ดังนี้

ด้านความรู้ของครูสอนภาษาจีน ครูควรมีทั้งความรู้ในเนื้อหาภาษาจีนสำหรับการถ่ายทอดความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาและผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาส และบุคคล ดังนั้น ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาจีนที่แม่นยำ พื้นฐานการออกเสียงที่ชัดเจน การเขียนตัวอักษรจีนที่ถูกต้อง มีคลังคำศัพท์ที่มากพอ เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีน มีกลวิธีในการสื่อสาร ครูจึงควรรู้เกี่ยวกับภาษาจีนเฉพาะทาง เนื่องจากปัจจุบันภาษาจีนในระดับอุดมศึกษามีหลากหลายสาขาวิชา เช่น ภาษาจีนธุรกิจ การแพทย์แผนจีน เป็นต้น เพื่อเป็นพื้นฐานให้นักเรียนต่อยอดภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

“ครูสอนภาษาจีนชาวไทย ย่อมมีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดได้ดีกว่าชาวจีน แต่ความรู้ของครูสอนภาษาจีนชาวไทยอาจยังเพียงพอต่อการให้ความรู้ภาษาจีนกับผู้เรียน ครูจึงจำเป็นต้องมีความรู้ทั้งเรื่องของภาษาและวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ ด้วย” (ผู้ให้สัมภาษณ์)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีน ไม่เพียงแต่ใช้ภาษาจีนในการโต้ตอบสื่อสาร หากยังต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ ด้วย จึงจะถือว่าสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูจึงควรมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน โดยครูควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

วัฒนธรรมเหล่านี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้และสามารถเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของ ไทย-จีน ตลอดจนผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนได้อย่างเหมาะสมตามมารยาทสังคม ครูควรมีความรู้ทาง วิชาการที่จำเป็นสำหรับครู ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา การพัฒนาหลักสูตร การวัดและประเมินผล การวิจัยในชั้นเรียน การผลิตสื่อและนวัตกรรม นอกจากนี้ ครูต้องมีความคิดเชิงสร้างสรรค์ มีความรู้เท่าทันปัจจุบันและมีการนำความแปลกใหม่และความน่าสนใจเข้าสู่กระบวนการจัดการเรียนรู้ ทั้งยังสามารถผลิต ปรับปรุง ตลอดจนนำสิ่งรอบตัวสร้างสรรค์สื่อและนวัตกรรมได้เหมาะสมและสอดคล้อง กับการจัดการเรียนรู้และผู้เรียน เพื่อกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน และช่วยผลักดันให้ ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ริเริ่มสร้างสิ่งใหม่ๆ เกี่ยวกับภาษาจีน

สำหรับด้านทักษะ ครูสอนภาษาจีนควรใช้ภาษาจีนสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและเป็น ธรรมชาติ รวมทั้งมีความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน ตลอดจนใช้ภาษาจีนกับผู้เรียนจนเกิดความเคยชินใน การใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร โดยครูควรใช้ภาษาที่สื่อความหมายได้ชัดเจนและเหมาะสมกับผู้เรียน ครูสอนภาษาจีนนอกจากมีความรู้ในเนื้อหาที่สอนแล้ว ครูต้องมีความสามารถในการจัดการเรียนการ สอน สามารถถ่ายทอดความรู้ได้เป็นอย่างดี

“ครูควรคำนึงถึงความพร้อมและขีดความสามารถของผู้เรียน” (ผู้ให้สัมภาษณ์)

ครูควรมีการกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนล่วงหน้า มีการวิเคราะห์ผู้เรียน รายบุคคล เพื่อให้สามารถจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายได้เหมาะสมกับผู้เรียนและบริบทของสถานศึกษา โดยมีกลยุทธ์และเทคนิคในการจัดการเรียนรู้ มีการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่จูงใจให้ผู้เรียนใช้ ภาษาจีน โดยการใช้สื่อการสอนที่หลากหลายอย่างเหมาะสม สื่อเทคโนโลยีเป็นสื่อการสอนที่ผู้เรียน สามารถเข้าถึงได้ง่ายและมีความทันสมัย ทั้งนี้ ครูจึงควรเลือกใช้สื่อภาษาจีนที่น่าเชื่อถือและง่ายต่อ การเข้าใจของผู้เรียนและนำมาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาที่ยากหรือซับซ้อน การใช้สื่อ เทคโนโลยีนี้อาจมีข้อจำกัดกับบางบริบท แต่หัวใจหลักคือ ครูต้องชวนขวนขวายหาความรู้และหาสิ่งใหม่มา ใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มกำลังความสามารถ นอกจากนี้ ครูควรมีการวัดและ ประเมินผลที่ตรงจุดประสงค์ มีวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่หลากหลายสอดคล้อง กับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง นอกจากนี้ ครูควรมีการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ของตนเอง และนำมาวิเคราะห์หาจุดบกพร่อง พร้อมพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของตนเองให้ดีขึ้น โดยใช้ กระบวนการวิจัยนำมาแก้ไขปัญหาที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ของตนเองหรือปัญหาจากผู้เรียน เพื่อ แก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ

สุดท้ายด้านเจตคติ การมีเพียงความรู้ความสามารถยังไม่เพียงพอต่อความเป็นครู เพราะครู คือแบบอย่างของผู้เรียน ครูควรมีเจตคติที่ดี มีศรัทธาในวิชาชีพของตนเอง จรรยาบรรณในวิชาชีพ รวมทั้งเห็นคุณค่าของการดำรงและปกป้องวิชาชีพ สามารถดำรงตนและรักษาคุณงามความดีในการ เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้เรียนได้

“ครูคือต้นแบบ ถ้าเราอยากให้ผู้เรียนเป็นแบบใด เราจะต้องปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี ดังคำที่ว่า ตัวอย่างที่ดี มีค่ามากกว่าคำสอน นั่นเอง” (ผู้ให้สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ ครูควรรู้จักวางตัวเป็นกลาง มีความยุติธรรม ไม่มีความโอนเอียงในเรื่องใดๆ และไม่ควรยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง หากยังควรมีความยืดหยุ่นผ่อนปรน สามารถปรับตัวและพร้อมรับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมและเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ครูควรมีความใฝ่รู้และพร้อมจะค้นคว้าหาความรู้ และสามารถสร้างความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน และควรมีการทบทวนตนเองและค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องที่ตนเองไม่เข้าใจด้วย

“ครูต้องเป็นผู้มีความรอบรู้ เพราะครูคือผู้ที่อบรมสั่งสอนผู้เรียน” (ผู้ให้สัมภาษณ์)

ครูจึงควรมีแนวทางในการพัฒนาตนเองและพัฒนาวิชาชีพที่ชัดเจน อาจเป็นการเข้าร่วมอบรม สัมมนา และศึกษาดูงานเกี่ยวกับภาษาจีนเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และเจตคติของครูสอนภาษาจีนต่อไป

“ครูควรวางภาระหน้าที่อื่นๆ และหันกลับมาสนใจหน้าที่หลักของครู นั่นคือ การสอนนักเรียน” (ผู้ให้สัมภาษณ์)

ในปัจจุบันบทบาทหน้าที่ของครูไม่ได้มีเพียงแค่การสอน หากยังมีภาระงานอื่นที่อยู่ในความรับผิดชอบของครู ดังนั้น ครูควรคำนึงถึงความสำคัญของผู้เรียนและการจัดการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญ มีความมุ่งมั่น ทุ่มเท เสียสละ โดยปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ แม้เป็นเวลานานนอกเหนือเวลางานปกติ โดยมีได้มุ่งหวังผลประโยชน์หรือค่าตอบแทน

สำหรับแนวคิดในการพัฒนาและส่งเสริมด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติของครูสอนภาษาจีนในประเทศไทย มีผู้เสนอแนะว่า ควรมีการจัดสอบวัดระดับความรู้ครูสอนภาษาจีน ตลอดจนส่งเสริมและจัดฝึกอบรมครูสอนภาษาจีนให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติในเรื่องที่ครูสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อื่นๆ ในชั้นเรียน ตลอดจนเปิดโอกาสให้ครูสอนภาษาจีนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกลุ่มครูผู้สอนภาษาจีน ซึ่งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง จะช่วยให้ครูนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาสำหรับองค์ประกอบด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ได้มาซึ่งตัวบ่งชี้ 12 ตัวบ่งชี้ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้ทางวิชาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความสามารถการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล การใช้สื่อเทคโนโลยี ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว

ตอนที่ 2 เพื่อตรวจสอบโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นแบ่งออกเป็น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างและผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย รายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ข้อมูลเบื้องต้นของครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 88.3 ส่วนใหญ่มีอายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 53.8 รองลงมาอายุต่ำกว่า 30 ปี ร้อยละ 38.3 ระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 77.5 ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีนส่วนใหญ่ 6 - 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.4 รองลงมาประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีน ร้อยละ 1 - 5 ปี ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลเบื้องต้น	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	28	11.7
หญิง	212	88.3
รวม	240	100
2. อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	92	38.3
30 - 39 ปี	129	53.8
40 - 49 ปี	19	7.9
รวม	240	100
3. ระดับการศึกษาสูงสุด		
ปริญญาตรี	186	77.5
ปริญญาโท	53	22.1
ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู	1	4
รวม	240	100
4. ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีน		
1 - 5 ปี	105	43.8
6 - 10 ปี	109	45.4
11 - 15 ปี	24	10.0
16 - 20 ปี	1	.4

ข้อมูลเบื้องต้น	จำนวน	ร้อยละ
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	1	.4
รวม	240	100

2.1.2 ผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยของสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้รวมทั้งหมด 12 ตัวบ่งชี้ มีระดับค่าเฉลี่ย (Mean) อยู่ระหว่าง 3.97 – 4.77 แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยด้านความรู้ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.26 รองลงมา คือ ความรู้วิชาการ ความรู้เกี่ยวกับภาษา และความรู้ทางวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17, 4.05, 3.97 เมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) (S.D. = .67 - .79 , C.V. = 15.74 – 19.97) จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยด้านความรู้ มีการกระจายปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) ของตัวแปร พบว่า ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Sk = -.25, -.22, -.48, และ -.7 ตามลำดับ) มีลักษณะเบ้ซ้าย (ความเบ้มีค่าลบ) แสดงว่าส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Sk = -1.15, -.88, -.51 และ -.1 ตามลำดับ) ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรเหล่านี้ต่ำกว่าโค้งปกติ (ค่าความโด่งมีค่าลบ) แสดงว่ามีคะแนนแตกต่างกันมาก

ด้านทักษะ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยเทคนิคและวิธีการสอน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.31 รองลงมาคือ การใช้สื่อเทคโนโลยี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ความสามารถการใช้ภาษาและการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 เมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) (S.D. = .64 – .72 , C.V. = 14.92 – 16.95) จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยด้านทักษะ มีการกระจายปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) ของตัวแปร พบว่า ความสามารถการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อเทคโนโลยี (Sk = -.61, -.78, -.59 และ -.66 ตามลำดับ) มีลักษณะเบ้ซ้าย (ความเบ้มีค่าลบ) แสดงว่าส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ความสามารถการใช้ภาษา การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อเทคโนโลยี (Ku = -.43, -.36 และ -.44 ตามลำดับ) ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรเหล่านี้ต่ำกว่าโค้งปกติ (ค่าความโด่งมีค่าลบ) แสดงว่ามีคะแนนแตกต่างกันมาก ส่วนเทคนิคและวิธีการสอน (Ku = 0.25) ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสูงกว่าโค้งปกติ (ค่าความโด่งมีค่าบวก) แสดงว่ามีคะแนนเกาะกลุ่มกัน

ด้านเจตคติ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ศรัทธาในวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.77 รองลงมาคือ ความเอาใจใส่ การปรับตัว และความใฝ่รู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64, 4.61, 4.55 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) (S.D. = .48 - .58 , C.V. = 10.11 - 12.85) จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยด้านเจตคติ มีการกระจายปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) ของตัวแปร พบว่า ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว (Sk = -2.95, -1.52, -1.54 และ -1.38 ตามลำดับ) มีลักษณะเบ้ซ้าย(ความเบ้มีค่าลบ) แสดงว่าส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว (Ku = 10.58, 2.61, 1.82 และ 1.47 ตามลำดับ) ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสูงกว่าโค้งปกติ (ค่าความโด่งมีค่าบวก) แสดงว่ามีคะแนนเกาะกลุ่มกัน ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis)

ตัวแปร	Min	Max	Mean	S.D.	C.V.	Sk	Ku
1. ด้านความรู้							
ความรู้เกี่ยวกับภาษา	2.40	5.00	4.05	.74	18.28	-.25	-1.15
ความรู้ทางวัฒนธรรม	1.33	5.00	3.97	.79	19.97	-.22	-.88
ความรู้วิชาการ	2.00	5.00	4.17	.70	16.75	-.48	-.51
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	2.00	5.00	4.26	.67	15.74	-.70	-.10
ค่าเฉลี่ย	1.93	5.00	4.11	0.73	17.68	-0.41	-0.66
2. ด้านทักษะ							
ความสามารถการใช้ภาษา	2.00	5.00	4.23	.72	16.95	-.61	-.43
เทคนิคและวิธีการสอน	2.00	5.00	4.31	.64	14.92	-.78	.25
การวัดและประเมินผล	2.00	5.00	4.23	.71	16.79	-.59	-.36
การใช้สื่อเทคโนโลยี	2.00	5.00	4.30	.68	15.77	-.66	-.44
ค่าเฉลี่ย	2.00	5.00	4.27	0.69	16.10	-0.66	-0.25
3. ด้านเจตคติ							
ศรัทธาในวิชาชีพ	2.00	5.00	4.77	.48	10.11	-2.95	10.58
ความใฝ่รู้	2.00	5.00	4.55	.58	12.85	-1.52	2.61
ความเอาใจใส่	2.80	5.00	4.64	.52	11.23	-1.54	1.82

ตัวแปร	Min	Max	Mea n	S.D.	C.V.	Sk	Ku
การปรับตัว	2.50	5.00	4.61	.56	12.12	-1.38	1.47
ค่าเฉลี่ย	2.33	5.00	4.64	0.54	11.58	-1.85	4.12

2.2 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

จากการวิเคราะห์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของตัวแปรโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) มีตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด 12 ตัวบ่งชี้ มีค่าตั้งแต่ .296 ถึง .874 โดยตัวบ่งชี้ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา (LK) กับศรัทธาในวิชาชีพ (FP) ตัวบ่งชี้ที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุด คือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT) กับเทคนิคและวิธีการสอน (TTM) และมีค่า Kaiser-MeyerOlkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ .943 หมายถึง ข้อมูลชุดนี้เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์หองค์ประกอบดีมาก และค่า Bartlett's Test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 3034.181 ($p=.000$) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรต่างมีความสัมพันธ์กันนำไปวิเคราะห์หองค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 เมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวิจัย

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
LK	1.00											
CK	.818	1.00										
AK	.719	.752	1.00									
CT	.697	.750	.848	1.00								
AUL	.759	.749	.777	.816	1.00							
TTM	.753	.776	.847	.874	.842	1.00						
MA	.744	.749	.805	.816	.755	.860	1.00					
UMT	.682	.667	.706	.771	.693	.750	.767	1.00				
FP	.296	.342	.473	.473	.449	.574	.520	.441	1.00			
CR	.551	.538	.575	.628	.656	.703	.650	.554	.668	1.00		
ATT	.473	.514	.517	.559	.563	.660	.570	.540	.705	.778	1.00	
AJ	.475	.494	.532	.539	.509	.631	.618	.585	.654	.703	.724	1.00

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
Mean	4.05	3.97	4.17	4.26	4.23	4.31	4.23	4.30	4.77	4.55	4.64	4.61
S.D.	.74	.79	.70	.67	.72	.64	.71	.68	.48	.58	.52	.56
Kaiser-MeyerOlkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) = .943;												
Bartlett's Test of Sphericity = 3034.181; df = 66; p = .000												

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองตามโมเดลการวัดที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก 12 ตัวบ่งชี้ พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี พิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 43.72 ซึ่งค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ .10 ที่องศาอิสระ 33 ($\chi^2 = 43.72$, df = 33; p = .10) ค่าไค-สแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) มีค่าเท่ากับ 1.33 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความสอดคล้องในรูปความคลาดเคลื่อน ได้แก่ ค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ .010 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .037 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้เพราะมีค่าน้อยกว่า .05 ส่วนค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเชิงสมบูรณ์ ได้แก่ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .97 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ .93 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้ เพราะมีค่ามากกว่า .90 ขึ้นไป ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องที่กล่าวมาเป็นไปตามเกณฑ์ แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองเมื่อพิจารณาแต่ละตัวบ่งชี้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ทุกตัวมีค่าเป็นบวกมีขนาดตั้งแต่ .77 ถึง .99 และภายในแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยองค์ประกอบด้านความรู้ (KN) พบว่าตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .91 รองลงมา คือ ความรู้ทางวิชาการ (AK) ความรู้ทางวัฒนธรรม (CK) และความรู้เกี่ยวกับภาษา (LK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .89, .82, .80 ตามลำดับ

ส่วนองค์ประกอบด้านทักษะ (SK) พบว่า ตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ความสามารถในการใช้ภาษา (AUL) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .99 รองลงมา คือ เทคนิคและวิธีการสอน (TTM) การวัดและประเมินผล (MA) การใช้สื่อและเทคโนโลยี (UMT) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .98, .94, .82 ตามลำดับ

สุดท้ายองค์ประกอบด้านเจตคติ (AT) พบว่า ตัวบ่งชี้ความเอาใจใส่ (ATT) และความใฝ่รู้ (CR) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดเท่ากัน .88 รองลงมา คือ การปรับตัว (AJ) และศรัทธาในวิชาชีพ (FP) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .82, .77 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองเมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปรแฝงพบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรแฝงทุกตัวมีค่าเป็นบวก โดยองค์ประกอบด้านทักษะ (SK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดเท่ากับ .99 รองลงมา คือ องค์ประกอบด้านความรู้ (KN) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .95 และองค์ประกอบด้านเจตคติ (AT) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบน้อยที่สุดเท่ากับ .74 รายละเอียดดัง ตารางที่ 13 และภาพที่ 12

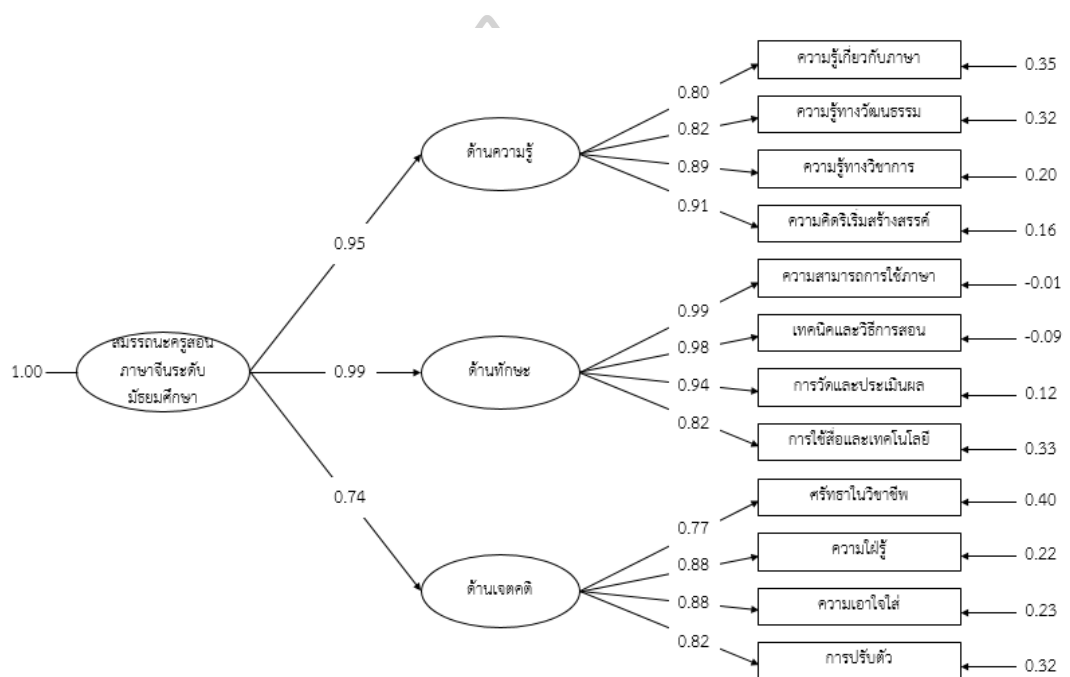
ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนนองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
ตัวบ่งชี้					
องค์ประกอบด้านความรู้ (KN)					
ความรู้เกี่ยวกับภาษา (LK)	.59	.80		.65	.01
ความรู้ทางวัฒนธรรม (CK)	.65(.03)	.82	20.14**	.68	.05
ความรู้ทางวิชาการ (AK)	.62(.04)	.89	17.19**	.80	.15
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (CT)	.61(.04)	.91	16.47**	.84	.16
องค์ประกอบด้านทักษะ (SK)					
ความสามารถการใช้ภาษา (AUL)	.71	.99		.98	.98
เทคนิคและวิธีการสอน (TTM)	.64(.02)	.98	26.45**	.90	.97
การวัดและประเมินผล (MA)	.66(.03)	.94	20.88**	.88	.55
การใช้สื่อและเทคโนโลยี (UMT)	.55(.03)	.82	17.05**	.67	.19
องค์ประกอบด้านเจตคติ (AT)					
ศรัทธาในวิชาชีพ (FP)	.37	.77		.60	.34
ความใฝ่รู้ (CR)	.52(.03)	.88	15.17**	.78	.46
ความเอาใจใส่ (ATT)	.46(.03)	.88	15.07**	.77	.59
การปรับตัว (AJ)	.45(.03)	.82	13.78**	.67	.37
องค์ประกอบ					
ด้านความรู้ (KN)	.95(.07)	.95	14.27**	.91	

ตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนน องค์ประกอบ
	b(SE)	β			
ด้านทักษะ (SK)	.99(.05)	.99	20.36**	.99	
ด้านเจตคติ (AT)	.74(.07)	.74	10.68**	.55	

Chi-square = 43.72; df = 33; p = .10046; RMSEA = .037; RMR = .010;
GFI = .97 ; AGFI = .93

**p<.01, *p<.05

ภาพที่ 12 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาและเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยสุ่มภูมิภาคจากภูมิภาคในประเทศไทย 2 ภาค คือ ภาคกลางและภาคตะวันออก สุ่มจังหวัดในแต่ละภูมิภาคละ 5 จังหวัด โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย และสุ่มครูในแต่ละจังหวัด จำนวน 240 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ทั้งหมด 12 ตัวบ่งชี้ คือ 1)ด้านความรู้ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้ทางวิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 2)ด้านทักษะ ความสามารถการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อและเทคโนโลยี 3)ด้านเจตคติ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายเปิด และแบบสอบถามสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา แบบสอบถามที่เป็นมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น คือ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างและผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย คือ ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาและผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มีองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ทั้งหมด 12 ตัวบ่งชี้ คือ องค์ประกอบที่ 1 ด้านความรู้ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้ทางวิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ องค์ประกอบที่ 2 ด้านทักษะ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อและเทคโนโลยี และองค์ประกอบที่ 3 ด้านเจตคติ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว

2. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองตามโมเดลการวัดที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้ สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก 12 ตัวบ่งชี้ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี พิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 43.72 ซึ่งค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ .10 ที่องศาอิสระ 33 ($\chi^2 = 43.72, df = 33; p = .10$) ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) มีค่าเท่ากับ 1.33 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองเมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปรแฝงพบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรแฝงทุกตัวมีค่าเป็นบวก โดยองค์ประกอบด้านทักษะ (SK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดเท่ากับ .99 รองลงมา คือ องค์ประกอบด้านความรู้ (KN) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .95 และองค์ประกอบด้านเจตคติ (AT) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบน้อยที่สุดเท่ากับ .74

อภิปรายผล

จากการศึกษาสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ครูสอนภาษาจีนควรมีสมรรถนะที่ประกอบด้วย

1. ด้านความรู้

ครูภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ควรตระหนักถึงบทบาทของครูสำหรับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีเป้าหมายหลักในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและมีทักษะที่สามารถดำรงชีวิตในปัจจุบันอย่างมีความสุขด้วยควมมีคุณธรรมและจริยธรรม (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข, 2558) ดังนั้น ครูจึงควรปรับเปลี่ยนให้เท่าทันกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยครูต้องคำนึงถึงลักษณะของผู้เรียนใหม่ การปรับเนื้อหาใหม่ ปรับกระบวนการเรียนการสอนใหม่ การสร้างสำนึกใหม่ การขยายประสบการณ์ใหม่ (เฉลิมชัย มนูเสวต, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับ วิไล ตั้งจิตสมคิด (2544) ว่า ครูควรมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางวิชาการ เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และให้ผู้เรียนมีความริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม สิ่งเหล่านี้ เป็นตัวช่วยในการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนเข้าสู่โลกการทำงานต่อไป ทั้งนี้ ครูคือผู้ถ่ายทอดความรู้และเท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลง จึงควรเป็นผู้มีความรอบรู้และมีความรู้ทางวิชาการศึกษาสำหรับการจัดการเรียนการ

สอนอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ และนักรบ หมี่แสน (2560) ที่กล่าวถึง ความรู้ที่ควรมีว่า ครูต้องเป็นผู้รู้จักผู้เรียน รู้หลักสูตร รู้วิธีสอน รู้วิธีการประเมินผล รู้ภาษาและ วัฒนธรรม รู้ทันเทคโนโลยี และรู้บริบทและความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของโลก สำหรับครูสอน ภาษาจีน กรมวิชาการ (อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2547) ได้กำหนดคุณลักษณะ ของครูสอนภาษาว่า ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาภาษาต่างประเทศและวัฒนธรรมประเทศ เป็นอย่างดี จากที่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ยังไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสารและค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่อย่างหลากหลาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, อ้างถึงใน นวัตกรรม น้อยมณี และกัญญา เอี่ยมพญา, 2560) ครูสอน ภาษาจีนในประเทศไทยควรมีความรู้เกี่ยวกับภาษาที่มากพอสำหรับการถ่ายทอดความรู้ภาษาจีน ให้ ตรงตามจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตาม สถานการณ์ต่างๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการ แสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึง ปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย- จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556) ดังนั้น ครูสอนภาษาจีนควรมีความรู้ทางวัฒนธรรม ซึ่งวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีความ จำเป็นต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก ครูจึงควรสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสอน ภาษา ซึ่งกล่าวถึงความสำคัญของการสอนวัฒนธรรม ราเชน มีศรี (2548 อ้างถึงใน เครือวัลย์ จตุพร พุทธิทรัพย์, 2561) กล่าวว่า ครูควรสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมควบคู่กับการสอนภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารและสามารถประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมตามมารยาทของ เจ้าของภาษา เมื่อเกิดความตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมจะช่วยให้มี

2. ด้านทักษะ

ครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาต้องมีความสามารถการใช้ภาษา มีความสามารถทางด้าน ภาษาและมีทักษะทางภาษาที่ดีสำหรับใช้ในการสื่อสารและการถ่ายทอดความรู้ การจัดการเรียนรู้ใน ชั้นเรียนครูต้องมีความมั่นใจในการภาษาจีนในการสื่อสารและใช้ภาษาจีนในการถ่ายทอดความรู้ ซึ่ง สอดคล้องกับกรมวิชาการ (อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2547) ที่ได้กำหนด คุณลักษณะของครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความทันสมัยว่า ครูต้องสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการ สื่อสารได้ดี เป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่นได้ ทั้งนี้ ครูสอนภาษาควรได้รับการฝึกด้านภาษาเป็นอย่างดีทั้ง ภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ รวมทั้งการใช้ภาษาแม่ของนักเรียนให้เป็นประโยชน์ในการสอน ภาษาเป้าหมาย เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าใจภาษาที่เรียนได้อย่างรวดเร็ว ครูควรมีความกระตือรือร้น ในการสอน โดยปัจจัยสำคัญที่สุดในการสอนคือตัวครูและวิธีการสอนของครู ซึ่งเป็นการส่งผลต่อ

ผู้เรียนในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ครูจึงควรมีการวางแผนล่วงหน้า มีกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะในการสื่อสาร ทั้งการฟัง อ่าน พูด หรือเขียน ทั้งนี้ครูจ้องคำนึงถึงผู้เรียนว่ามีพื้นฐานความสามารถ ความถนัด และความสนใจต่างกัน ครูจึงต้องแสวงหาเทคนิควิธีต่างๆ ให้สอดคล้องกับความแตกต่างดังกล่าว (ชูศรี ต้นพงค์, 2544: 102) และครูต้องมีการวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ทางภาษาจากการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูต้องนำความรู้จากกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาและกระบวนการต่างๆ มาผนวกเข้ากับความรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนและสามารถใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง นอกจากนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะทางภาษา ครูควรสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อเทคโนโลยีการศึกษาที่ทันสมัยและหลากหลาย (เครือวัลย์ จตุพรพูนทรัพย์, 2561: 153) โดยการจัดหาหรือทำสื่อที่มีความเหมาะสมที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น และเป็นสื่อที่มีความหมาย ทันสมัย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน (ชูศรี ต้นพงค์, 2544: 102) และเพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่น นอกเหนือจากตัวครูและเทคนิคการสอนของครู การจัดการสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ จะช่วยให้สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี (กิตติชัย สุชาติโนบล, 2560: 161)

3. ด้านเจตคติ

ครูสอนภาษาจึงควรให้ความสำคัญกับความใฝ่รู้ ครูต้องมีการปรับเปลี่ยนตนเองจากเดิมที่ถ่ายทอดเพียงความรู้ทางภาษาอย่างเดียวปรับเป็นผู้จัดกิจกรรมโดยนำข้อมูลทางภาษา ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยสามารถแสวงหาความด้วยตนเองได้ ครูสอนภาษาจึงควรติดตามศาสตร์ความรู้ที่เป็นปัจจุบันสามารถนำมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียน (กาญจนา ปราบพาล, 2548) ทั้งนี้ครูควรมีแนวทางการพัฒนาตนเอง ในปัจจุบันมีแนวทางหลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่การเข้าร่วมการอบรม ประชุม สัมมนา การศึกษาดูงาน การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) ล้วนแต่เป็นการให้สนับสนุนให้ครูได้มีการพัฒนาตนเอง และเป็นการหารูปแบบการสอนที่ดีที่เหมาะสมในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน ตลอดจนพัฒนาวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนให้อยู่ในรูปแบบที่ชัดเจนและได้ผลดี (ชูศรี ต้นพงค์, 2544: 110) ครูควรมีความเอาใจใส่ ควรให้ความสำคัญกับงานสอนมากกว่าภาระงานอื่น มีความมุ่งมั่นทุ่มเท เสียสละ มีความตั้งใจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ สอดคล้องกับ ผกา สัตยธรรม (2544) ที่กล่าวถึงครูว่า ครูต้องมีความกระตือรือร้นในการสั่งสอนและทำงานในหน้าที่ มีความอดทนอดกลั้นกับผู้เรียน เอาใจใส่ต่อการเรียนของผู้เรียน และครูต้องไม่ย่อท้อต่อความลำบาก ความเหน็ดเหนื่อยในการทำงาน นอกจากนี้ ครูควรมีการปรับตัวและมีมนุษยสัมพันธ์ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี รู้จักปรับตัวให้เป็นที่รักของผู้อื่น และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2543) ครูควรมีปรับตัวให้เข้ากับผู้เรียน กิตติชัย สุชาติโนบล (2560) กล่าวว่า ความเป็นกันเองของครูและความสามารถในการสื่อสารให้นักเรียนเข้าใจ จะช่วยให้สามารถดำเนินการจัดการชั้นเรียนได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ครูควรมีการปรับตัวให้เท่าทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ ครูควรมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู มีความพร้อมที่จะพัฒนาวิชาชีพของตนอยู่เสมอ ตลอดจนสามารถประพฤติตนเป็นแบบอย่างแก่ผู้เรียน สอดคล้องกับ วิลโล ตั้งจิตสมคิด (2544) ที่กล่าวว่า นอกจากการสั่งสอนความรู้แล้ว ครูต้องสั่งสอนสิ่งที่ควรกระทำสิ่งที่ควรปฏิบัติ โดยครูต้องปฏิบัติให้ดู ให้เข้าใจ วิธีการกระทำสิ่งต่างๆ ที่ถูกที่ควรให้กับผู้เรียน ดังนั้น ครูควรประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างในทุกด้าน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนได้ปฏิบัติตาม (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2543)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถมีแนวทางในการยกระดับคุณภาพครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ในการกำกับติดตามและประเมินสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยมีตัวบ่งชี้ความสามารถการใช้ภาษา มีน้ำหนักความสำคัญมากที่สุด ดังนั้น สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสำคัญในการส่งเสริมให้ครูมีความสามารถในการใช้ภาษา เช่น การเปิดให้เข้าร่วมการประชุม อบรม สัมมนา และศึกษาดูงานเกี่ยวกับด้านภาษาจีน การสอบวัดความรู้ครูสอนภาษาจีน ตลอดจนมีเครื่องมือสำหรับการวัดคุณภาพครูสอนภาษาจีนอื่นๆ

2. ครูมีแนวทางในการพัฒนาตนเอง โดยครูสามารถประเมินตนเองเปรียบเทียบกับโมเดลสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ให้ครูทราบถึงสมรรถนะที่ต้องการพัฒนาตนเอง ซึ่งครูจะต้องมีความรู้ในเนื้อหาที่จะถ่ายทอดสู่ผู้เรียน ความสามารถและทักษะต่างๆ ที่จำเป็นในการจัดการเรียนรู้สำหรับการเรียนการสอนในปัจจุบัน รวมทั้งครูต้องมีจิตวิญญาณความเป็นครู (ภาสกร เรืองรอง, 2557) เพื่อให้ครูสามารถพัฒนาตนเองสู่ความเป็นครูที่มีคุณภาพ สามารถพัฒนานักเรียนได้เต็มศักยภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาสมรรถนะครูสอนภาษาจีน ที่ทำการสอนในระดับการศึกษาอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะครูสอนภาษาจีนเพิ่มเติม ซึ่งเป็นสมรรถนะที่จะเป็นข้อมูลในการพัฒนาเกณฑ์สมรรถนะครูสอนภาษาจีนต่อไป

รายการอ้างอิง

- James Bellanca and Ron Brandt แปลโดยวรวพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และอชิป จิตตฤกษ์. (2556).
ทักษะแห่งอนาคตใหม่: การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเพ่นเวิลด์
- Maxwell, T.W. (2003). "Action Research for Bhutan?". School of Education, University
of New England.
- Susan A. Ambrose. et al. (2010). How Learning Works: Seven Research-Based
Principles for Smart Teaching. San Francisco: Jossey-Bass.
- เครือวัลย์ จตุพรพูนทรัพย์. (2561). ความรู้ครูภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 1. นครปฐม:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ และนักรบ หมี่แสน. (2560). ความเป็นครูและการพัฒนาครูมืออาชีพ.
พิมพ์ครั้งที่ 1. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2560). ครูศึกษาและการพัฒนาวิชาชีพครู. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลวรรณ ตังชนกานนท์. (2558). ระเบียบวิธีสถิติทางการศึกษา (STATISTICAL METHODS IN
EDUCATION). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติชัย สุภาสิโนบล. (2560). จิตสำนึกและจรรยาบรรณวิชาชีพครู = Consciousness and ethics
professional teacher. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: คอมเมอร์เชียล เวิร์ล มีเดีย.
- จรัลวิไล จรูญโรจน์. (2560). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น = Introduction to linguistics. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชูศรี ตันพงศ์. (2544). เรียนรู้เพื่อเป็นครูคุณภาพ. เชียงใหม่: เดอะโนว์เลจ เซ็นเตอร์.
- ธานีรินทร์ ศิลป์จารุ. (2557). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS.
พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.
- นางลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). โมเดลลิสเรล: สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพพร ณะชัยพันธ์. (2555). สถิติเบื้องต้นสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- นิวัตต์ น้อยมณี และกัญญา เอี่ยมพญา. (2560). จิตวิญญาณครู. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: 21 เซ็นจูรี่.
- พฤทธิ์ ศิริบรรณพิทักษ์. (2561). การพัฒนากลไกขับเคลื่อนระบบการผลิตและพัฒนาครูสมรรถนะสูง
สำหรับประเทศไทย 4.0. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2558). การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2558). รู้เนื้อหาก่อนสอนเก่ง การเปลี่ยนวัฒนธรรมคุณภาพในศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2560). ทักษะ 7C ของครู 4.0. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2561). ทักษะ 7C ของครู 4.0 PLC & Log Book. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วนิดา วาศิเจริญ. (2560). ระเบียบวิธีวิจัย จากแนวคิดทฤษฎีสู่ภาคปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- วิไล ตั้งจิตสมคิด. (2544). การศึกษาและความเป็นครูไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). การสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ส.เจริญการพิมพ์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม = Classical test theory. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรชัย พิศาลบุตร. (2556). การวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: วิทย์พัฒน์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- สุวิมล ตีรกานันท์. (2557). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2558). การวัดผลและประเมินผลการศึกษาแนวใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2560). สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัครา เอ็บสุขสิริ. (2557). จิตวิทยาสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์และรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ก1.แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ก2.รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์

ก3.รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ประกอบการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา โดยแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสัมภาษณ์ตามความคิดเห็นของท่าน ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจะนำไปใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ-สกุลผู้ให้สัมภาษณ์.....

ปริญญา(ชื่อย่อ).....วิชาเอก.....สถาบันการศึกษา.....

อาชีพ.....สถานที่ทำงาน.....

ประสบการณ์ด้านภาษาจีน.....ปี ความเชี่ยวชาญ.....

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

1. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในประเทศไทย

.....
.....

2. ท่านคิดว่าสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ควรจะเป็นอย่างไร

.....
.....

3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรที่แบ่งสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาไว้ 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ

.....
.....

4. ท่านคิดว่าตัวบ่งชี้ที่กำหนดในแต่ละองค์ประกอบ มีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

.....
.....

5. ท่านคิดว่าความรู้สำหรับการถ่ายทอดความรู้ของครูสอนภาษาจีนควรเป็นอย่างไร

.....

.....

6. ท่านคิดว่าทักษะของครูสอนภาษาจีนที่ดีควรเป็นอย่างไร

.....

.....

7. ท่านคิดว่าเจตคติของครูสอนภาษาจีนควรเป็นอย่างไร

.....

.....

8. ท่านมีแนวคิดในการพัฒนาและส่งเสริมด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติของครูสอนภาษาจีนในประเทศไทยอย่างไร

.....

.....

9. ท่านมีความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

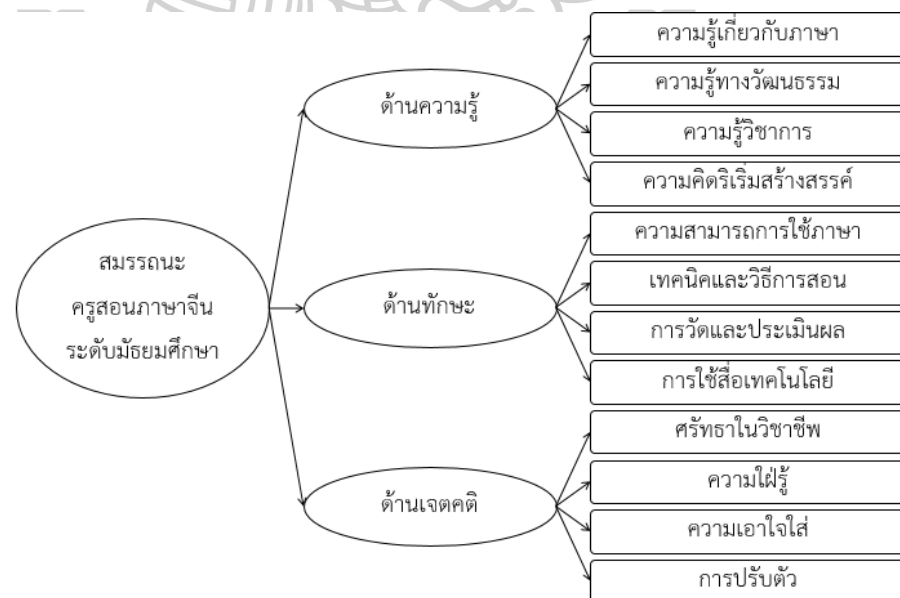
.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์

เอกสารประกอบการสัมมนา

คำชี้แจง

1. การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาและเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนดำเนินการวิจัย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาจีน ด้านการจัดการศึกษาหรือด้านการสอนภาษาจีน และมีความเชี่ยวชาญด้านตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา เพื่อค้นหาและคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา ขั้นตอนที่ 2 นำตัวบ่งชี้ที่ได้รับการคัดเลือกจากขั้นตอนแรก นำมาสร้างแบบสอบถามตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาและคัดเลือกตัวบ่งชี้เพื่อนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนารอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัยครั้งนี้ได้พัฒนามาจากการศึกษาแนวทฤษฎีที่เกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา จากการศึกษาพบว่าสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มี 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ

กรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัย

(สำหรับการพิจารณาเพื่อตรวจสอบองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ตัวบ่งชี้ หมายถึง ข้อมูล ตัวแปรประกอบ หรือ ค่าที่สังเกตได้ ที่มีค่าแสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษา ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ตัวบ่งชี้เดี่ยวแต่ละตัวจะสะท้อนหรือบ่งบอก

ตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีน หมายถึง ค่าที่สังเกตได้ที่แสดงถึงสมรรถนะครูสอนภาษาจีน มี 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ดังนี้

ด้านความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาและการจัดระบบความคิดจนเป็นความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรม ความรู้วิชาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ด้านทักษะ หมายถึง การแสดงท่าทางหรือพฤติกรรม พฤติกรรมต่างๆ ที่ใช้ในการบริหารจัดการชั้นเรียน ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความสามารถการใช้ภาษา เทคนิคและวิธีการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อเทคโนโลยี

ด้านเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือหลายสิ่ง ซึ่งทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำในลักษณะเฉพาะตัวตามทิศทางของทัศนคติ ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ศรัทธาในวิชาชีพ ความใฝ่รู้ ความเอาใจใส่ และการปรับตัว

ระดับมัธยมศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านวิชาการและวิชาชีพให้เหมาะสมกับวัย ความต้องการ ความสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและรู้จักเลือกอาชีพที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์

1. นายธำมภ์ เดชะศาควัต
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ นนทบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3
2. นางสาวศิริพร ภูมิภัทรพงศ์
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ
โรงเรียนหลวงพ่อบานคลองด่านอนุสรณ์ จังหวัดสมุทรปราการ
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6
3. นางสาววันวิสาข์ เรืองปานกัน
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ
โรงเรียนสามชุกรัตนโกศาราม จังหวัดสุพรรณบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9
4. นางสุวิมล เจียรนวนนท์
ตำแหน่ง ข้าราชการบำนาญ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร
ครูสอนภาษาจีน โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
วิทยากรอบรมครูสอนภาษาจีน
5. นางพรสิริ อิงคโชติ
ตำแหน่ง ข้าราชการบำนาญ โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
ครูสอนภาษาจีน โรงเรียนมีนประสาธวิททยา กรุงเทพมหานคร
หัวหน้าศูนย์พัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน สพม.2
วิทยากรอบรมครูสอนภาษาจีน
6. นางสาวสิริลักษณ์ ฟุ้งธรรมสาร
ตำแหน่ง ข้าราชการบำนาญ โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา
ครูสอนภาษาจีน โรงเรียนสิงห์วงศ์ จังหวัดบุรีรัมย์
วิทยากรอบรมครูสอนภาษาจีน

7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภรดา เชียงจิ่ง
สาขาวิชาภาษาจีน
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

8. ดร. ศศิณีภูธน์ สรรคบุรานุรักษ์
อาจารย์วิชาภาษาจีน
ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีนมากกว่า 10 ปี

9. อาจารย์ อัมพร วรรณท้วนิช
สาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

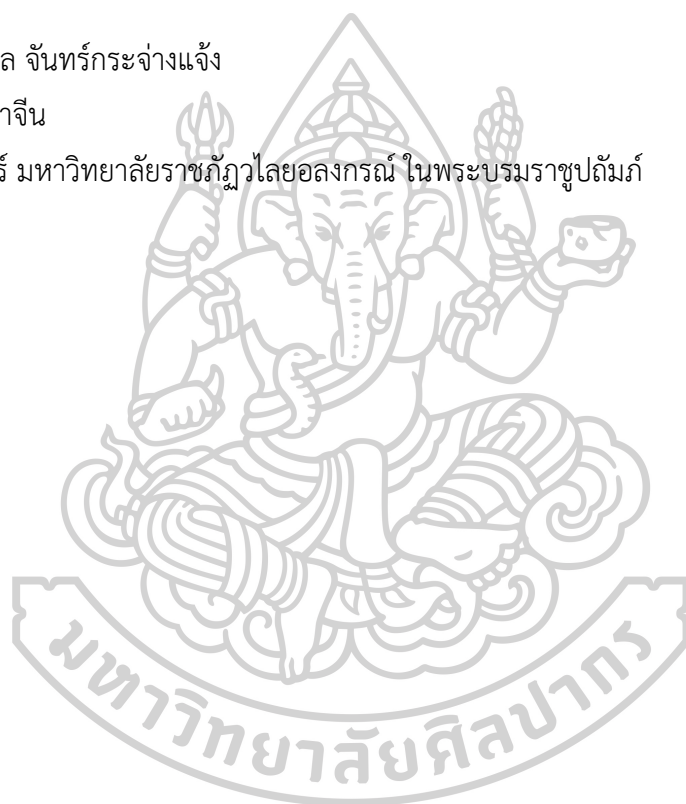

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

อาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ
ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

อาจารย์ ดร.ทรรศนีย์ โมรา
สาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

อาจารย์ นพพล จันทร์กระจ่างแจ้ง
สาขาวิชาภาษาจีน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

ที่ ศธ 6806 (พฐ)/3444

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

23 เมษายน 2562

เรื่อง ขอสัมภาษณ์

เรียน นายธานีт เศษศาสด

ด้วย นางสาวนพพร ศรีสุข รหัสประจำตัว 58264305 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาวิจิตรวิทยาการวิจัยทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "
การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา" มีความประสงค์จะขอสัมภาษณ์ท่าน เกี่ยวกับ
ตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดให้สัมภาษณ์แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิมาส มากู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โทร.034-218790

ที่ ศษ 6806(๖๕๙)/๒๔๔๕

วันที่ 23 เมษายน 2562

เรื่อง ขอสัมภาษณ์

เรียน อาจารย์ ดร.ภูรดา เชื้องจิ่ง

ด้วย นางสาวนวพร ศรีสุข รหัสประจำตัว 58264305 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา " มีความประสงค์จะขอสัมภาษณ์ท่าน เกี่ยวกับ ตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดให้สัมภาษณ์แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (ศษ) / 1445

วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณ โณภาพ

ด้วย นางสาวนวพร ศรีสุข รหัสประจำตัว 58264305 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
" การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญ
เป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อวัดความสอดคล้องด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน และยืนยันองค์ประกอบของสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามด้วยความจริง โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่าง ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่าง หน้าข้อความที่ท่านต้องการเลือกมากที่สุด

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 30 ปี 30 – 39 ปี
 40 – 49 ปี 50 – 59 ปี
 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

ปริญญาตรี ปริญญาโท
 ปริญญาเอก อื่นๆ (ระบุ).....

4. ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีน

1 - 5 ปี 6 - 10 ปี
 11 - 15 ปี 16 - 20 ปี
 มากกว่า 20 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่าง ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความรู้เกี่ยวกับภาษา					
1. ครูมีความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ที่แม่นยำ					
2. ครูมีความรู้เรื่องภาษาจีน ได้แก่ ความรู้เรื่องระบบเสียงภาษาจีน คำศัพท์ภาษาจีน ระบบการเขียนตัวอักษรจีน					
3. ครูมีความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีน					
4. ครูมีความรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ภาษา กลวิธีในการสื่อสาร					
5. ครูมีความรู้เรื่องภาษาจีนเฉพาะทาง เช่น คำศัพท์เฉพาะทางธุรกิจ คำศัพท์ทางการแพทย์					
ความรู้ทางวัฒนธรรม					
6. ครูมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา					
7. ครูมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี จิตรกรรม และหัตถกรรมจีน					
8. ครูมีความรู้เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ประเทศจีน ได้แก่ ภูมิประเทศ สภาพรวมของประเทศ					
9. ครูมีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ประเทศจีน ได้แก่ ยุคโบราณ ยุคใกล้ ยุคปัจจุบัน					
10. ครูมีความรู้เรื่องการใช้ภาษากายเหมาะกับมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน					
11. ครูมีความรู้เรื่องความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมต่างชาติ					
ความรู้วิชาการ					
12. ครูมีความรู้ในเรื่องจิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้					

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13. ครูมีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างและการพัฒนาหลักสูตรเกี่ยวกับวิชาภาษาจีน					
14. ครูมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน					
15. ครูมีความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาจีน					
16. ครูมีความรู้เกี่ยวกับการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อ					
17. ครูมีความรู้เกี่ยวกับการผลิตสื่อและนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน					
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
18. ครูมีการจัดการเรียนรู้ที่แปลกใหม่และน่าสนใจให้กับผู้เรียน					
19. ครูปรับปรุงและพัฒนางานที่มีอยู่ให้ทันสมัยอยู่เสมอ					
20. ครูนำวัสดุที่ใกล้ตัว นำมาพัฒนาเป็นสื่อการเรียนรู้อใหม่ ๆ					
21. ครูสร้างสรรค์สื่อและนวัตกรรมได้เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้และผู้เรียน					
22. ครูมีแนวทางในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ริเริ่มสร้างสิ่งใหม่ๆ เกี่ยวกับภาษาจีน					
23. ครูติดตามความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนต่างๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้อ					
ความสามารถการใช้ภาษา					
24. ครูสามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ					

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
25. ครูสามารถใช้ภาษาจีนที่สื่อความหมายได้ชัดเจน					
26. ครูมีความมั่นใจในการใช้ภาษาจีนกับผู้เรียน					
27. ครูใช้ภาษาจีนสอนไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป					
28. ครูใช้ภาษาจีนในการจัดการเรียนรู้ จนผู้เรียนเกิดความเคยชิน					
เทคนิคและวิธีการสอน					
29. ครูมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้เป็นอย่างดี					
30. ครูมีการกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า เช่น การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้					
31. ครูสามารถจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเหมาะสมกับผู้เรียนและบริบทของสถานศึกษา					
32. ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เช่น กิจกรรมการเรียนรู้ Active Learning					
33. ครูจัดกิจกรรมที่เน้นการใช้ทักษะทางภาษา ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน					
34. ครูมีกลยุทธ์ในการจัดการเรียนรู้ เช่น การเลือกเครื่องมือ วิธีการที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน					
35. ครูมีการนำประเด็นที่น่าสนใจเข้ามาสอดแทรกกับเนื้อหาที่เรียนได้อย่างเหมาะสม					
36. ครูสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่จูงใจให้ผู้เรียนใช้ภาษาจีน					
37. ครูสามารถจัดการชั้นเรียน รวมทั้งสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน					

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
38. ครูสามารถให้คำแนะนำและตอบปัญหาของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง					
การวัดและประเมินผล					
39. ครูวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล ก่อนการจัดการเรียนรู้					
40. ครูมีวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่หลากหลาย					
41. ครูใช้วิธีการและเครื่องมือวัดผลสอดคล้องและครอบคลุมตรงตามจุดประสงค์					
42. ครูมีการประเมินผลที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง					
43. ครูมีการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ของตนเอง					
44. ครูนำกระบวนการวิจัยแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ					
การใช้สื่อเทคโนโลยี					
45. ครูสร้างและพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
46. ครูเลือกใช้สื่อภาษาจีนที่ง่ายต่อการเข้าใจของผู้เรียน มาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาที่ยากหรือซับซ้อน					
47. ครูนำสื่อการเรียนรู้ที่เป็นเทคโนโลยี เช่น การนำเสนอด้วยคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน และอื่นๆ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน					
48. ครูใช้สื่อเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยเน้นความเหมาะสมกับบทเรียนและผู้เรียน					

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
49. ครูเลือกใช้สื่อเทคโนโลยีที่มาจากแหล่งเรียนรู้ที่น่าเชื่อถือ					
50. ครูนำสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน					
ศรัทธาในวิชาชีพ					
51. ครูควรมีความศรัทธาในวิชาชีพครู					
52. ครูควรมีจรรยาบรรณวิชาชีพ					
53. ครูควรเห็นว่าการดำรงและปกป้องวิชาชีพเป็นสิ่งสำคัญ					
54. ครูควรปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี					
55. ครูควรมีความยุติธรรม					
56. ครูควรมีความรับผิดชอบต่อนักเรียนและต่อตนเอง					
57. ครูควรรักษาคุณความดีของตน					
ความใฝ่รู้					
58. ครูควรมีแนวทางในการพัฒนาตนเองและพัฒนาวิชาชีพเป็นของตนเอง					
59. ครูควรมีความใฝ่รู้ในการแสวงหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ					
60. ครูควรมีการทบทวนตนเองและค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องที่ตนเองไม่เข้าใจ					
61. ครูควรเข้าร่วมการประชุม อบรม สัมมนา และศึกษาดูงาน เพื่อพัฒนาตนเอง					
62. ครูควรศึกษาหาข้อมูลจากเอกสารวิชาการและงานวิจัย และนำมาปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของตนเอง					
63. ครูควรสอบวัดระดับความรู้ ได้แก่ การสอบ HSK , HSKK					

สมรรถนะครูสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา	ระดับของความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความเอาใจใส่					
64. ครูควรให้ความสำคัญกับผู้เรียนและการสอนมากกว่าภาระงานอื่นๆ					
65. ครูควรช่างสังเกต ได้แก่ กล่าวกระตุ้นนักเรียน หากผู้เรียนขาดความสนใจต่อการเรียน					
66. ครูควรเสริมแรงให้กับผู้เรียน ได้แก่ กล่าวชมเชย สร้างแรงบันดาลใจ					
67. ครูควรมีความมุ่งมั่นในการจัดการเรียนรู้ด้วยจิตวิญญาณความเป็นครู โดยมีได้มุ่งหวังผลประโยชน์หรือค่าตอบแทน					
68. ครูควรมีความมุ่งมั่น ทุ่มเท เสียสละ ในการปฏิบัติงาน แม้ว่าเป็นเวลานานนอกเหนือเวลางานปกติ					
การปรับตัว					
69. ครูควรปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ					
70. ครูควรมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับผู้เรียน					
71. ครูควรปรับพฤติกรรมของตนเอง หากพบว่า มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม					
72. ครูควรมีการรวมตัวแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผศ.ดร. มิ่งขวัญ ภาคสัณไชย

สำนักงานคณบดี

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

อาจารย์ ดร. ทิพย์วรรณ สุขใจรุ่งวัฒนา

ภาคพื้นฐานทางการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

อาจารย์ วนิดา ชูเกียรติวัฒนากุล

สาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

DATE: 5/15/2020
TIME: 9:40

L I S R E L 8.52

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.
Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140
Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2002
Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.
Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\User\Desktop\1.LPJ:

TI 1
DA NI=12 NO=240 NG=1 MA=CM
RA FI='C:\Users\User\Desktop\DATA12.psf'
SE
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 /
MO NY=12 NK=1 NE=3 LY=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=DI,FR TE=SY
LE
KN SK AT
LK
SCTC
FR LY(1,1)LY(2,1)LY(3,1)LY(4,1)LY(5,2)LY(6,2)LY(7,2)LY(8,2)LY(9,3)
FR LY(10,3)LY(11,3)LY(12,3)GA(1,1)GA(2,1)GA(3,1)
FR TE(2,1)TE(4,1)TE(9,1)TE(9,2)TE(10,5)TE(12,8)TE(7,5)TE(8,4)TE(4,3)
FR TE(6,5)TE(8,5)TE(8,6) TE(5,3)TE(11,7) TE(5,4)TE(9,5)TE(5,2)
FR TE(12,5)TE(7,6)
FI TE(5,5)
VA 0.01 TE(5,5)
PD
OU ME=ML AM RS EF FS SS SC IT=250 AD=OFF

TI 1

Number of Input Variables 12
Number of Y -Variables 12
Number of X -Variables 0
Number of ETA -Variables 3
Number of KSI -Variables 1
Number of Observations 240

TI 1

Covariance Matrix

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	0.55					
CK	0.48	0.63				

AK	0.37	0.42	0.49			
CT	0.35	0.40	0.40	0.45		
AUL	0.40	0.43	0.39	0.39	0.51	
TTM	0.36	0.40	0.38	0.38	0.39	0.41
MA	0.39	0.42	0.40	0.39	0.38	0.39
UMT	0.34	0.36	0.33	0.35	0.34	0.33
FP	0.11	0.13	0.16	0.15	0.16	0.18
CR	0.24	0.25	0.23	0.25	0.27	0.26
ATT	0.18	0.21	0.19	0.20	0.21	0.22
AJ	0.20	0.22	0.21	0.20	0.20	0.23

Covariance Matrix

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	0.50					
UMT	0.37	0.46				
FP	0.18	0.14	0.23			
CR	0.27	0.22	0.19	0.34		
ATT	0.21	0.19	0.18	0.24	0.27	
AJ	0.24	0.22	0.18	0.23	0.21	0.31

TI 1

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	0	0	0
CK	1	0	0
AK	2	0	0
CT	3	0	0
AUL	0	0	0
TTM	0	4	0
MA	0	5	0
UMT	0	6	0
FP	0	0	0
CR	0	0	7
ATT	0	0	8
AJ	0	0	9

GAMMA

SCTC

KN	10
SK	11
AT	12

PSI

	KN	SK	AT
		13	14
			15

THETA-EPS

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	16					
CK	17	18				
AK	0	0	19			
CT	20	0	21	22		
AUL	0	23	24	25	0	
TTM	0	0	0	0	26	27
MA	0	0	0	0	28	29
UMT	0	0	0	31	32	33
FP	35	36	0	0	37	0
CR	0	0	0	0	39	0
ATT	0	0	0	0	0	0
AJ	0	0	0	0	43	0

THETA-EPS

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	30					
UMT	0	34				
FP	0	0	38			
CR	0	0	0	40		
ATT	41	0	0	0	42	
AJ	0	44	0	0	0	45

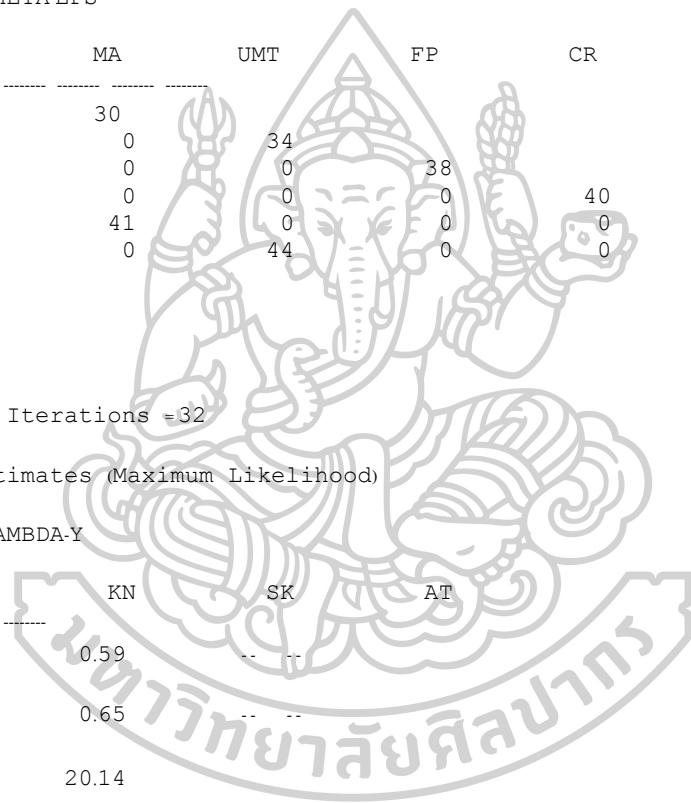
TI 1

Number of Iterations =32

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	0.59	--	--
CK (0.03)	0.65	--	--
	20.14		
AK (0.04)	0.62	--	--
	17.19		
CT (0.04)	0.61	--	--
	16.47		
AUL	--	0.71	--
TTM (0.02)	--	0.64	--
		26.45	
MA (0.03)	--	0.66	--

				20.88
UMT	--	0.55	--	
(0.03)				17.05
FP	--	--	0.37	
CR	--	--	0.52	
(0.03)				15.17
ATT	--	--	0.46	
(0.03)				15.07
AJ	--	--	0.45	
(0.03)				13.78
GAMMA				
SCTC				

KN		0.95		
(0.07)				14.27
SK		0.99		
(0.05)				20.36
AT		0.74		
(0.07)				10.68

Covariance Matrix of ETA and KSI

	KN	SK	AT	SCTC

KN	1.00			
SK	0.95	1.00		
AT	0.71	0.73	1.00	
SCTC	0.95	0.99	0.74	1.00
PHI				
SCTC				

	1.00			

PSI
Note: This matrix is diagonal.

KN SK AT

0.09	0.01	0.45
(0.03) (0.03) (0.07)		
2.79	0.34	6.44

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

	KN	SK	AT
	0.91	0.99	0.55

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

	KN	SK	AT			
	0.91	0.99	0.55			
THETA-EPS						
	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	0.19					
(0.02)	10.21					
CK	0.09	0.20				
(0.02) (0.02)	5.54	9.92				
AK	-- --	0.10				
(0.01)			8.13			
CT	-0.02	--	0.01	0.07		
(0.01) (0.01) (0.01)	-3.06		1.50	7.18		
AUL	--	-0.01	-0.03	-0.03	0.01	
(0.01) (0.01) (0.01)	-1.45	-2.94	-2.66			
TTM	--	--	--	-0.07	0.00	
(0.01) (0.01)	-7.63	-0.23				
MA	--	--	--	-0.09	-0.04	
(0.01) (0.01)	-7.97	-3.57				
UMT	--	--	--	0.03	-0.06	-0.04
(0.01) (0.01) (0.01)						
					3.02	-5.35
						-4.06
FP	-0.05	-0.04	--	--	-0.02	--
(0.01) (0.01) (0.01)	-4.78	-3.62			-2.75	

CR	-- -- -- -- 0.01	--	
	(0.01)		0.68
ATT	-- -- -- -- -- --		
AJ	-- -- -- -- -0.02	--	
	(0.01)		
	-2.46		

THETA-EPS

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	0.06					
(0.01)	4.56					
UMT	-- 0.15					
(0.02)		9.33				
FP	-- -- 0.09					
(0.01)			9.56			
CR	-- -- -- 0.08					
(0.01)				7.71		
ATT	-0.02	-- -- -- 0.06				
(0.01)	(0.01)				7.66	
-3.17						
AJ	-- 0.03	-- -- -- 0.10				
(0.01)	(0.01)					9.08
		2.94				

Squared Multiple Correlations for Y -Variables

	LK	CK	AK	CT	AUL	TJM
	0.65	0.68	0.80	0.84	0.98	0.90

Squared Multiple Correlations for Y -Variables

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
	0.88	0.67	0.60	0.78	0.77	0.67

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom =33
 Minimum Fit Function Chi-Square =44.67 (P =0.085)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square =43.72 (P =0.10)
 Estimated Non-centrality Parameter (NCP)=10.72
 90 Percent Confidence Interval for NCP =(0.0 ; 32.02)

Minimum Fit Function Value =0.19
 Population Discrepancy Function Value (F0)=0.045
 90 Percent Confidence Interval for F0 =(0.0 ; 0.13)
 Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA)=0.037
 90 Percent Confidence Interval for RMSEA =(0.0 ; 0.064)
 P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05)=0.76

Expected Cross-Validation Index (ECVI)=0.56
 90 Percent Confidence Interval for ECVI =(0.51 ; 0.65)
 ECVI for Saturated Model =0.65
 ECVI for Independence Model =29.23

Chi-Square for Independence Model with 66 Degrees of Freedom =6961.68

Independence AIC =6985.68
 Model AIC =133.72
 Saturated AIC =156.00
 Independence CAIC =7039.45
 Model CAIC =335.35
 Saturated CAIC =505.49

Normed Fit Index (NFI)=0.99
 Non-Normed Fit Index (NNFI)=1.00
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI)=0.50
 Comparative Fit Index (CFI)=1.00
 Incremental Fit Index (IFI)=1.00
 Relative Fit Index (RFI)=0.99

Critical N (CN)=294.08

Root Mean Square Residual (RMR)=0.010
 Standardized RMR =0.025
 Goodness of Fit Index (GFI)=0.97
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI)=0.93
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI)=0.41

TI 1

Fitted Covariance Matrix

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	0.54					
CK	0.47	0.62				
AK	0.37	0.40	0.49			
CT	0.34	0.40	0.39	0.45		
AUL	0.40	0.42	0.39	0.39	0.51	
TTM	0.36	0.40	0.38	0.37	0.39	0.41
MA	0.37	0.41	0.39	0.38	0.38	0.39
UMT	0.31	0.34	0.33	0.35	0.33	0.32
FP	0.11	0.13	0.16	0.16	0.17	0.18
CR	0.22	0.24	0.23	0.22	0.27	0.24

ATT	0.19	0.21	0.20	0.20	0.24	0.22
AJ	0.19	0.21	0.20	0.19	0.21	0.21

Fitted Covariance Matrix

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	0.50					
UMT	0.37	0.45				
FP	0.18	0.15	0.23			
CR	0.25	0.21	0.19	0.34		
ATT	0.20	0.19	0.17	0.24	0.27	
AJ	0.22	0.21	0.17	0.23	0.21	0.31

Fitted Residuals

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	0.01					
CK	0.01	0.01				
AK	0.00	0.01	0.00			
CT	0.01	0.00	0.00	0.00		
AUL	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
TTM	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
MA	0.02	0.01	-0.01	0.00	0.01	0.01
UMT	0.03	0.02	0.01	0.00	0.01	0.01
FP	0.00	0.00	0.00	-0.01	-0.02	0.00
CR	0.02	0.01	0.01	0.02	0.00	0.02
ATT	-0.01	0.00	-0.01	0.00	-0.03	0.00
AJ	0.01	0.01	0.01	0.01	-0.01	0.01

Fitted Residuals

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	0.01					
UMT	0.00	0.01				
FP	0.00	-0.01	0.00			
CR	0.02	0.01	0.00	0.00		
ATT	0.01	0.00	0.01	0.00	0.00	
AJ	0.03	0.01	0.01	0.00	0.00	0.01

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.03
 Median Fitted Residual = 0.00
 Largest Fitted Residual = 0.03

Stemleaf Plot

```

-3|0
-2|
-1|741
-0|97643333332222111100
  0|1112222333333444445666677777778888999
  1|012233389
  2|00336
    
```

3|3

Standardized Residuals

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	0.97					
CK	1.17	1.00				
AK	0.39	1.47	0.91			
CT	1.29	0.22	0.96	0.95		
AUL	0.46	0.29	-0.87	1.39	-0.17	
TTM	-0.46	-0.25	-0.47	1.63	-0.62	2.26
MA	2.01	1.49	1.24	0.83	2.25	2.37
UMT	2.58	1.49	0.92	0.64	2.35	2.28
FP	-0.16	-0.29	-0.35	-0.69	-2.41	0.31
CR	1.72	0.92	0.75	2.70	-0.02	3.12
ATT	-0.74	0.15	-1.64	-0.41	-3.69	0.61
AJ	0.57	0.81	0.77	0.66	-1.54	1.55

Standardized Residuals

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	2.23					
UMT	1.17	1.55				
FP	-0.20	-0.52	0.96			
CR	1.93	0.86	-0.71	-3.54		
ATT	1.02	0.41	1.56	-0.09	-0.87	
AJ	2.27	1.17	1.48	-0.85	0.72	2.00

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -3.69

Median Standardized Residual = 0.82

Largest Standardized Residual = 3.12

Stemleaf Plot

```

-3|75
-2|4
-1|65
-0|9987776555433322210
 0|223344566677888899999
 1|00000222234555556679
 2|00233333467
 3|1

```

Largest Negative Standardized Residuals

Residual for CR and CR -3.54

Residual for ATT and AUL -3.69

Largest Positive Standardized Residuals

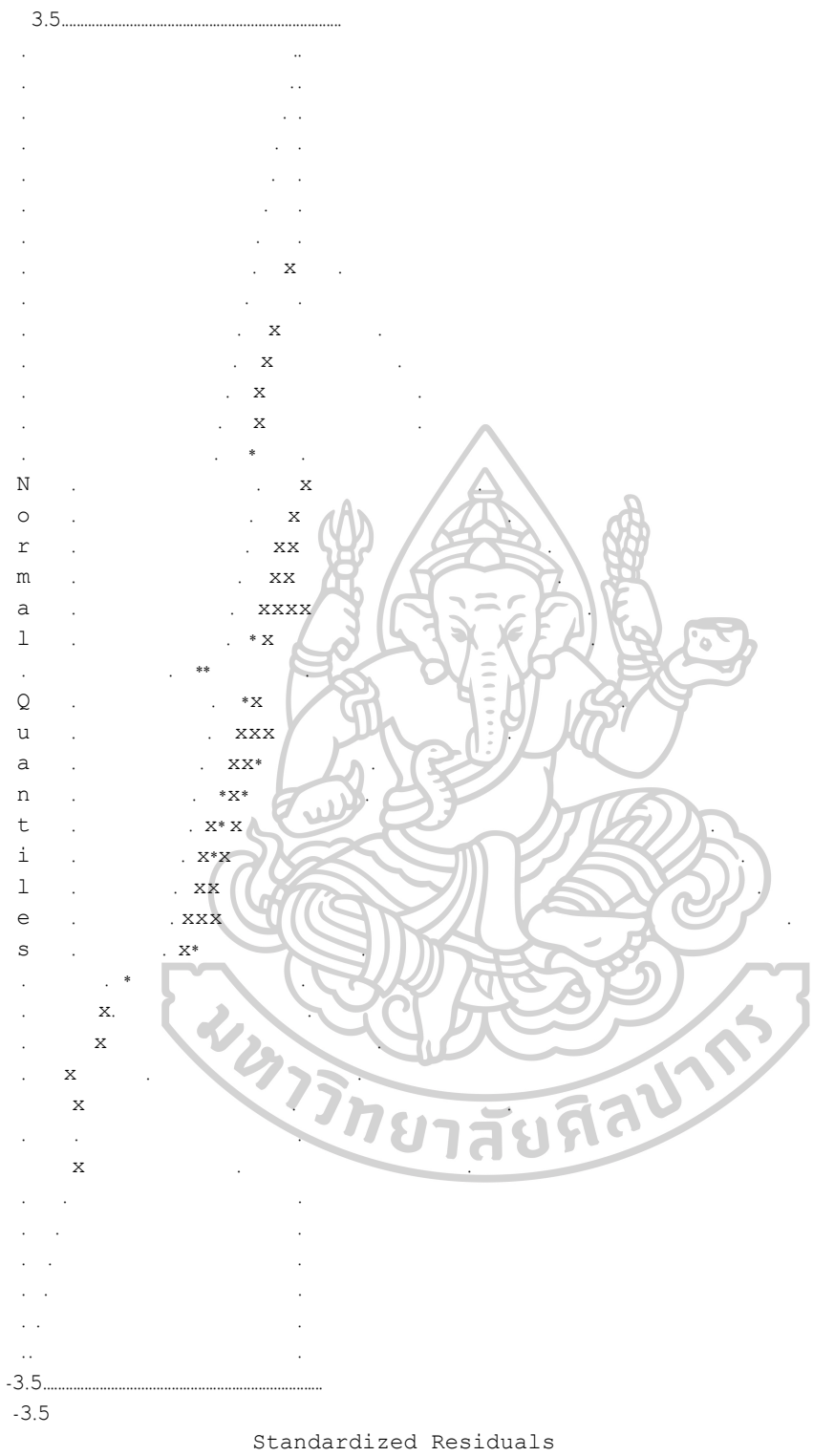
Residual for UMT and LK 2.58

Residual for CR and CT 2.70

Residual for CR and TTM 3.12

TI 1

Qplot of Standardized Residuals

LK	--	0.11	0.31
CK	--	0.14	0.01
AK	--	1.38	1.41
CT	--	1.49	0.41
AUL	0.13	--	12.54
TTM	4.47	--	4.47
MA	0.70	--	0.76
UMT	4.15	--	0.01
FP	0.91	0.82	--
CR	4.59	2.56	--
ATT	4.00	2.80	--
AJ	0.54	0.94	--

Expected Change for LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	--	0.05	0.02
CK	--	-0.06	0.00
AK	--	-0.19	-0.04
CT	--	0.19	0.02
AUL	-0.07	--	-0.16
TTM	-0.47	--	0.07
MA	0.19	--	0.03
UMT	0.48	--	0.00
FP	-0.03	-0.03	--
CR	0.08	0.06	--
ATT	-0.06	-0.05	--
AJ	0.03	0.03	--

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	--	0.05	0.02
CK	--	-0.06	0.00
AK	--	-0.19	-0.04
CT	--	0.19	0.02
AUL	-0.07	--	-0.16
TTM	-0.47	--	0.07
MA	0.19	--	0.03
UMT	0.48	--	0.00
FP	-0.03	-0.03	--
CR	0.08	0.06	--
ATT	-0.06	-0.05	--
AJ	0.03	0.03	--

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	--	0.07	0.03
CK	--	-0.08	0.01
AK	--	-0.27	-0.06

CT	--	0.29	0.03
AUL	-0.10	--	-0.23
TTM	-0.73	--	0.11
MA	0.26	--	0.05
UMT	0.70	--	-0.01
FP	-0.07	-0.06	--
CR	0.13	0.10	--
ATT	-0.12	-0.10	--
AJ	0.05	0.06	--

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	--					
CK	--	--				
AK	0.14	1.86	--			
CT	--	1.60	--	--		
AUL	0.01	--	--	5.10		
TTM	1.20	0.22	0.14	0.47	--	--
MA	0.10	0.06	0.00	0.02	--	--
UMT	3.08	0.02	0.00	--	--	--
FP	--	1.16	1.39	0.00		
CR	3.67	3.18	0.98	5.78	--	0.16
ATT	0.88	2.65	1.59	0.14	12.50	1.87
AJ	0.47	0.13	0.61	1.16	--	0.16

Modification Indices for THETA-EPS

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	--					
UMT	5.10	--				
FP	0.19	0.02	--			
CR	0.32	0.73	0.70	--		
ATT	--	0.46	0.82	0.44	--	
AJ	3.56	--	0.47	1.76	0.00	--

Expected Change for THETA-EPS

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	--					
CK	--	--				
AK	0.00	0.01	--			
CT	--	-0.01	--	--		
AUL	0.00	--	--	0.06		
TTM	-0.01	0.00	0.00	0.00	--	--

MA	0.00	0.00	0.00	0.00	--	--
UMT	0.02	0.00	0.00	--	--	--
FP	--	--	0.01	-0.01	--	0.00
CR	0.02	-0.02	-0.01	0.01	--	0.00
ATT	-0.01	0.01	-0.01	0.00	-0.03	0.01
AJ	-0.01	0.00	0.01	-0.01	--	0.00

Expected Change for THETA-EPS

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	--					
UMT	-0.04	--				
FP	0.00	0.00	--			
CR	0.00	-0.01	-0.01	--		
ATT	--	0.01	0.01	0.01	--	
AJ	0.01	--	0.00	-0.01	0.00	--

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	--					
CK	--	--				
AK	-0.01	0.02	--			
CT	--	-0.03	--	--		
AUL	0.00	--	--	0.11	--	
TTM	-0.02	-0.01	-0.01	0.01	--	--
MA	0.01	0.00	0.00	0.00	--	--
UMT	0.04	0.00	0.00	--	--	--
FP	--	0.02	-0.02	--	0.00	
CR	0.04	-0.03	-0.02	0.04	--	0.01
ATT	-0.02	0.03	-0.02	-0.01	-0.09	0.02
AJ	-0.01	0.01	0.01	-0.02	--	-0.01

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	--					
UMT	-0.09	--				
FP	-0.01	0.00	--			
CR	-0.01	-0.02	-0.02	--		
ATT	--	0.02	0.02	0.02	--	
AJ	0.04	--	0.02	-0.04	0.00	--

Maximum Modification Index is 12.54 for Element (5, 3) of LAMBDA-Y

TI 1

Factor Scores Regressions

ETA		LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
KN	0.01	0.05	0.15	0.16	0.61	0.39	

SK	-0.29	-0.08	-0.17	-0.47	0.98	0.97
AT	0.01	0.01	-0.06	-0.05	0.20	0.00

ETA

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
KN	0.27	0.01	0.09	-0.18	-0.06	0.03
SK	0.55	0.19	-0.07	-0.26	-0.04	0.02
AT	0.19	-0.08	0.34	0.46	0.59	0.37

TI 1

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	0.59		
CK	0.65		
AK	0.62		
CT	0.61		
AUL	-- 0.71		
TTM	-- 0.64		
MA	-- 0.66		
UMT	-- 0.55		
FP	-- -- 0.37		
CR	-- -- 0.52		
ATT	-- -- 0.46		
AJ	-- -- 0.45		

GAMMA

	SCTC
KN	0.95
SK	0.99
AT	0.74

Correlation Matrix of ETA and KSI

	KN	SK	AT	SCTC
KN	1.00			
SK	0.95	1.00		
AT	0.71	0.73	1.00	
SCTC	0.95	0.99	0.74	1.00

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	KN	SK	AT
	0.09	0.01	0.45

TI 1

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	KN	SK	AT
LK	0.80	-- --	
CK	0.82	-- --	
AK	0.89	-- --	
CT	0.91	-- --	
AUL	-- 0.99	--	
TTM	-- 0.98	--	
MA	-- 0.94	--	
UMT	-- 0.82	--	
FP	-- -- 0.77		
CR	-- -- 0.88		
ATT	-- -- 0.88		
AJ	-- -- 0.82		

GAMMA

	SCTC
KN	0.95
SK	0.99
AT	0.74

Correlation Matrix of ETA and KSI

	KN	SK	AT	SCTC
KN	1.00			
SK	0.95	1.00		
AT	0.71	0.73	1.00	
SCTC	0.95	0.99	0.74	1.00

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	KN	SK	AT
	0.09	0.01	0.45

THETA-EPS

	LK	CK	AK	CT	AUL	TTM
LK	0.35					
CK	0.15	0.32				
AK	-- -- 0.20					
CT	-0.05	-- 0.03	0.16			
AUL	-- -0.03	-- -0.06	-0.05	0.02		
TTM	-- -- -- -0.15	-- -0.01				
MA	-- -- -- -0.18	-- -0.09				
UMT	-- -- -- 0.06	-- -0.13	-- -0.08			
FP	-0.13	-0.10	-- -- -0.06	--		
CR	-- -- -- -0.01	--				

ATT   -- -- -- -- --
 AJ   -- -- -- -- -0.05   --

THETA-EPS

	MA	UMT	FP	CR	ATT	AJ
MA	0.12					
UMT	-- 0.33					
FP	-- -- 0.40					
CR	-- -- -- 0.22					
ATT	-0.05	-- -- -- 0.23				
AJ	-- 0.07	-- -- -- 0.33				

TI 1

Total and Indirect Effects

Total Effects of X on ETA

	SCTC
KN	0.95
(0.07)	14.27
SK	0.99
(0.05)	20.36
AT	0.74
(0.07)	10.68

BETA*BETA' is not Pos.Def., Stability Index cannot be Computed

Total Effects of ETA on Y

	KN	SK	AT
LK	0.59	-- --	
CK	0.65	-- --	
(0.03)	20.14		
AK	0.62	-- --	
(0.04)	17.19		
CT	0.61	-- --	
(0.04)	16.47		
AUL	-- 0.71	--	
TTM	-- 0.64	--	

	(0.02)			26.45
MA	--	0.66	--	
	(0.03)			20.88
UMT	--	0.55	--	
	(0.03)			17.05
FP	--	--	0.37	
CR	--	--	0.52	
	(0.03)			15.17
ATT	--	--	0.46	
	(0.03)			15.07
AJ	--	--	0.45	
	(0.03)			13.78
Total Effects of X on Y				
SCTC				
LK	-----	0.56		
	(0.04)			14.27
CK		0.62		
	(0.04)			14.57
AK		0.60		
	(0.04)			16.27
CT		0.58		
	(0.03)			16.79
AUL		0.71		
	(0.03)			20.36
TTM		0.64		
	(0.03)			20.90
MA		0.66		
	(0.04)			18.46

UMT	0.55		
(0.04)		14.80	
FP	0.27		
(0.03)		10.68	
CR	0.38		
(0.03)		11.60	
ATT	0.34		
(0.03)		11.65	
AJ	0.33		
(0.03)		11.01	
TI 1			
Standardized Total and Indirect Effects			
Standardized Total Effects of X on ETA			
SCTC			

KN	0.95		
SK	0.99		
AT	0.74		
Standardized Total Effects of ETA on Y			
	KN	SK	AT

LK	0.59	--	--
CK	0.65	--	--
AK	0.62	--	--
CT	0.61	--	--
AUL	--	0.71	--
TTM	--	0.64	--
MA	--	0.66	--
UMT	--	0.55	--
FP	--	--	0.37
CR	--	--	0.52
ATT	--	--	0.46
AJ	--	--	0.45
Completely Standardized Total Effects of ETA on Y			
	KN	SK	AT

LK	0.80	--	--
CK	0.82	--	--

AK	0.89	--	--
CT	0.91	--	--
AUL	--	0.99	--
TTM	--	0.98	--
MA	--	0.94	--
UMT	--	0.82	--
FP	--	--	0.77
CR	--	--	0.88
ATT	--	--	0.88
AJ	--	--	0.82

Standardized Total Effects of X on Y

SCTC	

LK	0.56
CK	0.62
AK	0.60
CT	0.58
AUL	0.71
TTM	0.64
MA	0.66
UMT	0.55
FP	0.27
CR	0.38
ATT	0.34
AJ	0.33

Completely Standardized Total Effects of X on Y

SCTC	

LK	0.77
CK	0.79
AK	0.85
CT	0.87
AUL	0.99
TTM	0.98
MA	0.93
UMT	0.81
FP	0.57
CR	0.65
ATT	0.65
AJ	0.60

Time used: 0.047 Seconds

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวนวพร ศรีสุข
วัน เดือน ปี เกิด	6 เมษายน 2535
สถานที่เกิด	จังหวัดสมุทรสงคราม
วุฒิการศึกษา	ศษ.บ. ศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	144/36 หมู่ที่21 ตำบลบางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ 10540

